ספר אוצרות חיים בעזרת הא' בורא כל העולמים

קול הכותב סוד הלבוש ירושלמי הוא כלומר כי הם ירושלים, וככלל בכלל כי שם סוד שם בוכ"ם ...
החזק והמשנה שהוא כנ' בבל כי הנה כהתחלת הלבוש לא היו כל נבוכות שבושות והם אותם
הבריאים לבקן נבוכות נכוניס בסוד לאה כי הנה סוד הלבוש לבדו בירורים והוציא המלבוש מהרך
המסולת בסוד קש וקש שהם הקושיות ולכן הלבוש נ' נלכה שהוא לבנושה בקתקבו הנבוכות משנה
ואחר הקבלה עליהם דרך המשכיל כי נבלה כח הקלי' ולא היו יכולים לברר עוד כח' עלינה רק בסוד
בבל כולל ונם שאמרו במחשבים הושיבני זה הלבוש בבלי כי הוא כתלמוד יותר הקבלה מן הירושלמי
אבל שניהם הם בסוד לבושים הכל כי הם שעיר לברר דין המחשבה ובה נ' קדר קמו כל הכהנים, ואחר
ואחרי שרבו קושיות ונתבררו מתוך נבוכות עד שפיפה אתלהיר הקל' כאמור ואמר כי לא נשאר לנו רק הלבוש
הרכים בסוד עקבות משיחא ואחר בשנה הבל נתגלה קבלת שער אורה והתחיל הכתוב ולהם לדבר
בסוד המשיח כמכתב האחרון אבל כיון שעוד עדין נשארו משולם הקבלה ז"ל משירי הכתי' הראשונים
לא דבר כח משמעו הנקודות לבד דקיימנו בתבו' של המשיחות ולכן אין לנו שום עסק עתה דרכנו כי
העיקר הוא בכח הזקן בשם מ"ק החדש והם משיחי הכהנים כי משם היה שרש הרב הקדוש מורה
רבותינו האר"י זלה"ה ודבריו חיים וקיימים בכח עליון לתקן השכינה ולהשפיע עליה.
כל זה יהיה כיון בכתב שהמשכיל במחשבה זה אם עת הוא' מפר תבונות השעה ומן הדרש בשם ובכתב
שבכבוד כל הדרושים הוא מה שאנו קוראים אדם ישר

דרוש א"ק

לקונטי הקדמות הקבלה שקבלתי אני הצעיר חיים ויטאל מתחנו נר ישראל בוצינא קדישא הרב האלהי
החסיד העניו כמוהר"ר יצחק לוריא אשכנזי שלמד עם אליהו ז"ל נ"ע זלה"ה דבר כוונתו
בתפלות והמצוות וקבלת יחודים וכוונות על האמת ליחד המאורות העליונים כאשר יבאו לפנינו בע"ה
ונקבל באורה מאמרים מן הזוהר וכאור המופקים על האמת ועל הפשטה ודרושי השמטות והגלגולים.
כשנין ספרי חכמי הקבלה המשתמשים אל מורי זלה"ה כי שלשלת הקבלה להרמב"ן ז"ל ממהר"ר
ותשובתו כר יצחק ז"ל והמשיכו עד הרמב"ן ז"ל המשיך המשיכו כולה הקבלה אמיתית והיא מפי אליהו
ז"ל שנגלה אליהם וכמאמר הרמב"ן ז"ל ששפה על התורה הוא שמות ממש ואין מי שיוכל להבינו כי
בדבריו מפורשים עד מאד והוא ספר יקר ונחמד מאד למבינים אותו וכיאור מ' יכירה להרמב"ם ז"ל
אינני להרמב"ם רק לחכם גדול אחר והיה חכם גדול בחכמת הקבלה ומ' הנז' כבית משמח הוא אמיתי
וחברו חכם גדול בחכמה ונמשך רות מרכבה כדרכי החכמה בשורש גדול ונשענה עתה שמאתה צריך
לי שנגלה אליו ולמדו ושאר ספרי הקבלה שלאחר הרמב"ן ז"ל אל תשלח ידך אליהם כי הם כעניים
בשכל האנושי ולא מקובלים לא מפי עליונים ולא מפי אחרונים

ותוה כהנוב בלבושי קונטי תעשר לו שהיה בב [illegible]

שער דרוש אדם קדמון

הקדמה א' גדולה כוללת מן הא"ס עד זה"ע כי התחלת הכל היה כל המציאות אור פשוט
ונק' א"ס ולא היה שום חלל ושום אויר פנוי אלא הכל היה אור הא"ס וכאשר עלה ברצונו
(עד תום ביאור כל ענין כרצונו לתקבי עלמות) לתקבי עלמות והוא לסבה נודעת להקרא רחום וחנון ארך אפים
וכיוצא כי אם אין בעולם מי שיקבל רחמים ממנו איך יקרא רחום וחנון וכן עד"ז בשאר הכינויים ואז צמצם
עצמו באמצע האור שלו בנקודה האמצעית שבו וגם צמצם עצמו אל הסביבות והצדדים ונשאר חלל
בנתיים וזה היה צמצום הא' של המאציל העליון (מעות והאור שבנקודה צמצם לסובב הוא על מעשים אבן כנוך
דרכה מים שהמים שהיו במקום שקועת האבן לא נחכרו אך נחשבו אל הצדדים או כמת שירשת ביכל
העולם מלא אור ונבוך האדם הולך ומתפשט ואת נכמש האויר עם חבירו נתן אויר.) וזה המקום החלל
הוא תחלת בתוך אבל צדדיו עד שנמצא בתוך האצילות וכל העולמות נקודה הערך
החלל הזה נקודת הא"ס מקיפו מכל צדדיו והנה כאשר צמצם עצמו חזרה בך א' מן העולם
הזה המשיך אור כיך קו ישר א' כעין צנור א' אור הנמשך מן הא"ס אל תוך החלל ומתמלא אותו
אבל

קול הכותב ... [illegible]

קול הדגמות [illegible]

קול הכותב [illegible]

אבל בענין האור שנשאר בכאן כי האור שבתוך זה החלל וכן אור א״ס המקיף את החלל היה כנ״ל שנתצמצם לצדדיו
שאלו״ל יתמיד הכבר למעלה שהיה חוזר ויתחבר האור הזה שבתוך החלל עם אור הא״ס יחד כבראשונה ושב
לא נתפשט ונמשך האור הזה לתוך החלל רק קו א׳ לבדו כנ״ל ודרך הקו הזה נמשך ויורד אור הא״ס
המאציל אל תוך החלל העגול שבתוך הנאצל ועי׳ המדרגות המאציל בנאצל יחד ולא עוד אלא שגם
הנאצ׳ הוא עגול והא״ס הוא מקיפו מכל צדדיו בשוה שכבר אורו מקום שנשאר רקם כו ונמשך מאותו
ראש הקו הזה עם ע״ב ראש הנאצ׳ נשלמת וכל מה שמתפשט ונמשך למטה עד התחתונות הנאצ׳ ושב
נמצא שיש בחי׳ מעלה ומטה בנאצ׳ שאלו״ל לא היה בחי׳ מעלה וראש נראים בנאצ׳ והנה האור הזה המתפשט
בתוך החלל היה כחלק לב׳ בחי׳ הא׳ הוא כי הנה כל האורות שבתוך זה החלל הוא מוכרח שיהיה בבחי׳ עגולים
אלו בתוך אלו והמשל בזה אור מקיף הכבר הוא עגול א׳ ובתוכו עגול אחר והוא מפני המחיצה וכן כל כיוצא
בזה עד הסוף לי׳ עגולים שהם י״ס כאלו ואח״כ בתוכם י׳ עגולים אחרים והם י״ס האחרים וכן בתוך זו עגול
בתוך עגול עד סוף כל פרטי הנאצ׳ ולכל עגול מהם יש אותו אחד עגול כל כתוכו ונמצא שיש [illegible]
וכולם בחי׳ עגולים. והבחי׳ הב׳ הוא כי הנה כמו שבכל הנאצ׳ הנה העגול מתפשט דרך קו ישר בחי׳ אור
כי מהם העגול מתפשט בו שבות כיושר ויש בו בחי׳ א״א ואו״א וזו״ן וכולן כיושר ולבחי׳ הב׳ הזו קראת
ההנהגה את האדם צלם אלהים כי הוא קו ישר המתפשט דרך קוים וכמבואר שבכל ס׳ הזוהר והתיקוני׳ אינו
מדבר אלא בזה היושר ... וכמו שנבאר זה לק׳ בס״ד. ודע כי יש בזה הנאצ׳ מיני שלמות לאין
קץ ואין אנו עתה במיעוטם אבל נתחיל לבאר עתה פרט אחד אשר הוא כולל כל מציאות החלל הזה
ומתחתיו מתפשטים כל העולמות כלן כמו שנבאר בע״ה והוא בחי׳ מציאות א״ק לכל הקדמונים הנז׳ בס׳
הזוהר ובס׳ התקונים ואחריו נמשך סדר כל המדרגות כלם. ודע כי בזה החלל נמצא זה הא״ק לא
קדמונים כנז׳ ויש בו מציאות י״ס והם מתמלאות את כל החלל הזה ואמנם תחלה יצאו י״ס בהיותם
בדרך עגולים אלו בתוך אלו ואח״כ בתוך העגולים האלו נמשך דרך יושר ציור אדם א׳ כי״ס במהלך כל
העגולים הנז׳ בציור הזה. ואין אנו עסוקים כלל בעגולים רק בבחינות היושר כלבד והנה נבאר כל
מציאות העגולים והיושר מה עניינם והנה ע״י צמצומים הנה כל הנז׳ היה בו בחי׳ עצמות וכלים כי
בצמצום האור נעשה עשייה ובריאת הכלים כמו שית׳ בע״ה ואין לנו רשות לדבר יותר במקום גבוה הזה
והמשכיל יבין המסיבה דבר מעצמו כאשר נבאר בע״ה כי רושמים אחרים הכלים לפניהם והאמנם אמנם
אינו כלי ממש אלא שבתוך האור שבתוכו נראה כלי ממש הואיל ובהיר בבחינת הדקות והבהירות
והזיכוך והנה א״ק הזה מבריח מן הקצה העליון עד הקצה התחתון ככל חלל הנאצ׳ הנז׳ ובזה האדם
נכללים כל העולמות כמו שיתבאר אבל בבחי׳ מציאותו ועצמותו של האדם הזה אין אנו רשאים
להתעסק כלל אמנם נתעסק ונדבר במה שנאצל ממנו והוא כי הנה היה להיות אור הא״ס גדול
מאד ולא היו יכולים לקבלו אלא בהשתלשלות זה האדם הראשון ואף מזה האדם עצמו אין מציאותו
נקבלו אם לא אחר שאורו מוצא לו דרך הנקבים שבו והאורות שהם האזנים והעינים והחוטם
והפה וכו׳ כמו שית׳ בע״ה למטה. ונבאר עתה ענינם כי אין מציאות ציור קומת אדם
כשולם שלא יהיו בו כללות כלל. ד׳ בחי׳ הלו אשר כוללים כל הנאצ׳ וכל העולמות ואלו הם
שם ע״ב כזה יו״ד ה״י וי״ו ה״י ושם ס״ג כזה יו״ד ה״י וא״ו ה״י ושם מ״ה כזה יו״ד ה״א וא״ו ה״א ושם ב״ן כזה יו״ד ה״ה
ו״ו ה״ה והנה אלו הד׳ הויות המתחלקות בד׳ מלואים אלו הם בחי׳ טעמים שם ע״ב ונקודות שם ס״ג ותגין
שם מ״ה ואותיות שם ב״ן וזאת מלבד הד׳ הויות כלול מכלן ויש בכל הויה מהם בחי׳ טעמים נקודות
תגין אותיות. והנה כל הקדמה של זה א״ק שהוא ראשו עד מקום בחי׳ האזנים שלו ע״ב בחי׳ שם
ע״ב והם טעמים שבו כנז׳ עם הויות שמם בחי׳ זו לבד כלולים מנקודות אלא שאין לנו רשות לדבר בזה
והנה אעפ״י שאנו קורים ומכנים כינויים לו כמו אדם וראש ואזנים ועינים וכיוצא משאר הכינויים אינן
רק לשבר את האוזן לשומעם הדברים ולכן אנו מכנים כינויים לו במקום גבוה זה אמנם עיקר המקום
כינויים לו הם מעולם האצי׳ ולמטה שהוא מן א״א המאצי׳ ולמטה. כי משם ואילך יש בחי׳ [illegible]
אבל ממנו ולמעלה אין בחי׳ [illegible] כלל רק לשבר את האוזן אנו מכנים אין כינויים לו והנה מבחי׳
האזנים ולמטה נתחיל לבאר בקצור נמרץ. דע כי מן האזנים ולמטה מתחיל שם ס״ג שבו וכבר נז׳
כי [illegible] הוא כלול מנקודות. ודע כי בעולם הטעמים והנקודות נחלקים לג׳ חלוקות כי יש בחי׳ טעמים
ונקודות למעלה מן החוטם וכן למטה מן האור וכן בהתפשטות האור. והנה אור הזה יצאו שבתוך
זה הא״ק יצא לחוץ דרך הנקבים הנז׳ והנה ההבל היוצא מן הראש דרך נקבי שערות השערות שלו
כבר אמרנו שאין אנו רשאים להתעסק בו ולכן נתחיל מן ההבל היוצא מבחי׳ האזנים שהוא בחי׳
ס״ג ואומר כי הנה דרך נקבי האזנים שבו יצא אור ממצחותיו א״ק הזה ומשם הוא שבצאתו לחוץ
הוא

קול הרמז סוד מקום לפני הוא אור נשאר מהבחי׳ אור א״ס ומהרשימו כי שבכאן יהיה נשאר לאור החלל שלא יחזור להדבק במקורו

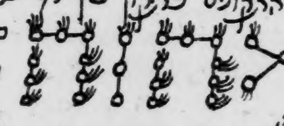
קול הרמז כי להיות החלל עגול ... שנשאר בו רשימו הוכרח להתפשט בחלל כן ... עם שנשאר האור להדבק ... א״ס המקיף מסביב ... כן ישר החלל ... בתוך עגולים ... האור הזה שבו.

סוד צלם אלהים בחי׳ אדם קדמון הכולל
[illegible]

[illegible]

ההבל ... קוראים אורו של שם הבינה ... [illegible]

הם ואין כאן נקודות מתחש והנה אחרים מתחש וכיוצא בקושיות אלו והמשכיל יבין כי
גם בא״ק הנ״ל כל אורות המתפשטים שביארנו כי למעלה וגם אורות שנבאר להלן כמה כענין
צאת הנקודים מתחנו ואיך בוקע עצמו ויורד חד ברקא כנזכרת לקמן כי הוא קרוב לביטול
ביטול המלכים ודבריו לא אסור להרחיב בהם הדבור ולהוציאם מן הלב והמשכיל יבין. ודע
כי במלו׳ של עולם העקודים נמשך בה י׳ שרשים של הי׳ נקודים שנבאר בה ערה ונעלם הוא
בכל הא״ק כי מלוי של השרשים היא כלולה מי׳ והם הי׳ שרשים של י׳ דעקודים וכן במלוי של
העקודים יש י׳ והם שרשים לי״ס דנקודים ונעלם כשאר העולמות ״

ונבאר ענין עולם הנקודים והם בחי׳ האורות היוצאים דרך נקבי העינים של א״ק והנה כבר
ביארנו לעיל כי ד׳ בחי׳ הם והם הויות ע״ב ס״ג מ״ה ב״ן ובכל בחי׳ מהם יש מנה״ת
והנה המוחין של א״ק הזה הם הוי׳ דע״ב. ומן בחי׳ האזנים ולמטה עד השלום קיום א״ק הזה הוא
בחי׳ ס״ג עד סיום הרגלים של אזנים ענין זה היה בתחלה קודם מיעוט המלכים כעולם הנקודים
אבל אח״כ היו בחי׳ מ״ה וב״ן מתפשטים המיבור שלו עד למטה כסיום הרגלים כמ״ש בה והנה
כבר ביארנו כי בשם ס״ג יש מנה״ת והטעמים נחלקים לג׳ חלוקות שהם תגם אזן בה. ואחנים
הנקודות הם בחי׳ האורות המתפשטים מן העינים שלו. והענין הוא כי הנה ההבל היוצא מנקבי -
האזנים הוא הבל מתפשט כי אם האדם יגית אצבעו על נקב האזן ויסתום אותו בחוזק ירגיש קול
הברה ברכבה וזהו מתחת הנועת ההבל שברוכה שרוצה לצאת חוצה ואיננו יכול מתנסם
בקמיר האצבעו איננו נרגש כלום והנה מן ההבל הזה יצאו י״ס מבחי׳ האזנים כמבואר למעלה
ואח״כ יש בחוטם הבל יורד מורגש ומתמנו יצאו י״ס כנ״ל ואח״כ בפה יש הבל יורד מורגש
מבחוץ לפי שבל מה שהאור יורד למטה הוא ניכר ונרגש יותר ומורגלה שם ומשם יצאו י׳ דעקוד׳
ואלו הן׳ מקומות הם בחי׳ הטעמים של ס״ג ואח״כ מן העין יצאו הנקודות של ס״ג ולכן אין כח ה
נכר בענין כמו כל מקומות הנ״ל כי אין דומה אור הנקודות הקטן כמו הטעמים. אבל עכ״ז
תמצאנו הבה בת המרכלות בענין כנר׳ מחוש הטבע בענין כיצד היינה שנולד מתמנה
האחרות ע״י המרכלות ומן מה בלה שרשה על הכיבה לחתוה כמו כשאר העולות וזה יולד
היורד בת מחוש בהמרכלות העינים והנה מבחי׳ המרכלות הזה של העינים יצאו הנקודים
וכזה הכן מה שהמצאת כמ׳ הרקונים ברבין עין דף מ״כ שמצייר צורת ההויה של שם ב״ן -

במור ה׳ ונבראו מלאור עינים והענין כי כל
מורות בציור עיינן ונקודים והנה כשמתנה מהעב יהיו כל בחי׳ ס״ג
בחי׳ העין הם נקודים כנזכר ה׳ אחרונה. וכשמתנה שם ס״ג לבדו יהיו
אות ה׳ א׳ מההויה ומה אות ו׳ וכן
השעמים של ס״ג אות יוד והנקודות אות ה׳ ראשונה והרוש אות ו׳ והאורות אות ה׳ אחרונה. וכאשר
נחלק גם את הטעמים הנה אות י׳ כמוזן. ואות ה׳ ראשונה במותם. ואות ו׳ בפה. ואות ה׳ אחרונה
בעינים. הרי כי העין יש לו בחי׳ ה׳ ראשונה וה׳ אחרונה וזה מ״ש בתיקונים אני ישנה אני שניה אני
שנה כנגד ה׳ ראשונה אני ישנה כנגד ה׳ אחרונה כי המכמה היא אחרונה והיא שניה כי נודע
שהטעמים הם כתר והנקודות חכמה והרוש בינה והאורות ז׳ התחתונות ונמצא כי העין הוא בחינת
התכמה שהם הנקודות ל׳ נלשכן שזה החכם עיניו בראשו ר״ל התכמה של החכם מאירה מקום
בת שרשו וזש עיניו בראשו הוא מעיינו שיש לו בראשו שהוא בחי׳ התכמה כנז׳ וזהו הטעם
שהתבותי הדור נקראת עין העדה כמשה והיה אם מעיני העדה נעשתה לשגגה נבו׳ ובאו הנקודות
הם בחי׳ המלכים של ארץ אדום שמתו כמו שית׳ בה. ל׳ נלשך נרא שזה הה׳ בראשית בראת את השמים שהם י״ס דעולם העקודים
אלהים שהוא שם ס״ג שנקרא במור אלהים כינה דא״ק היא בראת את הארץ שהם עולם הנקודים המדרג
והם הטעמים דא״ק שהם הנקודים ואח״כ בראת את הארץ והארץ היתה תהו הסוכה של תהו ובהו -
העינים דא״ק הנקראת ארץ שהיא ה׳ אחרונה כנז׳ לעיננו והארץ היתה תהו
ותשך על פני תהום כל ע״י שנגלה את הארץ נראה היא שנתחרבו עולם הנקודים הנק׳ תהום כי כן
בבריאה נק׳ הבינה דבריאה תהום רבה והתל׳ דבר׳ תהום סתם וכאן נ״ב נקראת שם בן שהוא -
עולם הנקודות תהום סתם כנגד שם ס״ג שנק׳ תהום רבה ומש ותשך על פני תהום שנשברו ונפלו -
למטה בעולם הבר׳ כנודע ואח״ כ ורנת אלהים שהוא שם מ״ה דס״ג שנק׳ רוח היה מרחפת על פני המים
כל שאח״כ נתחברו ס״ג עם ע״ב שהם במותחן דא״ק ויצא שם מ״ה החדש מביניהם והכל במוצאת
דא״ק שהוא על פני המים שהוא על פני דא״ק שהם המים נסתרים ואח נתפשט אורו מה החדש
למטה ונתקן הבן ומש ויאמר אלהים יהי אור שהוא שם מ״ה ויהי אור נ״ב השם בן שעי׳ שם מ״ה
החדש נתקן נ״ב שם בן הישן ואת היו שניהם מאירים ביחד כשוה ע״ב וזש ל׳ והארץ היתה תהו
ובהו וכו׳ כי הארץ היא ה׳ אחרונה כנז׳ שהיא בחי׳ העין כנז׳ והיא אשר היתה תהו ובהו שהוא
ענין

~ וגם יש ראיה לזה כמה שנז׳ במותש -
מכתמה אנשים שחוש הראי״ה שלהם יורד רק
מהאחרים עד שמצילים דרך משפים ויש
אשר יודעים למר כמה אמות רחוקי׳
המים בשומה הקרקע שמן הכל נר׳ שאורות
העינים הם יוצאות לחוץ לרחק מן הקובים
שהמכונים מצטיירים לשין מוקרמות

כמ׳ מוש וזל והוא כי הלא כאשר נרחיל למנור
שם הוי׳ה כבומות א״ק יהיה אור י׳ במוחין והוא
שם ע״ב ואות ה׳ ראשונה הם כל אלו הבחי׳ של
שם ס״ג מאזן א״ק ולמטה עד כנגדו בכל. -
ואור ו׳ הוא שם מ״ה שיצא מן המצח לבסוף —
הנקודים כמ״ש לק׳ במקו ואור ה׳ הראשונה הוא שם
בן שהם הנקודים את התיקון כמ״ש גם זה לק׳ והרי
זו הויה של כללות א״ק ״

כמ׳ תכות שנותם וזש אני ישנה ולבי ער כי -
השינה היא במור העינים כמ״ש המשכיל תבלי שינה
על עיני.

אור קול הראשונות ולכן יצאו אורות בן שהם הנקודות
מן העינים שהם בחי׳ חכמה שבזה היה להם
בראת בחי׳ התיקון אח״כ שאם היו יוצאים מן האזן לא היה
חו מציאות התיקון בלל כנ״ל ״

מכות שעורים והארץ היתה תהו ובהו כי הארץ
היא ה׳ אחרונה כנז׳ שהיא בחי׳ העין והיא אשר
היתה תהו ובהו ביטול המלכים ותשך על פני
תהום מורידי המות רחוקו ונתשבו העינים ואחר
התיקונים היה ע״י לבנתו דעיין ויאמר אלהים יהי אור
ע״ב

ענין מיתת המלכים עד שבאת התיקון שלהם ואז נאמר יהי אור ויהי אור וכו' וזהו פי' פקח עינך
וראה שוממותינו ולהבין ל' זה נאמר מציאות הענין ונאמר כי הנה הנקודות הם ט' שהם
קמץ פתח צירי סגול שבא חולם חירק קיבוץ שורק ואמנם נ"ב יש בהם בחי' עליונים שהוא
החולם ותחתוני כמו השורק וכל השאר הם אמצעיים שמקומם תחת האותיות ואמר יה"ב שהוא נקוד
כ"ה (נלענ"ד שזהו פקח עינך כתיב פקחה וקרי פקח להורות על רזא דמולא פקח ה' שהיא
ראשונה של שם וגם ה' אחרונה של השם שמשניהם רומזין כשנאמר וראה שוממותינו לרבן
העולם על הקוני במוד יהי אור ויהי אור עכ"ל) והנה כל הז' האחרונות של הנקודות הם
צורת יודין תוך מב' נקודות ראשונות קמץ ופתח שהם ב' ווין והענין כי כאשר נמנה כל היוק
שיש בז' נקודות אלו הם י' יודין והם כנגד כל פרטי שין להורות כי מן השין יצאו הנקודות
(נלענ"ד שכאשר המנה כל וכב שהם הט' נקודות המצא שהן נקב וכאשר החבר אות ה' אחרונה
דקויה המרגלא בעינים כנגד הרי אותיות נקבה להורות כי התכמה זו עי' נקבה של הנעמתים כנז'
כפי' והארץ היתה תהו ובהו שהיא נקבה נמצא שכל שלם הנקודים יצאו כסוד העקבין כנודע ולכן
נשברו שהוא נגד להם העינים לאחר שנב' כסוד נוק' של הנעמתים עכ"ל) ונשארו קמץ ופתח שהם
י' וה' ווין שהם כנ' כב והם כב אותיות שמהם נעשו הכלים של הנקודות. ואת למה נרשמו
ונרשמו הכלים כב' הנקודות הראשונות והמעולות ואמנם קמץ הוא כי מאלו ב' נקודות ראשונות
שהם כתר וחכמה של הנקודים כנודע מהם יצאו כלים לכל השאר והם אשר הולידו והמציאו כלים
למפרי אשר הרביהם. (נלענ"ד זה הפי' לטעות אדם כריבו אדני לא ראה הכוונה הוא עד שפי' הרב ולהר
כחי' של מימים הקודרים שאלה לטעות כנ' זה אדם כפי' עם כלעור היא אדם שאותן שהם ז' מלכין
הרבתן וד' מחורי"ם של אות וישרא סבא ורבוע עש"ב ופר' מורו הכוונה מי הוא שגרם להם המיתה
ולא אדני לא ראה רל עי' שעוני אך שהיו כסוד הדורשנאת כמש אני ישינה כנגד ה' אחרונה הנז'
חדני והיא נרמזה להם כמש והארץ היתה תהו ובהו כנז' כשם מש ונש כאן אדני לא ראה ואחב
היה התיקון עי' פקיחת דעיינין כסוד ויאמר אלהים יהי אור כנז'. ונש פקח עינך וראה שוממותינו
שנשבה בער פרימר עינך נוראה צריך לפקות עינך כדי שתאיר בעינך על השממון שנשעה
כבר ולכן אוהם כסוד ויאמר אלהים יהי אור כי כאור אני מולך מיים יש מיור למלכים למיתן עכ"ל)
עוד נמעם כ' ט הלא נודע כי הז' הנקודות התחתונות הם הז' מלכים שמתו אבל הראשונים
לא מתו. ונודע כי בחי' המיתה היא שבירת הכלים ולכן הז' נקודות אחרונות נשארו בלא
כלים רק אור לבד שהוא בחי' הנקודות אבל הראשונים שלא מתו ונשארו עם הכלים שלהם
הנה האורות הם נעלמים ומתלבשים בתוך הכלים ונק' עש הכלים הכלים שהם הכב אותיות
הרומזות בקמץ ופתח כנז' והנה קמץ מורה על הכתר כנודע והכתר הוא נעלמים והפתח
מורה על החכמה והם הנקודות ולכן נקראו ב' נקודות אלו קמץ ופתח כי הם מורים על ענין
הנז' והוא שכיון שלא יצאו רק הנעמתים של מ"ן שהם בחי' אורות אח"פ עד"ן היו האורות סתומי'
וקמוצים וכשבאו בחי' הנקודות שהם חכמה שהיא פתח והיא בחי' העין כנז' אז הם כפתיחת
רעיין כנז' כהיקוני' וזהו ענין הנקודות פתח. אבל בתחלה בבחי' הנעמתים שהם כתר
הוא קמץ כי האורות הם קמוצים וסתומים (תוב שנלענ"ד לפי פי' זה שנקודת הקמץ הוא כסוד
הנעמתים של אורות אח"פ ונקודת פתח הוא כסוד עינים אבל לא יצאו מן העינים כאת ז' נקודה
שהוא מן הכתר ולתמוה שעולם כמוספר ע"ין ככל ולכן נלע"ד לא' הז' נקודות כסוד ז' היכלות
כי נקודת צירי הוא כסוד היכל קדש הכולל ז' עליונות כתב והז' נקודות אחרים הם ו' היכלות
אחרות כנודע ובזה יתורץ הקושיא איך מעם א' מותר שכבר לא היו שכ"ל כלל ועיקר וכמוס
אחר אומר שהיה השבירה מן בינה ולמטה שהוא מנקודת צירי ולמטה ובזה יתורץ כי לעולם
דקך כלל נודע כי היכל קדש נק' בינה אשר כוללת הז"ך כי כאמור היה השבירה נ"פ כז' הראשונות
דאות ובז' דאבא ובז' דאימא כנודע כמו כז' דזון וכל הז"ך כלולים בנקודת צירי שהוא היכל
קק. ומש כנ"ך לא היה שבירה רל באורות האזן שהוא הכתר ובאורות העינים שהם אות כי
שם מרגלא סגול דמו שהיא הבינה. והנקודות כעצמן הם נקראים חכמה וכאלו הן' שהם כתר
דאחפ שנק' קמץ והאור שמרגלא כפריחת שנים שנק' פתח לא היה שבירה כלל אבל
כנ"ך דאבי' היה בו השבירה כנז' והבן. והנה הז' כב שמרגלם עם הז' אחיה הם ז' מיני אותיות
שיש כבורה אתוון כברבן ואתוון זעירין ואתוון אמצעיי"ם והנה נ"ף כב הם כנ' גם כמספר
נגלה שאמר כעולם רל אז הז' נקודות בירא בהם לבראות כל השלמות והנה כל הכלים שנעשו
שי' אלו הז' כב נשברו ואחר שנתחבר עמהם שם מ"ה החדש אז נתקן העולם ונודע כי -
הלוחות הראשונות מתמר שאורם היו מתוקים ביה לבן שלא היו יכולים לקבל האור ונשברו
כסוד

ע"ש פי' אחר [illegible] בקמץ יש בה יוד מותא צורתה היא מחוברת [illegible] הז' אחרונות שאינם רק יודין לבד בצורת

אמנם שם בחי' שבכונה נקוד צירי לא היה מיתה שכבר היתה אם הבנים שלבך נק' ארץ אדום כדיינין מתרעין מיניה לבן נפ' היפלי בה כפלל שאר הנקודות.

3

הוא מתקשבה קצר ונמצא כי אור שנשאר בפנימיות אף הוא יותר גדול מזה האור היוצא ממנו לחוץ
אבל ודאי הוא שהוא יותר גדול מבחי' הכלים והגוף של זה האף וזה פשוט. והנה כאשר יצא האור
דרך נקבי האזנים ימשך ויתפשט ויתלבש בהתפשטות האורות האלו מבחוץ ממקום האזנים עד מקום שבולת
הזקן ונתעכבו בהתפשטות מכנס התפשטות שער הזקן הצומחת בלחיים בצדדי הפנים ונכנסו נמשך
התפשטות האור הזה עד שיעור המוח כשבולת הזקן וגם נתחברו יחד האורות היוצאים מב' נקבי האזנים
אמנם לא נתחברו חיבור גמור אבל שאחר כינוס חלל הפה. ודע כי האור הזה איננו רק בפנים
שבהן אבל מהמח ומוכב שלהם. ולא נתפשט האור הזה לא לאחורי הפנים ולא בכל הפנים. רק בצדדי -
הפנים בלבד כנז'. וכזה הקן הקדמה א' והוא כי בבחי' הראש אין אנו מזכירים לעולם בחי' אחור ובחי' פנים
לפי שבמקום שאין שם נקבים וחלונות אז יוצא האור כולו שוה מכל הצדדים ומאיר בשוה אמנם
כשמתחיל בחי' הנקבים כגון מן האזנים ולמטה אז יש שם בחי' פנים ואחור כי המצח נקרא פנים. והשער
נק' אחור לפי שכל הנקבים ממשיכים האור לצד דרך פנים ומה שאין בו נקבים נקרא בחי' אחור.
אבל עכ"ז מן האור הזה התפשט ומאיר כל סביבות הראש הזה אבל עיקר האור הזה איננו רק מה
שמנגד האזן כנגד דרך פנים עד שבולת הזקן. והנה בזה האור יש בחי' ים שלישית כמו בזה כי מאזן-
ימין נמשכות ים מבחי' אח"פ ומאזן שמאל נמשכות ים מבחי' אח"פ וב' כמינות אלו הם ים שלישית.
והנה אזן כנז' כח שהוא שם מן חסר הא אחרונה כי מבחין מתחיל בחי' שם מן כנז' ונמצן זה בה. והב'
אלו האורות הם בחי' הנעשים של שם מן העליונים אורך שהם למעלה על האורות כלל. והנה עכ"ז באזן
האחרת לא נגלה להם בחי' פני כלל. גם כמו ים אלו יצאו מקומותיה בהבלעת ההרגשות ולא ניכר בהם
רק שבולת הם בחי' אורך אחד כי אורך ז' זו כשנתחבר עם אזן הוא כמוש מן ומצימור ה' זו היא
בחי' הים שנבלעים בהם ונעשה הם ה' פרצופים את אות ויון ועדיין לא ניכר בהם בחי' נשרק -
היורק ה' פרצופים הללו לבד. ואחרי זו הם לא היו ניכרות ונבררות זו מזו אלא כולם היו קשורות באחת
א' שהיתה ה' כי צייור ה' היא צורת ד' ומקום י' להורות על היורק ים כלולים בה' כנז'. ועדיין כולם
נקראים אורך ה' לבד. ואלו הים באו מרחוק את מן המקום שלנו הרחק גדול והטעם הוא כי אם היו
יותר קרובים לא היו יכולים לקבל כלל ולהיות כי באו אח"פ ואלו מרוחקים זה מזה לכן לא היה בהם
מציאות כלל כלל. כמו שנבאר שיכוון לתעלה בבחי' הפה ואחר באו הפרצופים המתמצעים והם בחי'
האור היוצא מן החוטם של אף ונתגלה הוא כמוש מן ומן מבחין נמשך ויצא האור דרך ב' נקבי
החוטם ימין ושמאל יחזיק מחוץ ומתפשט פנימי עד הנז' באזן ונתעכבו כינוסר עד החזה של זה
האף ונקבו שיבר האור. האמנם מתאחדו נז' הוא מתפשט לצד האחור ומסבב בכל סביבות האף
והנה כאן נתקבצו אלו האורות הפנימיים עם המקיפים שלהם יותר מאורות האזנים כי נקבי החוטם
מתוכסים הם אבל עכ"ז נחלקים לב' נקבים ומתחברים יחד ועכ"ז גם באורות האלו לא היה להם כחינת
כלים ומה שנתוסף בזה יותר מאורות האזנים הוא כי אורך ז' שבבעך הק' אשר באזן היתה כלולה
ממה נבלעת מה שהיה אז בחי' ד' נעשו עתה בחי' ד' אותיות לו להורות שיצאה אורך ז' לחוץ
ונגלית והם זאת שבבאן נגלה ואמנם לא נעשו ו' לבדה אמנם היאו נחלקת נז' לנ' חלקים והם
ו' אלפין ונעשה הדבר הוא כי הה' פרצופים הנבלעים באורך ה' שהם אח"פ ואות ויון והם נקראים.
יחידה חיה נשמה רוח ונפש ונמצא כי זאת הוא בחינת רוח כנודע והנה הכתוב אומר כל אשר
נשמת רוח חיים באפיו להורות כי בחי' הרוח מתגלה באפים שהוא החוטם ולכן בזה החוטם
נגלה בחי' זאת ונחלה לו"ק שלו אבל אורך ה' נשארה אורך ה' מתחובה ואורך ו' נחלקת
לג' אלפין. ומשו שנתחלקו אורך שבנקבי החוטם הימין כך נתחלקו אורך שבנקבי החוטם השמאלי
ברוחק כולם הם יב' אלפין נגם החוטם עצמה הם י"ג מעין ואתו. וכן כ' וין אלו הם שם החוטם
עצמה שצורתה א' כנודע כי ב' נקבי החוטם הם ב' יודין והכותל המפסיק ביניהם הוא צורת ו'
הרי צורת א' וגם הב' וין הרי ו"או והוא להורות כי למעלה בבחי' הראש שם מקום המשמש
הוא שם ע"ב דיודין ובאזן הוא שם מ"ה כי אין הגדל בין הויה דע"ב להויה דמ"ה רק במלוי אלף הואו
כנודע ואלו הב' וין הם בחי' הפרצופים המתמצעים שנתמצעו הרוכה והם תפח ותפל כנודע
כי קריאת הדבר היא קריאת הו' של הה' שנתפסק ונעשיה ו' אלפין כנז' ולכן נקרא תפח וכאשר
נתחבר זה התפח עם המקף הם צורת ד' אחת והיא קריאת אורך ד' של אורך ה' והנה אורך הל הזו
כבר כיארנו לעיל שהיא נתפסק' אבל יש קוצה אחרת לזה. והוא כי כאשר ...ת הה' שבאזן
שמתפסקת ים כנל וקרי א' היא בחי' יוד אחת והנרמזה והתכבנה עם ההא שבנקבי ימין
החוטם שצורתה כו כנל הרי הכל הוא צורת יוד והוא צורת אלף אחת שצורה א' נפתח הקרח
יוד

נעשים לחוץ נתפשטו לחוצה כי מתוכבע האור
להתפשט עוד כי מתצא שם אורות החוטם והקשת
שנתחבר ממקום עוד כי שלא להתרחק ממקומו -
כהיינו מגוף האף

מפני שבמצח אין בו נקבים ומתחיל בראש שבו -
כשמתחיל מן הנקב של האזנים נק' שיש מן המצח
נק' לתטה מנקבי האזנים וגם יבכה בו פנים ואחור
ועוד כי סוף הגוף שבראש הם השבולת כלבד אך מן
המצח ולמטה הוא שיש מן בפנימיות ולכן יבדק
בחי' פנים ואחור והיה מצח למטה מן האזנים בה'
כמ' מוש שנז' ארוך כ"ה.

קול הרמז אע"פ שהאורות באו מרוחקים מאד ולא
נתחברו כלל עכ"ז את' לאור בהם ים להתקרב
וה' והפנימי. כי בראש למטה בהתפשטות קוו של זה
ולא יבכה להרחיק מרוחק והפנימי כי נתחברו יחד
ממקומם למטה אמנם כאן באזן מקום שעשו
לא נתחברו אין מציאות מרוחק והפנימי אלא שבחינת
אורות האזן יותר בשבולה נז' מרוחק והפנימי פנימי
אך למטה נק' כן בשבולה !!

קנה"ה צ"ע שאם הכתוב היה נוטה להיות מציאות כלי
היאך יבכה מוש שאם היו יותר קרובים לא היו יכולים
להבדיל מוכח"ב ז"ל. מנלן שאין הכוונה לאור שבאזן
גם מציאות כלי אבכבה אין הכלי נמצא אלא מפרש
האור והמקום אבל קרוב שאם יתקרבו האורות היו
מקיפים כרחוק ולא יוכלו לקבל אלא ע"י מציאות
כלי המקבל והמתממש נבחון שהיה באורות הפה
בכלל אלפי' שנתקרבו האורות יותר הוצרך להם
בחי' כלי ולפי שבהר היא מרכזה שלמציאות היה יכול
להמציא מציאות הכלי מושפע בשל האזן שהם
מאירים לאין קבלה ומאין יתמצא שם מציאות כלי
מושל נכונה ולכן באו מרוחקים בהיותה משמש
במקום כלי למטה האורות והיכן הימני.

קול הרמז כי להיות שבאזן הוא בחי' זעיר במוד
הרוח כבנפש לב' וזעיר עיקרו מוחתיה ולמעלה
כנודע שעולים ט'. להורות התגלה למטה לכן האור
הזה מתפשט עד החזה.

הנה"ה שם כנפש מן המלח מולחה באלף והנה כשנכנס
האלף עם ואו של ימין התבה לנוחי והאחור ונכר
חמה עם הואו של צד שמאלי השיבה עוד שיבה
הה"ב שבי נכונה אף כי ב' וין מפי הכר ע"ב.

קול הרמז וז"ס כי הפרצופים המתמצעים שנעשים
לפסוק ומתיבות פי' פסוק הו' שנחלק לו' אלפין ומתיבות
... כי לוי הכלה שגבן שאחרו מתמכים.

אבל רמז הכנוס הב' הוא המקף לא נכהב -
ומתמן שהוא תלי מקף הזה נכי מלה והראתות
שמקרים מן המקף שכלי מקום לזה הגלמה המקף
עצמו שהוא מתחבר ומתפתיך ורמוז שהוא
שלמטה ו' הפסק ונעשית ד' אחרי בכאן לא -
נפסקה הד' כמו שנפסקה הה'.

יו"ד שבנקב אזן שמאל ובהכרנה עם נ' שבנקב חוטם שמאל הרי א' שנה והרי יש ב' לבושין שבאוק
יו"ד ואם הצייר בציור אחר והוא שבקה י' של אוזן שמאל וו' של נקב חוטם שמאל וו' של אזן
ותמורת הרי א' אחרת שבזוהר יו"י גם אם הקת י' של אזן ימין וו' של נקב חוטם ימין וי' של
אזן שמאל הרי א' שנה בציור יו"י והרי ב' לבושין בציור יו"ד וב' לבושין בציור יו"י הרי ב' לבושין וגלו הם
תמורת של קבה ונלו' הלכה של ה' שבחוטם שנעלה מעט אבל לא נעלה לגמרי כמו הוא של
הק'. ואחוטם עיקר נאחר נלוים הוא לתטה באורה הפה כמו שיד' בע"ה. ודע כי י"ם מלמעלה גו
של אורות האזנים כי שהם נמשכים עד נקב החוטם אז הוא יחידי כמש אבל כאשר נמשך
מנקב החוטם ולמטה עד שבולת הזקן אז מתלבש אור האוזן בתוך אור החוטם ונעשה
לו בחי' נשמה ופנימיות לו. וכן אור החוטם כשנמשך מנקב הפה ולמטה אז מתלבש הוא
באור הפה ונעשה בחי' נשמה לפנימיות לאור הפה גם דע כי זה האור היוצא מהעך אך זוק
הנה כולו אור אחד רק כי ע"י הרחקו ורדתו למטה הוא מתעבה שיבא אחר שיכו' כאלו הרי
האור היוצא מן האוזן הוא זך מאד וכאשר נמשך אור הזה בפנימיות דא"ק עד הגיעו ל
החוטם ויוצא הקבהו לכך גם הנה אמרי' שהוא אור אחר שוה עמו מחמת הריחוק שנעלה
ונמשך יותר למטה בהנעבק יותר בצאתו מחוטם וכן כולו כשהמשכו יותר למטה עד הפה
ויצא הקבהו לכך גם מתעבה יותר מחמת הרחקו ממקום העליון אבל לא לגמרי בבחי' האור
בעצמו כי כולו שוה כנז' אך המשכיל יבין כי אור של המוחין נק' עב ואור הזה נק' סג ודי בזה.

דרוש עקודים נקודים ברודים

כבר תוו המשכיל הלכי כמהרר נרצ עתירת
נרן להרבעום למטה נקראו המולחמות עקודים

נקודים וברודים ונאמר. דע כי עולם העקודים יצא מן הפה דא"ק כנז' אמנם ועם כפה דא"ק הוא
תמרלבה שורש של כל המלכים מעולם האצי' כנז' וגם עולם הנקודים אתמטים שהוא בחינת
המלכות רמז בסוד ה' אחרונה כנז' בכף. על פי אני ישנה עם ולבן היו יוצאים כל הים
מעולם הנקודים בסוד המלכים כנודע ואח"כ יצא עולם הברודים שהוא מן היסוד דא"ק
בסוד מלך הא' הנה הדבר שהוא היסוד כנז' בכמ' הכתובים בכף. עב על פי כוס משורת ה'
ה' אלהים אמר ושמים ט"ם והנה כלל העולם שהן עולמות יצאו מסוד יסוד ומלכות בלבד
וזהו שהדרה של עקודים נקודים ברודים הוא עב"ב והר"ת ליסוד ומלכות הוא י"ס הרי שנים
וזהו הפ' בישעיה ס"ו ה' תוה לעשות עוד לכרתי ולא שירי מו תרגע קויה לעשות [illegible] ענבים
ויעש באושים והנה כתוב בזה הפ' הושיאל שמושקה בסוד כלא עולמות ומתריכם מוקדם
כוונתו של המשכל העליון ונעש תרגע קויה לעשות ענבים שהם הן' עולמות הנז' לעשות אורם
על הקונה ונאמר נשברו והיה בהם חרבן כמו שמוכיח האר"י ז"לבק שאמר בעולם העקודים
יש תשימות בשמול המלכים כנז' בכף ת' עב נזום ויעש באושים שהם ענבים רעים וכוונתו
היתה כדי ליתן שכר לצדיקים ולהפרע מן הרשעים כנודע ונעש עם בישעיה מאחר שיצרו
מושלים לבן כראה להם משוכה למבל בסוד והאלהים עשה שיראו מלפניו והכן היומב וזהו
גם והיתה יתר בכורי ענבים כל והיתה קידושים שהם יתר בכורי שנקראו בכורים שהם יצאו
מתחלה קודם עולם האצי' הם נקראים אשונים בכל. והנה נודע כי עולם העקודים שעשה
מעשה כמו שהם מבחי' המטות הרחבונים דקות וכו קיו בעולם הב' שמות שהם כנז' הלב ועם
הב' הויות בעצמם נ' כלו. והוא נ' ורב כח. וזהו כי מולה עקודים עם ו' מאורותיו נ' ורב כח
וזהו נקול אחרונה שהוא עולם האצי' עולם הנקודים ונק' בסוד אחד עם שיצאו בסוד מלכות
כנודע והוא נקול המתחיל תמוכור אור ותמשע עד סוף רגלי א"ק כנודע אחר בכף כא ב'.
אבל ורב כח שהוא עולם העקודים שהוא למעלה מהתנו והוא רב נגבה מאד ואין מישיסין
אורות העולם כי מה שאמרנו שעקודים הוא מקמיכור דפה ולמטה אבל מושם ולמעלה כרב
עולה העלם כמו מוש האר"י ז"לבק בשער ק' דף ל' עב עם והתחלת דבר עקר עמ. והנה נקודים
היו נב' כלים מה' שמות רעב סג מה ובן והנה דף בן נ' דת ועם הב' אורותיו ב' דלו
כמספר נקודים שהוא נ' כיצחק וזהו כי כיצחק יקרא לך זרע כל בשביל יצחק שהוא דין
יקרא לך זרע שהוא המעבר זרע שיצא בסוד קרי מאחר שלא נתקן בסוד דבר ונוק' ולכן
אירע להם המקרה של קוצאת זרע לבטלה כנודע ולכן מתו ונשברו. וזהו שהיו מתוייבים
ישראל לירד למצרים לדו שנים כמספר נקודים כדי להוציא מושם הרפת ניצוצין של שפיכות
הכלים שנשברו בעולם הנקודים ושם נתקנו בסוד וגם ערב רב עלה אתם וזהו לדו שמוה
ונשברו

הול הרמת הב' לבושין כציור יוד הם הא' הסתר[?] הנון
להוטם ולא יותר ולכן מורס בגבולה אמנם ה' יו"ד
כשל יו"י הוא בסוד כהנוצצות האחורים מהם
לכו ושוכבים בלבד כדרך החוטם אבל עצמות
האורות הוא לחזור לשרשם ולכן הם מעולים
בסוד תפלים.

תולן שטעין זה הוא הנוצצות האורות זה בזה
ודע כי הנוצצות מן האוזן עד החוטם הוא
בחי' יו"ד שהם גבורה מפני שנצוצי האוזן
מושפעים בחוטם שהוא שורש הגבורה. וגם לאחר
אור האוזן בחוטם והחיבור יותר מעל האוזן
אבל הנוצצות בחוטם כי יו"י שהם תפארת
הוא עובר מאחרי לאוזן ונוגע של זה כזה
ושל זה בזה ואינו מתעבה בעבה כדרך
אורות החוטם ולכן הוא יותר מעובה..

הנהג חוטם ימין שהיא ה' הרי הבל מוד צורת יו"ד
והיא ציור א' אחרת שציורה יו"ד וכן אם כבה
ל' שבאזן שמאל עם ד' שבחוטם שמאל.

נ"ע ענף תבבשים כולו אור א' שוה תוכחי' עצמו
למוטה כמו למעלה מצד מחמת הרחקו ממקומו
נעלם עד כי גם הוא כמובן שלשי של קולען
קיה כח וגבולה שירמזו האורות הפנימיים והמקיפים
יתר בפנים תוך הפה ולכן בצאתם קשורים יחד
מתוך לנגד בצאתו והכו זה בזה אתר שנעשו
שוב ליצאתם לחוץ אשר תוזה נרגלו והוחילו
קוית בחוט' בבחי' כלי והיינו מן כנגדי ראור שיצאו
תוכין הקבלתם (כמו שרב קף תת לשה וב"ג ועיין)
הכלו היה מעורב ודבק עם האור בבחי' האור דיוק מ
עב וגם ולא היה ניכר עד כי אור זה אור העקודי'
נעלם למקורו שאין נתפשט אור קוך מהם
והנם נכנסו בתוכו של בונצי ולא נעשה בחי' הכלי
כמושל כאן ואחר נכנסו בנקודות מהאור האלהים
כל כמו כ' ונתבה יצאו על נתן כמוק דקדוקים שאינם
מוכנים הדברים זה לזה נכון:

המל׳ שאין אתערותא דלתתא להאיר בה ולכן אין המל׳ משארת רשימו למטה ומתחיל לבאר
מן היסוד שהוא האחרון מהמוחין רשימו ונאמר כי הנה בעת עלייתו של היסוד במקום
ההוד על למעלה מנית רשימו במקומו כיסוד לצורך המל׳ ואורות הרושם אינו מסתלק משם
לעולם אפי׳ כאשר המל׳ תחזור ותעלה אל המאציל וכן עושים שאר כל הספי׳ חוץ מן המלכות
כנז׳. והנה זה הרשימו הוא מן האור הראשון שהיה יורד דרך יושר. וכבר ידעת כי אור הבא
ביושר הוא רחמים והאור הבא דרך חזרה למעלה נק׳ אור חוזר והוא דין והנה זה הרשימו
הוא דרך יושר והוא רחמים והנה כנודע כי כשבאו הספי׳ של העקודים היו פניהם למטה כי מוכרח
כי אז הם באים להאיר למטה ולכן פניהם דרך המקבלים אבל כשחוזרים לעלות אז הופכים פניהם
למעלה כנגד המאציל ואחוריהם למטה. והנה בעלות הכתר אל המאציל אין ספק כי לעולם אין
האור המאציל נפסק אפי׳ רגע א׳ מן המקבלים והנאצלים רק ההפרש הוא כי בעת היות אשר
הכתר היה עולה למעלה את האור היורד כל מהמאציל יורד מתמונו אל הספי׳ דרך אחוריו שהרי
הוא הפך פניו למעלה ואחוריו לנאצלים וא״כ אורו האור הבא אל הספי׳ הוא בא דרך אחוריו
והוא דין כנז׳ ונלע״ז הוא כשאר הספי׳ בעת שהיו חוזרים ועולים. אמנם יש הפרש א׳ והוא
כי החכמה אינה מקבלת רק מן אחוריים של הכתר לבד והבינה מקבלת מב׳ אחוריים
דכתר והחכמה והוא יותר דין וכן עד״ז עד המל׳ שנמצאת מקבלת מן ט׳ אחוריים.
ועוד יש הפרש אחר כי ... תגבר תולדת הנקודה ריבוי או מיעוט בחי׳ האחוריים יש ג״כ שינוי אחר
והוא כי הנה הכתר מקבל מן האחור של הגבורה שהם אחוריים קשים מאד (מעורבים יחד) כלם
מאחורי הנקודות עליונים כמו נה״י והטעם כי הם באים מבחי׳ אור החכמה ונעשה האור מתמעט
למטה אך הטעמים הם אור התגלות וזה הטעם נמצא בכל האבי״ע) אמנם בספי׳ שלמעלה מהם
אינן כאותו זה ובבחי׳ הבחי׳ כן יהיה שינוי כמעט אור הנמשך להם או יהיה דין יותר או מיעוט
או תלוי נמי כת כבלתום להרחיב כתרי חלוקות האלו שהם רבים והמשכיל יבין. ונמצא שיש
כאן ג׳ מיני אור הא׳ הוא אור הראשון שבכולם הנק׳ עקודים כנ״ל. והשני הוא הרשימו שנשאר
מזה האור שבא דרך יושר והוא רחמים. והג׳ הוא אור הבא דרך עליית הספי׳ שאז הוא דרך
אחוריים שהוא דין והנה כבא האור הג׳ הזה שהוא דין פוגע באור הרשימו הנשאר שהוא רחמים
ואז מכים ומתבטשים זה בזה שהם הפכים זה אור ישר ורחמים. וזה אור חוזר ודין. וזה חפץ לעלות
אל מקורו והוא אור הרשימו שאינו עולה עכ״ז תמיד נחסרו הוא להדבק ולקבל ממנו והאור
האחר הג׳ חפץ לירד ונמצא שהם שוים בגבורתם ולכן מכים זה בזה כי כל בחי׳ הכאות
ובטישת האורות זה בזה הוא בשניהם שוים ואז נולדים נצוצות מן האור היורד שהוא דין
והוא נפגע מן אור הרשימו והרי זה אור אחר ד׳. והנה הם ד׳ מיני אור והם סוד ד׳ בחי׳ טנת״א
שאתערותא למטה שהיו כולם כלולים בלו העקודים. ← נלע״ד שזהו הטעם שיש ג׳ בחי׳ טעמים
עליונים אמצעיים ותחתונים וכן ג׳ בחי׳ נקודות הטעם הוא שכיון שמתפשט האור כדרך יושר הוא
עובר מלמעלה על למטה שהם ראש תוך וסוף וכן אור חוזר הוא עולה מלמטה על למעלה
וכן יש לבח׳ ג׳ בחי׳ אבל האותיות שהם הכלים אינם עולים ונשארים במקומם וגם הרשימו שהם
הרשי׳ ג״כ אינם עולים אלא רשימו עומד על הכלי להאיר לו מלמעלה ולכן אין ברשימו אלא בחינה
התחתונה ולא השאר ← וזה תרגום הא׳ הוא הטעמים. ואור האחוריים הוא נקודות כי הנקודות הם
בחי׳ דין למטה. ואור הרשימו הוא תגין. ואור הנצוצות הנולד ע״י הכאה של הנקודות והרשימו
זה כזה כנז׳ הוא אותיות אשר מהם נעשו בחי׳ הכלים והרי נז׳ בחי׳ הכלים איך נעשו שהוא
מן ההכאה והבטישה הנז׳. ונלע״ד שמעתי ממורי זלה״ה כי כבר היו בחי׳ הכלים בעולם העקודים
רק שאלו הנצוצות הנז׳ נערכו עמהם והוא כדוגמת גרפת ניצוצות שנשארו בכלים של הנקודות
כמו שיתב׳ במקומות בה וראיה לזה כי הרי נז׳ לעיל כי כשהיה האור חוזר ועולה היה נשאר
הכלי בבחי׳ אור העב והגס שבו. ונתחיל לתרגם הענין ונאמר כי הנה אור המל׳ לא השאירה רשימו
וכל בחינה נסתלקה ונעלה וזהו הטעם שנק׳ המלכות אספקלריא דלית לה מגרמה כלום
כי לא השאיר בה שום רושם אך מן הרשימו שנשאר ביסוד לבד מאיר נ״כ בה. עוד יש טעם
אל הנז׳ והוא מה שנז׳ לעיל כי כאשר חזרו לדרך האורות נשאר הכתר דבוק במאצילו ולא ירד
כלל ונמצא כי החכמה חזרה במקום הכתר ובא המל׳ במקום היסוד ונשאר הכלי של המלכות
בלבד אור כלל ולכן נקרא הכלי ההוא של המל׳ אספקלריא דלא נהרא וכבר נז׳ זה במקום אחר
במקרך בדרוש העקודים. והנה כשעלתה המל׳ אל היסוד הלא היסוד היה מאיר בה דרך אחור כנ״ל.
← נלע״ד שהוא נז׳ שמתגלית בד׳ יד׳ שבכלי של היסוד נשאר אור א׳ נולד בחי׳ הרשימה ניצוצות
כדי להאיר כלי המל׳ מעשים דלית לה מגרמה כלום ופו׳ וכן נ״כ כאן בעולם העקודים בעת
עלייה

אבל ביסוד כשהיא עולה שם משארת רשימו ונתחבר׳ היא בחי׳ העטרה שנשארת שם בתוך היסוד

וזה הרבונם שנז׳ ט׳ טעמים ע״ב דריבוע הוי״ה כנודע (היינו עם כללות המל׳)

אמנם נלע״ל ביאור שאין כאן בעקודים רק בחי׳ כלי א׳ בלבד ומוכח נראה הירם לכל אור כלי א׳ שיין בדרוש מטי ולא מטי רק י׳ נ״א ויישוב הענין.

עטרת היסוד לאור הנית נקודות דרך אחוריים שלו כדי להאיר למל' וזהו מלבד הנקודות שיורדים
בכלי שלו שמתון להכות עם הרשימו שלו כי המיל יש ב' בחי' אור חוזר ביסוד א' למעלתו
עד לבלי של המל' כמוד ובן ישי תי על הארתה והבן ואח"כ אורו האור ליסוד הכה כאור זה של
המל' העולה ונפל מן האור היורד דרך אחוריים בחי' נקודות לבלי של המל'. ובעולה היסוד
נעשה בחי' הכלי של היסוד ואז אורו הרשימו היה מתחיל את הכלי ההוא מרחוק והם הרשו כמוש
בק בדרוש הנקודים ומ"מ נכן משו כל המפי' תוך תוך הכבד כי הנית רשימו לצורך התכתה אבל
לא נעשה כחי' כלי לפי שכשלמות שאר המפי' כעליהם למעלה מ"י ההכאה של הרשימו כמה שלמעלה
תוכם היה נעשה הכלי אך הכבד לא יש תי שיכה ברשימו ולכן לא נגמר שרין הכלי שלו והרי כי
הכבד הנית רשימו ולא כלי ונשאר הח' מפי' הניתו רשימו וכלי והמל' הניחה כלי ולא רשימו.
כ ללמוד נרץ כי כשלמות שאר המפי' כעליהם מתוקנות יש בין כל אחד לחבירו מהלך
רב לכן כעיכור הדרך כ"א וא' משפיע דרך אחוריים שלהם כמה שלמעלה
תוכם ומאורם הנקודות נעשים הכלים כנ"ל אבל הכבד הוא דבוק המיד במאציל העליון ואין בין
קמאציל לכבד שום הפסק והכל כשנעקר ממקומו הוא נכנס במאציל ולכן אינם יוצאים שום
נקודות רק דרך אחוריים שלו כמו שאר הנ' מפי' והבן. ואיכא למידק כי כשמעלה
התכתה לבלי של כבד היה ראוי הכל שיכה הרשימו של כבד כאור של תכתה כדי לעשות
כלי לרשימו ואח"כ בחזרה תכתה מן המאציל בכבד אז יכה ברשימו של כבד כדי לעשות
כלי לעצמו א"כ למה המרוץ משמשות שום כלי בא עד בחזרה מן המאציל וזה הספק הוא
נ"כ כשאר המפי' שלמטה ממנו.. והתשובה היא כי כלל זה נקוט בידך שבכל מקום שיש
הכאה הוא כמו ששני אורות הם שניהם משוכים במדרגה א' על חבירו אז כא' מוחר אני
מתולך מכח זה מכמשים זה בזה כנודע כמו בכאן למעלה התכתה הנית רשימו שלו
בכלי שלו וזה האור של הרשימו יש בה מעלה א' תשובה שבאת מאור היושר אע"פ שהיא
רשימה בלבד וא"כ כמו הסתלקותה למעלה אז יוצאים אורות דרך האחור שלו כנ' והנה
אלו אורות יש להם מדרגה א' תשובה שהם אור מושכב הרשימו. ולכן מכים זה בזה ויוצאים
נקודות כדי לעשות אורות אבל כמו שאור התכתה עולה לכבד הנה כבר נודע שהרשימו
של הכתרה שלו הוא ירד נדול כמה בחי' מאור של תכתה ואור התכתה הוא כמו שהגבת
בבחירות מחי' מתהנית כנגד הרשימו של הכבד לכן מאחר שאור התכתה הוא מתחיל לרשימו
של כבד נ"כ אין כח באור התכתה שיכה כו הרשימו כי אין כח כנקודות שיכלו מאור
התכתה כדי לעשות כלי לרשימו של הכבד ע"כ הוכרח להחזיר אור התכתה עד שיחזור
לצאת מן המאציל ואז המיל עמו אור רב אז יש כח להכות זה בזה וזה בזה והבן ע"כ
ואח"כ אחר הכלה אלו המפי' מן המאציל התאציל חזרו למקומן תוך מן הכבד כנ"ל ואז
הכלי של הכבד לא נעשה רק בחזרה כי כשחזר התכתה ונכנס בו אז הכה אור
התכתה ברשימו שהנית הכבד במקומו והיו הכאה כמלות לפי שהרשימו של הכבד להיות
בחי' עליונה מן התכתה לכן הוא מכה בתכתה ומוציא נקודות וגם התכתה להיותו כא מרק
מלמעלה ונתעצם מוחד על הרשימו והוא נכה מתמנו מכה בו ברשימו ויוצאים נקודות אחרי
ולכן שניהם שרק ב' כלים א' לרשימו של הכבד וא' לתכתה הכאה ערך. ושרק וכבר הארכנו
כזה כמקום אחר והוא בדרוש מוטי ולא מוטי ומ"מ איך יש בכבד דכר ונוק' והם אלו השנים
שביארנו פה שהם הרשימו והתכתה ומ"מ קישב והנה מכאן הנדל להבין איך יש נ"כ כעולם
הנקודים מציאות ביטול המלכים כנד מה. כדמיון מורם המלכים שמלכו בארץ אדום שמתו
ונתבטלו כמהם שם בדרוש עולם הנקודים כי הנה ענין העלמות אורות של העקודים ועליהם
כמאצילם הוא נ"כ ביטול המלכים בכאן וכמו מה שנבאר בסוד הנקודים ענין המה מגרת איך
מופס על מיתה המלכים מ"מ הכן נ"כ מציאותם כבאן דוך ושכת. האמנם ההפרש אשר
כינהם הוא כי כאן בעקודים היה מסתלק עמו לבדו ומורך עמו לגנוד כמו שנר' כי זו היתה
עיקר הכוונה להעלותם כדי לעשות בחי' כלים אבל בנקודים היה ביטול המלכים ומיתה ושבירה.
ומיתה ואח"כ לפי שמן העקודים התחילו הכלים להתגלות קצת לכן נם כהם היה קצת ביטול.
מות צ"ע כי כמו שבעקודים הוזכרה בחי' אור זכלים להם דיציאה וכנגדו אור דחזרה וכן
אור של הרשימו וכן אור הנקודות של הכאה אור רשימו עם אור חוזר והם מגרת למה
בנקודים לא הוזכרו אלו עצמן אלא בחי' אחרת שאינם מוכנים כלל כי כל אור דמה
נ' כמעמים וזה אי אפשר ונם האורות קראם נקודים וקראם הש' לאחר השבירה א"כ שהיה א'
הם

קול הרב"ש ה' דכאן האור היסוד הכה באור
המל' דוקא משאכ כשאר שלא הכו
רק ברשימו שלהם והטעם כי סוד ההכאה
הוא כששני אורות מתכוין הם בחי' דין כי
אע"פ שאור הרשימו הוא יושר כדלעיל
שבת להיות שאור האחוריים עליון והרשימו
למטה מתמם לכן נ"פ הוא כמוד דין וזה
יבואר במוד יהוה בהיפוך ה' על ו' והיינו
סוד אור האחוריים בנקודת ה' על הרשימו
ו' והנה המל' שלא הניחה רשימו ונפ האור
שלה קטן והוא דין לכן האחרים לכן יש
כח כאור שאחורי היסוד להכות בו אבל
שאר האורות הם מתד נהור ואור עצמו
ואין כח באחורי העליון להכות בהם כי הם
מרכבתים באור המפי' המתפלאת.
כמ"ש כי משאחר מעמם אחר למה המלכות
מכה כאחורי היסוד כנ"ל ונ"ל ההכאה
הבליה לתוציא כלי ומל' שלא הניחה
רשימו ההכאה מאחורי יסוד צריך שהכה
כאור שלה אך השאר שהניחו רשימו
יספון המכוונים שהוא עצ"י הכלי עם
הכאה ברשימו של התחתון לבד.

קול הרב"ש קשה למה הכבד נ"כ לא עשה
בחי' כלי כשלוריו למעלה בהכות אור אחורה
ברשימו שלו כאחרים. ונ"ל כי אין מציאות
ההכאה אלא אחרי שנתגלה האור מתחת
ממקומו למחרי נעלה לספי' עליונה אל
מתנת רשימו ואור אחוריו מכים ברשימו
שלו וכדרייך כלישנא לעיל ובעולה היסוד
וכו' כה"ג אחר שכבר עלה כי בעלוריו
לא היה מת ההכאה רק באחוריו וא"כ
בהנחה זו יוכן היטב למה לא יש מציאות
כלי לכבד כי כיון שנתגלה עלה במאציל
שבולו כסוד הנה אין שם מציאות
אחוריים נ"פ הכבד ערך אין בו בחינת
הכאה אלא מתוך לפה סוד הדיבור
ואין להקשות כי אחר שעלה היסוד בסוד
איך שייך מציאות הכאה כי האחרה
שעמדו אחוריו למטה עד עלוריו
במאציל דווקא וא"כ לעולם יכה דרך אחוריו
כנ"ל.

ושברו לגמרי ר"ל הטעם שעולם הנקודים שנק' רפ"ח ירד ממקומו ונשבר הוא כעבור לגו
שנק' אלקים ר"ל תוכני שבטת שיצאו עולם הנקודים יצא בסוד דין כמו"ש בראשית ברא אלקים
והנה הנקודים נקודים תחת ז' כריב ברגרה והוא נ"ר וזהו ר"ר כי נ' נגור כמ"ש בזוהר
פ' משפטים רמ"ש והכוונה היא בשביל עולם הנקודים שירד כרך אחד נ"ר ל"ר כי נגור
כי לברר הניצוצות שנפלו בזמן השבירה וזהו שירדו ישראל כי נגור בכל תולדי יחדים
שהם כנגד נקודים . וכנגד ארבעה כנים שהיה כלול בן שהם נגד כבן מן כבן תוה לכן
כן לכן היו ממצרים ישראל למבול עול הגלות ר' נגור כי לרמז ד' כנים שנהרה לגבה
כהם ונה הנגור האחרון נקרא שאינו יודע לשאול אימתי יבא נולי תושיתנו במהרה ומזה
נמשך הנגור ר' נגור הזה בכל זמן ארוך וזה הוא סתום ונחתם ואין מי יודע ולכן
נב' זה הנגור שאינו יודע לשאול . ובטעם שנכנסו ישראל כי נגור לא כי לשעור בירור
תן הניצוצות שנפלו נם בקורה הנגור מן השם ההוא כי הר' שמות נתלן כמון
שמוכיח האר"י בדרוש הרפ"ח ניצוצות שהם נ' לפ עד שהם ר' שמות של כללות דקן
נס"ע . והנה הטעם שנשברו עולם הנקודים היה כעבור שם מ"ה שהיה חסר מהם
וזהו הע' עד שיבות היום הידוע שהוא שם מ"ה החדש ובמו הכלים שהם נ' נקודים
ר"ל קודם שיצא הזכר הנק' יש שהוא מ"ה החדש כנודע אח הכל ומיד נפלו הנקודים
שנק' כלים שהיו נוטרים בכל הנוכר כבורל ולא שאחר כך רשימו כך הכלים של
הז' מלכים לא הניחו רשומם של הכלים בעולם האצילות . ונודע כפי מש"ש לעיל כי
עולם הנקודים נק' שם מ"ן ומ"ה שיצא המ"ה החדש ונבין אמרו השם המ"ן אחי השם
מ"ן נעשה בכלל לו שם מ"ה אבל לצריך יתחבר השם מ"ן לעקודתו והכלל שם מ"ה
והנה נקודים עם מלך נ' הר . ומשל כבודים נ' קדים ומיטיבון רבים ב' שהם הרים הר'
נ' כבודים וזהו נבין יקיה הר' ביד ה' בראש ההרים ר"ל שבזמן הזה הוא הר שהוא שם מ"ן
של עולם הנקודים הוא נק' ביד ה' שהוא נפל לו שם מ"ה החדש כנקבה של הזכר . אבל
לעתיד יהיה נכון בראש ההרים שהוא למעלה משם מ"ה החדש ושם מ"ה יתבטל
משלמות והטעם ששם מ"ה נק' הרים עם שהוא נבון אחר הר נוכל שהוא מוריד בלע
והוד שבכונו הוא הזיוג שלו וזה היה המלך הח' הנק' דעת של ז' מלכים דתיקון -
וכו' היו כלולים כל הז' מלכים והנה תולדי התיקון שהוא נעשה בעולם הנקודים שנק'
הר שהוא שם מ"ן כמו . לכן עולם הכבודים שהוא מ"ה החדש נק' עלו הטעם שהם
מ"ה שלו וכן של הנקודים ולכן נק' הרים בל' רבים ומיטיבון רבים ב' שהם מ"ה ומ"ן
וזהו שנק' הר בריתים שכן בריתים נ' ההרים נגם הכ' מורידות של הר הר נ' כבודים
הר' נקודים נ' הר' נוכל וכבודים נ' הר בריתים שמטעם זה הברכה . והנה עולם
נקודים הוא שם מ"ן לבד ובחדים הוא שם מ"ה וכן כיחד ונודע שהם פרצופים
הן בעולם הנקודים את אות ויון והה' הויה שבל היא הוא כלול ים של מורנו הקדוש
הנ"ל וכן נכ היה בשם מ"ה החדש ה' פרצופים שהם ה' הויות וזהו שאמרנו שמ"ה
וכן הם כלולים כבוכר שהם הת' והל' והם ו' הויות כנודע ממני הטעם הנ"ל . והנה
נכ' בעולם הכבודים הוא כלול מ"ה שלו ותוכן הנקודים שיש בהם ו' פרצופים שהם
ו' הויות שנק' מ"ר ונם כלולות מ"ה וכן הר' נ' מבד . והנה כבודים נ' מבד להורות
שהוא כולל הכ' מ"ה וכן כמו"ש בס' הדרושים והנה כבודים חסר ו' כריב והוא נגוד
רנו וזהו כמו שאמרים כי עשה ה' כנודע שעולם הנקודים נק' ארץ שהוא תולדות
שם מ"ן ועולם הכבודים נק' שמים משר שם מ"ה המדש כנודע . והנה נקודים
נקודים כבודים נ' שבר וזהו ושברה הארץ אומרו נחה הארץ שהוא עולם הנקודים
וזהו שברה כל בזמן שבה עולם הכבודים והתחברו יחד עם הנקודים והנקודים
ונעשה כמספר שבר אז היה נייחא לה' שהוא החה כי בו שבר מכל מלאכתו
כל כי בו שהוא יסוד כאקב שהוא מלך הח' הנק' הכל כנודע והוא נק' שם מ"ה החדש
ואז נעשה שבר מכל מלאכתו אשר ברא אלקים כל שזה המלך הח' היקון מתוקן שבא
בסוד אלקים דין ולא נתקיימו ואז כשיצא המלך הח' היקון הכל ולא כלם אלא הניח
קקבה כסוד אלקים ער שיבא משיח ואז יתוקנו הכל כמו"ש האר"י זלה"ה בס' הדרושים וזהו אשר ברא אלקים
לעשות שהוא הנקודים שברא בסוד אלקים דין קצר והניח קצר לעשות לאחרים כסוד
מיין שבר טוב לצדיקים שמתקיימים את העולם וכו' והנה נודע שאמה כעבור שהיה
עוקר

שוקד את יצחק עם התוכח נק' עקידה על שמו כמו"ש ויעקד את יצחק בנו והנה
עולם העקודים רומז לאברהם שהוא בעל עקידת יצחק ועוד הטעם שנק' עולם העקודים
עם אברהם שאז בעקודים התחיל להתגלות בחי' כלי כדי שיוכלו השמות לקבל האורה
א"ס ולגרע שהוא נק' חסד ונתון וזה עולה כ"ב העליון תוכל רחמה שלו ותאחר שעולם
העקודים התחיל להתגלות שהוא בעל חסדים ולכן נק' עם אברהם שנק' רחם כי חפץ חסד
והשבע התחיל תיקון השלמות זה אחר זה כנודע ומ"ם מש"ם כל של פ' ערב אשר שמע
אברהם בקולי תולדות שכן נ' שמש הפ' אברהם את בורתו כי נודע שתחלה יצא האורה
האצן כאו"א ותחב האורה תעמס כתר ותחב האורה לה כאו"א והנה אחר שנשברה האור
כמו על הן' שינויים אז היה ניכר תשעה בורא יה' כי עולם העקודים נעשה כמו
הפה ואם תבין נ' שמש לשון שינויים כל אחר שנשברה האור כאו"א נ' שינויים אז היה תשע
פת שהיו וכולם השלמות להכיר אורו ע"י תשעה יה' שנעשה כלי בעולם העקודים אבל
תעקודים לא היה שכר שום היכר תחתא אורה הרב והחזק עד שנתלבש בכלי אז היה ניכר
תשעה אורו כי מבחינת האור הוא תיקון השלמות ותחב יצא יצחק שהוא עולם הנקודים
שכן נקודים נ' כי יצחק בנו' סוד כי ביצחק יקרא לך זרע כל כשולה הנקודים שנק' יצחק
רמז קנייה כלא תויהבו כלל ולכן יקרא לה תעקרה ולה שהם הקרי לבטלה כנודע ועם
הר בכל הה' פרצופים נשארו קיימים ולא נשברו תגבל פרצוף אלא הז' התחתונות כנודע
ועם כי ביצחק יקרא לך התעקרה ולה של זרע לבטלה ולא כל יצחק כל שלא נחרב כל הנקודים כי
תאחר שקבלו השלמות תסוד בזרע רבים שאורה תשפעה היה כמו ויפתו זחמו יקו
שיצא שאר מיפן של קרי בלא נוקבת כי אם תרכובת בלבד והז' תלכים שיצאו תולו
הנקבות ולכן תגה כפי תשע אתב האר"י זלה"ה אבל הג' ראשונות קבלו האורה תמי
שהם הג' נקודות ולכן נתקיימו ולא תירתו ולא האורה אברהם שהיה שוקד את יצחק
כרך לו עולם שלמותה תחתון וכה כלולם כל השלמות שתלבוה של עולם זה עושה
ערך את יצחק בכל עלה שהיא תלבוש לנקודים הנק' שרה אשת אברהם ובה היה נשבר
יצחק בנו שהוא עולם הנקודים שם היו שרשיו כלולים בתוך העקודים שהוא הכלי של העקודים
כתוש האר"י זלה"ה אתב וזה נכס שלא נשברו כל עולם הנקודים אלא קצת תהם תאחר שנשארו
השרשים שלהם כלולים כאברהם ונתרקו קצת ושתוק זה היה נחרב כל עולם הנקודים תו וזאת
התלבוה של אברהם נכס אתב תיקון העולם כנודע. ואתב יצא יעקב שהוא עולם הברודים
שכן ברודים נ' רנו כמו רנו ליעקב שמחה כל רנו שהוא נ' כללים הוא תכונה ליעקב שי
היקון והשמחה תשעה שהם קיימו עם תה וכן כנודע ואת היה נק' תמורה שלמותה שלא היה
בו פסול כי תשאברהם יצא ישמעאל ותיצחק יצא עשו אבל יעקב מטתו שלמה. ועולם
כתש בנקודים שהיה בו תעלתות כיתוך התלכים יצא ממנו שהוא קליפה
יצא עשו שהוא קליפה הקשה שיצאת תעולם הנקודים כנודע. אבל יעקב יצא תמנו י"ב
שבטים שהוא תיקון התלכים כתוש האר"י זלה"ה ואתב תיצחק
ובנה יעקב ישראל סבת וקבוצה ישראל זוגת ולקח יעקב ורחל הל"י י"ב שבטי י"ה. כתב מן
רא"ק שנקי זוון החוב כא"ק שהם נ"ה יצאו אלא הי"ב שבטים תעולם הברודים שנק' עם
יעקב שהוא התה החדש שיצא תמסכת א"ק כנודע ולכן נק' יעקב עם הקביעה שקבע את
תבת רא"ק ויצא אבל העקודים שיצאו תמהפה כא"ק והנקודים אף שיצאו תוקשוים כא"ק אלא
לא היה צריך להם הקביעה כי תרח תרות תוצאו ולא ויצאו בנקל אלו עם תה החדש שלא
היה לו עוזם נקב ותרח שהיה יכול לצאת ולכן היה תוכרח לקבוע התצח רא"ק ולצאת
תשם וע"י תורה הקביעה נק' עם תה החדש יעקב ונוש האר"י זלה"ה שעולם האצי' נק' עם
יעקב והטעם שלא היה לתה החדש שום תרח לצאת הכונה היא שכל העניים של הרחש
היו מרוחקים בתורת העמותים של עם אין באותן עטמותים שלאין כתוכם עטמות אתלעיים
בפה פעמותים התחתונים. ובשביל היו התורה של העכים כאו"ו הם נקרים עינים
סנהדרין תוכחות רא"ק ואתב יצאו תפניתיות הן רא"ק הקרה כבך לי השיבור והיסוד
ולכן בראש רא"ק לא היה שום תרח שהיה יכול לצאת עם תוב החדש אלא בך יתעצח
כמו הרחלין בתובאריך וכתשיר השרנלה תורות הרבה בתוצאם כנודע וזה היה כמוב
שנפיו

שנפיו רמ״ה וכ״כ ש׳ המרכבה הפנימיות נה״י דא״ק כמו תון דע״ב ומ״ן כדי להוציא את
הב״ן ולתקנו עם תיקום תנ״י בלבד האחרה ולכן בסבת אחה״ב אורות פנימיות החוה חוצה
עם אחרת אורות דרך פי המיבור והיסוד דא״ק ויצאו משם הפנימיות רמ״ה הקדש כנודע
ואז נתקנו האורות כרע פניהם ולא חזרו כבתחלה וזה אחוריהם אחוריהם. עקב יעקב. וכלן
לא נאמר הכוונה הוא כי באחוריהם שהוא עולם העקודים אע״פ שהיה בו תמציאות ביטול
המלכים מ״מ היה בו קבול טעם לבד ומורך טעם לבנות אבל בנקודים היה ביטול ומיתה
ותיורה מותם ולא נתקיימו הכלים שלהם ונם בעולם הברודים נתקיימו הכלים וזה אחוריהם
אחוריהם כנגד הכלים והאורות שנתקיימו שניהם וזה בדרגה עליון שהם האורות אבל המלה
לא שלהם שהם הכלים שהם מוכחות שהיה דבר ביטול בהם וכן יעקב כנגד הכלים
והאורות והאורות שנתקיימו נ״כ שניהם וזה בדרגה עליו שהם האורות שנתקנו אבל המלה
שהם הכלים לא שלהם ש׳ חזקי שלא נתקנו כלם עד ביאת משיחנו בנל אבל בינתים לא
נשארת בלא האורות פי׳ הכלים חזרו ולכן לא נזכר בלא מית והתלה להעתיק ימצא שכל
מה שאירע לאו קן שולשות עוב אירע נ״כ לאחרות וכן להיפך אבל בעקודים שאינם מבחינת
נקבר אין רשאי להאריך (ג) ואחר כאן מענינים הראשונים שהתנהגות האורות והם בחינת
האורות היוצאים כדך הפה של א״ק משם ולחוץ והנה כאן נתחברו האורות חבור גמור כי
הרי הם יוצאים כדך בגנור א׳ בלבד והנטעם כי כל מה שהאורות מתרחקים ומתפשטים
לממה כך יותר יכולים להשוות ולהקבלו ולכך אין תמשא אם נתחברו העקודים עם הפנימיים
והנה כיון שכבר נתחברו האורות העקודים והפנימיים יחד לכן התחיל כאן להתהוות בחינת
כלים אלא שהם נכים כבחינת הניכור כמו שנבאר ולפי׳ עדיין לא היו נגלה כאן רק בחי׳
כלי א׳ בלבד אבל האורות היו נחלקים לי׳ ושוב האורות נראו עקודים פי׳ העטן היוצא כי הנה
כביכול נאסרת שני וא׳ כתלים והנה העקודים העולם של הפה עקודים נקודים וברודים ונם בנקודי
כי האורות כל אשר לכן עושה לך ובכ׳ זה ראשון כל בחי׳ של שאלו מדברים כאן כי לכן הם
נוכן העליון אשר הוא קודם כל האצי׳ הזה והוא היה עושה בלא׳ הבחי׳ שהם עקודים נקודים
וברודים כנגד האצי׳ שאחרי אחריהם אשר הוא נק׳ בשם יעקב כי האצי׳ הוא מעקודים שהם
תון המבור דא״ק ולמטה וכן הוא סוד יעקב לנכ׳ עשיר ולכן נק׳ האצי׳ בשם יעקב (ולמען
וזה אין יבקע כמתר אורך שכו היושב הנ׳ יעקב היה בוקע העולמים מטע מטע במתר
שעולה מטעט מטעט כן היה אולך כן נ״ל כשעור העולמים עד הכ׳ עש״ע) והתחיל בעקודים
כי הם האורות היוצאים מן הפה דא״ק אשר בהם התחיל ענין הויות הכלים לקוות ואורות של
פנימיים ועקודים מחוברים ומקושרים יחד כרע כלי א׳ לאשר לסבה זו נק׳ עקודים מלי ויעקוד
אתו יצחק בנו ויקשור וכמו שנבאר כשה אבל האורות יורד עליונים של האזנים והחוטם לא
נתבארו בבי׳ זה כיון שעדין לא נגלה בהם הויות הכלי ואחר למטה נבאר בחי׳ הנקודים
והברודים והנה בהתחבר האורות הפנימיים עם המקיפים עד הפה לכן בבארם יותר תמתון
להם הענינים יותר הם מוכים ומכסמים זה בזה ומכין הכאות שלהם חוזלנו קודם בחי׳ הכלי
(נלמטן כי הכמימה הזו הם ניוון יסוד אחת כרע יסוד כבינה וע״י הכאה היסודות זה בזה
יוצא זה והוא כלי של אות כי אחר מרבעים נה׳ לאות כרע המייר ושם זה הוא נ״כ כאן
העליון נבוה. וכ״ל ולכן נק׳ מקום זה זה כי זה נ״מ וכב אורות והנה בחי׳ האורות הם
הכלים נפנקע ולכן ברשות כלה עם מ״ן ועוד הכב אותיות להוות טעם שנתחדש במקום הזה
עוד הויית כלים שנתגלה כבאן ע״י כב אותיות והנה מן הפה היה יצאו זה אורות פנימיים וי׳
מקיפים ונתוספים מתגלה כלים עד המיבור של זה האחרם (נלמטן כי הנה אורות האוזן נתפשטו
עד שיבולת הזקן ואורות החוטם עד החזה ואורות הפה נתפשטו עד המיבור והפי׳ הוא שאחז
שבולת הזקן. החזה מיבור וזהו רז״ל על פ׳ וישתגנו להם שמות מכבוד התחתונה של הברי
וישמעתו שלא נשמעתו הרמות כזה כי ל׳ וישמעתו קורא פרישה והרחבה שנתפשטו האורות
אזן חוטם פה וכדי שתדע עד היכן הרחיבו את גבולם וזש אוזן וישמעתו חוטם וישמענו ושם
הדע הרחבת גבולם הראות כוונה שחוט ונשארו אורותיהן זו שני׳ כב מתון נ״כ של כלי לעקודים
שנתגלה מבעך הפה דא״ק שלו׳ מן וכב. ואורות הכלי נתפשט עד המיבור דא״ק. ונם נ׳ שדי
עם נ׳ אורות כמוסתך שאחבו לבורות מום רז״ל לבוא נק׳ קבה שדי שאמור לעולמו כי כדי
שיוכלו הרמתנושה לקבל האורות שלהם) ומה עיקר האור אבל נ״כ הוא מאיר דרך הצדדים
וכל מצדי סביבות האחרם על הכל באורות האוזן והחוטם. והכה באוזן ומוטם לא היו רק
כ׳ בחי׳

הול הרמז לעולם סוד כלי הוא בחינת שפה קבועה כמו עליון והתחתון וכ׳ רמות בכל בחי׳ שיקיה נכון כלי נ׳ שעלם והרמות כי אור כ׳ הם כ׳ תרגומות נמוך למטה הם רבה שהם המאירים בכע׳ נאור ויסוד מהרמות זה הרפרפת דא״ק שהוא עב וי׳ - אורותיו לו׳ נמן

הול הרמז כי כן הנם כמוך עשאה ממש כשנתרחק לאורות מע״ב שכראש ואחרם הם ל׳ הרי שהשם הם כ׳ בחי׳ כ׳ כמוך רביעי שייך וזהו אורבל אשר לכן עושה לך במחזקת שואה

כמוך ה׳ מורכאות שנגלה כאן כלה והם הן ולכן כאן נתנלה כלי ע״י הכאה כל הכאה הוא בבחי׳ כין

ב' כתי' של אחור והם הפנימי והמקיף אבל כאן בפה נכללו הכתי' והיו שתים שגם אחרבע כי
הנה הם כתי' אחורים וכלים והאורות נכללו בסוד פנימי ומקיף והכלים בסוד פנימי ומוצין :
(בלבושין) והנה למעלה באזן נכללה הי"ס בסוד ה' ואח"כ בחוטם נכללה הי"ס בסוד ד' אבל
עם נכללה הב' בה בהסתר גדול ואחור הי' נכללה בלבד ואח"כ בפה נכללה הי"ס כלם באו נכללה
ג' אחור הב' בנכללו והמי' של האחוריים שנכללו עתה הם אחוריים הוד ונזם הכ' ויוכל ה' אחר
שלמטה למעלה לעיני כל ישראל ויהי עלינו קול המלבוש אשר לא היה על כל מלך לפניו
על ישראל והנה בזה הם' תרומות כל הפני' אבל אין כאן מקום ביאורו אבל קיצור הדברים הוא
כי שלמטה הוא רומז לעולם העקודים שהוא נעלמות להתגלות הי"ס בשלמות והנעלמי היה הוד
אשר לא היה על כל מלך לפניו דיקא כלומר שלא נכללה אורות ההוד בכתי' אין ויתמם לא
בפה כנ' ותוש ויוכל ה' אחר שלמטה למעלה לעיני כל ישראל ר"ל שהכבד מאחר שהיה לו
אחיזה באזן באף ולכן לא נשבר וגם החוד שהיה להם אחיזה מועטים באף
[illegible] ולכן לא נשברו כי אם האחוריים עלהם אבל האחרים שהיה להם אחיזה
[illegible] ולכן מועטים באף ובחוטם בה ולכן נשברו ונתגלו למעלה לעיני כל ישראל
גל לעיני כנגד עיני באף שמועטים יצאו כל ישראל שהם הוד של כל הב' תרומות ולא נכללו
ונשברו כנגדם גם הוד נ' יה וגם בתגלותו יוד הא נ' אהוי' וגם כי ביה ה' צור עולמים
נזה רומז של עולם העקודים שהוא ביה ה' עין כברוש תגלי ולא תוכי ב' הכתר של העקודים
ג' יה שני שנים נעלם הוד שיקוח בנ' יה נ"ע ולא הב' כתי' הם כתי' גלוי אותם הב' לפני הגל
שהיו בחוטם (קן' בהתחבר בגימטר בהן כי למעלה בציור הלפני אשר שלפני בציור יוד לעומת
א' מוקם באזן ואח"כ יתין והב' מושבתו ובן של יוד ובאן אחור רגל יוד שנשמו מוקם הכלים
הם בשתי הפה ובן האורות שנשמו מציורי יוד בימין לבד והשיב לא מאורי הראות כרן
ב' השבירה חדה באין הכרת לאחור שאורם של החוטם הם שלמים ירדו על הפה כי שם בחוטם
לא היו מתמעטים שהרי אין שם כתי' כלי כלל ואינו כל האחר שנתחו מהבחנת ציור האורות
מושגה בפה שגם הם בתי כלי מתמעטים שנרקוו מהתמשכות האחור דרך הלעשיות והרבתן ~
מהתגלות . והשבירה הב' ושיקר היא כי גם שם בחוטם היה ציור ב' יוד יורך מוכן מן האחר
כי טל נבול כידוע שציור יוד הם נבו' ושל יוד תמכים כדתשובת מובחה דוכרי ובלבנא ~
בבשנות האבולה אח"כ אינו הימות שבררם לפה לכן זה ליתן נזה לשבתלם כי האחור שבר
ונמשך דרך מנותות האחרים הנה ויוצא דרך הפה והנה הב' ולפיה שבציורם יוד הם אור והמקיף
ישלפני שבציורם יוד פב' כתי' הכלים פנימי ומוצין ולא הב' כתי' הם שלימים בתי' ב' באחרונים גם
ובב' החוטם שנכללו באן בפה כי מגן האזן יתבן נמשך האחור ויצא דרך הפה בסוד אותו
ובחוטם יתבן נמשך ויצא דרך הפה אור ומגן אזן שמאל נמשך ונעשה במשמעות הבלי ולו
הב' כתי' נכללו בפה כי קנה בפה יש כתי' הבל וכתי' דבור והנה הבל הוא כתי' האחור והדבור
הוא כתי' הכלי והנה יש בפה הבל ודבור שלישים בלתי העליון (סוד נקב שהוא בתכתב) והבל
ודבור התחתונים בלתי התחתון (סוד אתהפו שהוא בפנים)
יוד וב' של יוד נ' צב ושם כללות הפה שיוצאים מפה הב' (גלוון) והנה ציור של ב' לפני ב' של
מושה בן כלים לאורות שלא נכללו כתי' הכלים בעוד עולם האבי' עד שנכללו הב' לפני
מתוך לפה של אחד שמתפסם יחד ונמצא כי הבל העליון הוא אותו והתחתון הוא אחד
ודבור העליון הוא כלי מוכן והתחתון הוא כלי פנימי והאורות שהם הכלים הם ביאור הפה והכלים
שהם הכלים הם בשתי הפה והנה אותם הב' לפני שציירנו לעיל בחוטם הם הנכנסים בפה והם
שנים שם ב' הכלים כיון בתוהר בך שלמעלה קראם ב' הכלים וב' כבורים ובאן קראם
ב' הכלים והשיב בתהררתו ז"ל כי הנה עודם בתוך הפה נקראם הכלים בכללות אבל בשנים
מוקם השמאליים הם שרשי הדבור וב' הימניים שרשי הקול וגם בתוך הפה הם בסוד זוון אות
בשנין הכן בחכמה וחכם בבינה ובצאתם לחוץ שהם קול ודבור הם בסוד זוין בתוכה בסוד
הקריעות אח"כ תוכ במאת הרוק לזה ז"ל והב' כבורים בכלל כי יש הבל כלת כבור ואין
דבור כלת הבל) והנה כל הבל הוא נ' קמת כתלו זהו ל' הנתי' פלאחמה כיבתור
כל תוכ לא חש לקמתיה ופירשו לתה שהוא פותח ותמונת חותם כלי לדבורו עכ ולבן
גם הרוכה בה' שנעשים ע' מסינה נו) (גלוון וגם אם אין קמח אין תורה
ר"ל אם אין הב' הכלים נכללים ע' השישים והשיים קמח אז שיוכל להתגלות הבב אחרון שנק
תורה

[illegible]

הנה שע"י פתיחת הפה יצאו ה' מוצאות הפה שהם הכ"ב אותיות ואם אין הנה אין קומת ז"ל
אם אין הכ"ב אותיות כדי לעשות מהם כלי אין קומת ז"ל א"א שיכולים להתלבש הל' הכלים
לחוץ מהפה כי בהתפשטות הכלי שהם הכ"ב אותיות מתלבשים הל' הכלים שהם הי"ס ולכן אין
קיום זה בלא זה וזה בלא זה וכן פה מוחם נ' קומת שעיקר נוגע אור הל' הוא מן המוחם
החומם פה אבל באמת היה נעלם כי ע"י הקושיים שבתוך הפה נעתקים אורות הל' הכלים
ונעשים קומות ונעשה המולדם. ול' יקשה בעיניך מש"כ לעיל כי מן אור האוזן שהוא
הנכנס בפה נעשה מתוכו חצוניות הכלי ומן נר"ב מוחם שמוא נעשה פנימיות הכלי
וגם היות שהאור המקיף הוא גדול ומעולה מן אור הפנימי עכ"ז פנימיות הכלי הוא
גדול מחצוניותו כנז' לחוש מה העין מושגת בבחי' האורות כי האור הגדול אשר
יוכל הכלי להגבילו בתוכו ולקבלו ישאר בחוץ בסוד מ"מ והאור המועט ישאר בפנים
מושגת בפנים וא"כ איך מבחי' האור העליונה יהיה מחצו' הכלי ומן החומם שהוא יותר
התחתון יהיה פנימיות הכלי. והתשובה בזה הוא כי האור הוא שוה בהשואה א' וכאשר רוצה
ליכנס ולהיות נגבל בתוך הכלי את האור שאינו יכול ליכנס תוך הכלי נשאר בחוץ בבחי'
מקיף ואור הפנימי הוא מאיר מבפנים בכלי ועובר האור עד חצי עובי דופן הכלי מצד
פנימיות הדופן והאו"מ הוא מאיר מבחוץ הכלי ועובר בתוך עד החצי דופן הכלי מצד
חצוניותו ונמ' כי האורות לא מאיר הכלי ומזדכך והנה אנו צריכים שחצי כלי יאיר מתוך
או"מ והנה האו"מ גדול מאד ולא היה עובר האורות ונכלע ומאיר בדופן הכלי כי יש הפרש
והפרש והכל גדול כיוצא ולכן הוצרך שפנימיות הכלי הגרוש ישאר עם או"פ הגרוש
ומאירים זה בזה וכן חצו' הכלי המעולה יאיר בו אור המקיף המעולה וא"כ היה נשאר
חצו' הכלי בלא שום הארה. גם יש סבה אחרת והיא קרובה אל הסיבה הנז' והוא כי הנה האו"מ
מחצו ומשקו להתקרב עם האו"פ ולכן אם חצי הדופן של הכלי מצד החצון של הדופן אך או"מ
יש יכולת באורו לעבור בו עד חצי הפנימי של הדופן ואז מאיר זה בזה ואה"פ שהוא ~
הפנימי של הדופן לא יהיה אך אין בזה חשש כי האו"פ עובר ומאיר בו עד חצי העובי הפנימי
מע"פ שאינו אך ואם הקשה והמחבר כי עדין יש לקו' ולומר שהרי כחוש הראות אנו רואים
שפנימיות הכלי אך יותר מחצוניותו הנה כי אור הענין הוא כי הנה מע"פ שהאור הפנימי
קטן מן המקיף עכ"ז כיון שאינו רכב ומצוותם עם הכלי אינו מאיר כ"כ הארה בחצו'
הכלי כמו שמאיר הפנימי בפנימיות הכלי ובזה בא הכל על נכון.

תעלומות החברים

בכל בחי' ובחי' יש ד' מדרגות שהם כלים ונפש רוח ונשמה
פנימיות ונשמה לנשמה מקיף ובחי' א"א מקיף ל' מקיף וב' בחי'

אז המחמשים הא' נראה אחר שהוא המקיף הא' הנק' נשמה לנשמה והוא מן המלכות
בסוד זהמתכונה הניה אחר כעליך וכן מ"ס כלי מנם וה' שהוא מקיף השני הנק' יחידה לפי
שאין נוקבה לעריך כמו שיש לנשמה ולכן נק' יחיד כלי שני והנה האדם יש לו חיות פנימי
שהוא כו"ן ולא היה מספיק אור זה להאיר הנוף מאותו של ולכן צריך שיהיה לו נר"נ
נשמה לנשמה מקיף מבחוץ כי בהיות הנשמה שבפנימיות בבחי' אותו, והנשמה
לנשמה שמקיף אורו ומבחוץ בבחי' אבא. אשר שניהם הם מבחי' אות כלא מנהרין
לעלמין האור הפנימי באימא מרוב משכן להכבא כשל אבא יוצא בחוץ ועובר לדך
הנוף המחורי ומאיר בחוץ וגם נכבר כאבא וכן אור אבא נורא ונכנס בפנים וע"כ הנוף
מקיים מושמרים בו מכל צדדין ומקיף זה הוא נשמה לנשמה הנק' חיה והוא מקיף א'
לגבי הנוף בכללותו אבל הוא מקיף ומאיר בכל חלק בחי' מה שהוא לו בחלק נשמה
מקיף לו בבחי' אימא ולבות מהרף בבחי' רוח ולנפש בבחי' נוגע אבל המקיף הגדול שהוא
הב' הנק' יחידה שהוא מבחי' אות אינו מקיף ע"ד החלקים ובחי' אך מקיף הכל בשוה
ולכולם נורא אור של בחי' נשמה לפי שבמקיף הגדול הזה אין בצמצומו חלקים כי
כלן בחי' נשמה ולכן נק' יחידה מלפני שאין לו אלא בחי' א' בהשואה אחת ~
והנה נתבאר נ' בחי' הנשמות ואמנם גם בחי' נקודות ורשו ואחוריות כולם בהם אות
שאינם עולים פה עד לנוטה באורות השונים ממו לשית כמו שתו כשיע"ה..

ונבאר יחידה אורות אלו הנק' שקודם כע כי כשער שיצאו לא יצאו שלמים
ומנוע בה ונמם הדבר כי כוונת המאציל היה לעשות מקום להתלבש בו האור
הכלים להלביש האור לצורך המקבלים שיוכלו לקבלו ולכן בהיות שיצאו בלי שלמים
עשאום

קול הרמ"ז סוד המקיף הוא בחשלב נקבה מן הפנימי
והוא בחי' נכר לנקבה ומע"פ שמתחקים אחר ע"ג בזה
המקיף בחי' דין בסוד נקבה המסובב נכר היינו לנקבה
מהגוללת הכלי שאינו לכח כו ש לנקבה הקרין ונס
כי אינם יכולים לקבלו וכלל גדול הוא שכל בחי' שקית
נעלמות מע"פ שהוא בשביל המעלה הרי הוא דין
בעיין מי שאינו יכול לקבלו מקבלה וזה אינו.

קול הרמ"ז ק' שהרי כלל גדול בידינו בכל הקודשים
שבוודאי שהחיצו' הוא גרוע מאחר מן הפנימי' כנודע
אך הענין עם מה שנרכבה בחי' נגף ל' שבחוצניות
הכלי נמצא במקיף קושר מהפנימי עש"ע -
בציור המלכות כלם ואל"כ נאמר כרך נעמות ונאמר
כי במקום שהאור רבה בכלי כגון באורות אלו כאחד
מחי' צריך שהחצוניות יהיה מעולה ככי שירבה בו
המקיף המעולה אך כשהוא הבחי' שאור רחוק
מהכלי כולי שהפנימי יהיה יורד במעלה מן החיצון
וכן הענין בכל בחי' הראשון של כל הפרצופים
שבכלם המקיף רבה עם הפנימי כי הריחוק אינו
אלא מהמחזה ולמטה שמושם מתחיל הפרצוף
בחי' התחתון מחמת השומר בין המקיף והפנימי וא"כ
בבחי' הראשון החצו' מעולה להיות עם המקיף
רבה עם הכלים אך מהמחזה ולמטה שהמקיף -
רחוק מהכלים אז החצו' גרוע מהפנימיות כנזכר
בכל מקום

ונמצאים חזרו לעלות ע"י שרשם להרקיע ולהשרש ועי"כ נעשה כלי כמו שיתב' והטעם כי
וכל זה הוא שכתי' הכלי היה ככח אך כי לא היה בפועל כדרך האור כי היה בבחי' האור
היורד גם ושב רק שהיה מחובר בו בשעה היתה ולכן לא נקרא כתובתו כי כאשר
יצא האור כדרך הזה ולחוץ יצא הכל מעורב כיחד וכאשר חזר האור לעלות למקום
להשרשם כנז' אז וכל זה נעשה יציאת האור מתוך אבא הנה אורה בחי' הכלי שהוא
האור היורד שבקנה ערך עבורו יורד ועי"כ לא יוכל לחזור גם הוא למקורו בבחינה
ובפשטות האור הזה מתוכו נעלה אל מקורו כנז' ואז נתעבה בחיצו האור העב הנז' עיבוי יורד
על עביו ואז נתהוה ונשאר בחי' כלי ואחר אח"כ כאשר יחזור האור הזה לירד ולהתפשט
בכלי כבראשונה יחזור ויזכך הכלי כבראשונה ויתבטל בלהיותו בחי' כלי. והרשוכה
כזה הוא כמה שהוכרע במקום אחר כי לא חזרו כל הי"ס שבעולם במקורם לחזור
ולירד כלם אמנם הט' לבדם ירדו והשלושה שהיא הכתר נשארה שם מיוחד עם המאציל
ובזה נמצא כי אור המתחיה הוא שחזר להתלבש בכלי הכתר ונשאר כל הספי' ויכולים
הכלים לקבל האור הזה המועט ערך מאד שהיה להם בתחלה והנה כלם יצאו בבחי'
נפש לבד ונעשו ט' נשברו ה' בחינות כי הארי שהוא ע' נקודים כמו שנבאר בה והוא
הענין שם היה הוא השבירה בבחי' שיבול מהמט' והוא עולם הנקודים היה אשר כלם יצאו
בבחי' נפש בלבד ומזה השיטות והדבר כמה שהוא מתחברים וכ' כי אמנם עולם העליון
של הנקודים אמנם רק בחי' נפש בלבד והנה כל הי"ס יצאו אבל לא יצאו כולם יחד
רק בתחלה יצאו המלכיות הכך מעולם הנקודים כמו שיתבאר במקומו בע"ה ומלכות זו
הוא יצאה בבחי' נפש בלבד כי אין ספי' שאין בה נר"ן כנודע אמנם עתה לא יצאה רק
בבחי' נפש בלבד

ענף נכון

והנה נודע כי השם ע"ב שהתגלה על ידי הא"ק הוא הנז' אבא והשם מ"ה
התגלה מתוך כח"ך הוא נקרא אימא כנז'. והנה זה השם מ"ה הוא
מתפשט עד סוף ~~רגלי א"ק ועתה אלנו עד שם מ"ה~~ המיוחד של א"ק שהשם נעלם להתגלות
אוריית' הוד ואמנם שזה השם מ"ה הוא מתפשט עד סוף רגלי א"ק מתוך אימא נקרא
שם מ"ה אלא עד המיוחד שהשם ולמטה שהוא עולם הנקודים נתחלק שהוא לשם
כן כנודע בדרוש הנקודים גם ונ"מ שהוא כריכו' וכמ' הזוהר אימא עילאה עד הוד
אתפשטת כל אימא עילאה שהוא שם מ"ה הוא מתפשט עד שמתגלה אוריית' הוד
שהוא עד המיוחד כא"ק ולא ירד כי הרתפשטות המיוחד עד סוף רגלי א"ק בתחלה
והנה אח"כ לשם כן כנודע אבל העיקר שם מ"ה הוא המיוחד לבד והכן. ונ"מ הי' בבי
נפש אח"כ כנודע שעולם שהיו ונאצלים קודם אדם ישר הם נר' במו' נפש כקטן שנולד
שאין לו כח בחי' נפש בלבד אבל אדם ישר יצא אח"כ בבחי' רוח שהוא כנגד הנעיר
שנה רוח ואז היה בבחי' נפשי שהם עולמים אח"כ שהוא היושר והנה אחר למעלה כח כ' שנא
שאת לקבל מזה הקדם עצמו ומכש מהעולמים אלא מהעצמים היוצאים לחוץ כדרך הנקוד'
שלו שהם מורכבי אחנים ומומם ונה נתחבר ויסוד כנודע ונש ה' לבי שהם היושר והעולמים שנבר'
ה' אהי נגלה מאלך שהם מגוכים ועולמות מאלך ואין כח בשלימות לקבל מהם ולם הוד
לבשר כמוש למעלה כי מעפי' שעשה האור של אח"פ הוא מתפשט כופר כנגד המסך
של א"ק מתוך מהאחרים הוא מתפשט סביב כל האדם הזה גם ונעשה לו כמו לבוש
להלביש אותו ונס כודע מה שמתוכו אח"כ כדרוש הנקודים מאחר שלא היה כח בכלם
לקבל אורם בבנים ולכן נשברו כנודע עד שבא תלך הדר שהוא שם מ"ה החדש והוא
רישא אח"כ הנקודים ולכן נז' כל עולם הנקודים נמש הדר שהוא יסוד אח"כ התיקון כל העולמו'
ונש הוד והדר ר"ל הלוה של אח"פ שנק' הוד נמש מתגלים בהם מוריית הוד אך החור הוא
מיסוד כא"ק שנק' הדר לבושה אחר האור מסביבות ועל ידם היה כח בשלימות לקבל
האורות שהם ע"י העצמים שלו והנה ערך מזה קושיא אח' לחשבת של כ' איך אומר בבחי'
נפשי אח"כ שהם העולמים והיושר וכבר נודע שאין אנו יכולים לבוא לשום ספי' אלא
בענין שיש לנו כח לקבל מאור הנפש והכבוד שלו והנה מאחר שאין לנו כח
לקבל מהעולמים שום שפע איך אנו יכולים לבוא כמוש בבחי' נפשי שהם העולמים כשלמות
כמו היושר אנו מוכרחים אותו שיש העצמים שלו שיש לנו כח לקבל מהם ונתחבר כאלו
הייתו מורכבים מתוכו עצמו אבל מהעולמים אין לקבל שום שפע וכרבה מהם ועוד יש
להקשות

קול הרח"ו כי בכל מקום שנזכר ספי' הכתר
אינו בכלל השולם הזה אלא מהעולם העליון
וכן בפרצופים כנודע שכתר נעשה הוא
מלכות במקום אח"כ גם כאן אחר הכתר למאציל
ונשאר שם רחוק כי הוא מבחי' שרשו ולא
מהאורות יצאו"

קול הרח"ו הענין סוד הפ' הזה הוא כמו שנתבאר
בקונטרס הזה ל' מבחי' כשהן נכרים ושבועה
כי סוד השבועה במתכוונת הוא להמשיך ז' קבלה
מתפה כזה להקיף למלוי חסר שנתהוה מהתחזקות
והטומאה וכו' עי"ש ומשם הבין כסדר המלכים
העליונים האלו כמו שהתגלו לעיל כי ה' ס' אח"כ
נקרא ישראל לנכי חי"ק והוא שבע במקומו סוד
הנקודים היוצאים מן הפה דא"ק וד"ל..

להקשות תאמר שאין כח בעולמות לקבל תוהו א״כ למה ברא אותם הא״ס ית׳ שמו
היה לו כי כבר היה יודע בלבד ונאץ עומד אור בשלמה כל מאמר שהיה מונע הא״ס
שהוא א׳ אור בשלמה מכיבוי לאור ויש א״כ ע״י האור שהוא מכה בו מכיבוין היה
חוזר התחל לכתור שהיה מקודם והוה מתחלתו הכל מלא אור הא״ס מעם אחד ולכן מה
שעשה המאציל העליון האציל מתחלה העולמות כדי שהם יכסו האור א״ס מכל הדברים
שהם כמו מסכים רבים לאין קץ וע״י תוקף המסכים יש כח בעולמות אח״כ לקבל
המשפטים של א״ק תאמר שאור הא״ס ית״ש היה מכה בהם מכל הדברים ונאץ עומד
אור בשלמה ושלא יכה האור בהם כח ולבן ... בנתה שהוא כידיעה שהם בעולם
לבסוף אור הא״ס ולבן תאמר שהם נתוים שיש כח בעולמות לקבל מוחין של
א״ק השפע והברכה ולכן בכלי נקודי שמהם בא הברכה על כל העולמות שיכולים
לקבל הברכה ונ״ם הק׳ הוד והדר מעלו וברכה שומרה לעד כל שמקודם שבאת מלך הדר
היה שבירת הכלים בעולם הנקודות שהם ז׳ מלכים ועד מלכות דא״ק ונודע שמלכי נאחת
בבה ונעם הוד והדר מעלו אחר שתמלא המאציל העליון שירדו האורות של הוד והדר
בכל אתי וברכה שומרה לעד שלא נקרא שם כן שהוא התלבשות ושם יתגלה כח לנחות
עוד ואין לו ... כמו מקום מספי הנכלל אלא שומרה לעד .עכ״ל

נגלל חיים לבאר דרוש זה עם הדרוש שבעבבב במקום אחר כי בחי׳ אין הזה
נשמה והתומים רוח והפה נפש וכתוב שאמר למטה כבחינת זה עולמו

ונם והנה אני חושב בעניי שמאמר מתולדה כי והנה כאשר יצאו כל הא״ס הזו כמו
כל הבחי׳ של זה ונ׳ כלולים בהם אלא שבתחלה לא נגלה בהם רק בחי׳ נפש בלבד ומותם
בגרוש נשמתה אחכ הרחיש שבתחלה כאים כלם כיחד ואחכ נגלים בו ואח׳ בפנים נפש
ואחכ רוח וכו׳ והנה כאשר יצא אחכ בחי׳ היסוד לא נגלה ביסוד רק בחי׳ נפש לבד לעצמו
אבל עניינם האור בהתלבשות שנגלה בו בחי׳ רוח ונעם הדבר הוא לפי שהרוח באמן
הוא בגוף ולכן בבאת היסוד מתחיל להתגלות בהתלבשות בחי׳ הרוח ואינו נגלה כולו עד שיצאו
כל הגוף שהוא מהיסוד עד התפארת ואז נגמר בבחי׳ הרוח כולו של התלבשות ובבאת מהם היה
מתגלה בהתלבשות ב״ה א׳ מבחי׳ הרוח נבכר נודע כי היסוד אינו מגלה הקצוות כי קנה אינה
רק ה׳ ספירות מתחבר על הוד אך היסוד אינו לגוף מתחבר א׳ חוץ לעצמו רק שכוללים כל הה׳
קצוות כו נמצא כי בחי׳ כלולות רק של הרוח זהו מה שנגלה בתוך כאשר יצא היסוד אבל
בבאת ההוד אז הנצח וכ׳ יצאת כשאר התחשה אז היו נגלים בחי׳ הקצוות ממש של הרוח בהתלבשות
והנה כל זה הוא שנגנו על בחי׳ הת״ל אתנים מה שנגנו על הוד הוא באמת זה כי כאשר היסוד אז
נגלה בו בחי׳ כלולות הה׳ קצוות של זעיר כבחי׳ נפש לבד ובבאת ההוד אז נגלה הה׳ א׳ של
נפש כזאת וכן עד שנשלמו כל הה״ק. ועוד יש הפרש אחר בין היסוד לה׳ קצוות אחרים והוא כאשר
בא ההוד נגלה בה כלולות א׳ מה׳ קצוות ביסוד מתחלה מבחי׳ נפש לבד וכן כולם עד שיצא
התפארת ואז הוא בבחינת נגלה בה כלולות א׳ מה׳ קצוות כי בבאת כח לא היה
בא ההוד נגלה בה כללות ה׳ קצוות ביסוד מתחלה משאר ב׳ קצוות כי בבאת כח לא היה
התפארת ואז הוא בבחינת נגלה בה כלולות כשאר כשבאו נשלמו כל הה׳ אז נמצא
מוסיף שום נתוסף בתכירו כלל ונייבק כי כולם שוים רק שכאשר נשלמו
שנמצא כל הזאת כבחי׳ נפש ואחכ יצאה הבינה כבחי׳ נפש לבד לעצמה ובחי׳ רוח לזאת ובחינת
שנמשך לתו׳. אחכ יצא החכמה כבחינת נפש לעצמה וכח רוח לבינה ובחי׳ נשמה לזאת ובחי׳
חיה לתו׳. אחכ יצא הכתר כבחי׳ נפש לעצמו ורוח לחכמה ונשמה לבינה חיה לזאת ויחידה
לתו׳. הרי כי בבאת הכתר שהיא אחרונה מכולם לא יצאתה כי אם כבחי׳ נפש לבדה וזהו פי׳ כ״כ
נעשו ה׳ בחינות כלל עד הכלל כי שם פי׳ בחינות על כל בחי׳ הנקודים ובזה הוא יותר עליון
בכתר לבד ואחר כתי׳ זו של נפש הכתר לא נשארה בעולם הנקודים כלל כי נחרבה להתעלות
ונשארה דבוקה במאציל ואמנם בבאת הכתר נמצאת התו׳ שנשלם בכל ה׳ מדרגות הנזכרים
שהם נר״נ ח״י והנה עדיין היו חסרים כל הבחי׳ כולן שיצאו חסרות בלי הכלים והיה זה בסוד
מוחין נמוך כלל ולכן קודם לכתר ולהתעלות המאציל לקבל מוחין דרשלומיהם ואמנם
ערב במוך זה הכתר חוזר בתחלת כלם ונמצא שיצא אחרון ונכנס ראשון והתו׳ היה להפך
כי יצאתה ראשונה ונכנסה אחרונה וז״ס הק׳ אני ראשון ואני אחרון וביאור זה הק׳ יצדק בן בבחי׳
הכתר ובין בבחי׳ התו׳ אלא כזה הפך זה והוא כמה שנודע כי אני הוא כינוי אל התו׳ וכתר כו
אין שהוא כינוי אל הכתר, והנה כהתעלה הכתר במקורו עלתה החכמה במקום הכתר והבינה במקום
החכמה וכן עלו כולם עד שנמצאת התו׳ במקום היסוד ואח ע״י עליית התו׳ במקום היסוד
נגנזה

נרנח"י בה אור והוא לה כתר מקיף א' והוא כתר המקיף אשר במל' כתר חיה הפנימית וגם היא
עלה במלכות א' נמצא נתוסף בו כתר יחידה מן המאורות הפנימים ונשאר שנשלמו לו ה' אורות
הפנימיים. והנה נתוסף בבינה כתר חיה הפנימית ובחכמה נתוסף בה כתר נשמה הפנימית ואח"כ
עלתה החכמה במאציל ועלתה הבינה במקום הכתר ונתוסף בה יחידה הפנימית ונשלמה בכל
ה' אורותיה הפנימים וגם נתוסף בו מקיף א' שהוא בנוק' חיה הפנימית. ומלכות נתוסף בו מקיף
[illegible] אשר בנוק' יחידה הפנימית. ואח"כ עלתה החסד שבז"א במקום הכתר כי הבינה עלתה
אל המאציל ואז נתוסף בו גם כתר מקיף ב' העליון שבנוק' יחידה הפנימית ומשם ואילך אין אפשרות
זאת ולא נתוסף בו עוד כי נסתלק אחר וכן המל' לא נתוסף בו שום דבר עוד. והענין הוא
בהקדמה א' שצריך שתדע והיא כי הנה נת' לעיל כי כל בחי' וכתר ובכל עולם ועולם
ובכל פרצוף ופרצוף יש בו [illegible] והם אורות פנימים י' ואורות מקיפים י'. האמנם
הי' הפנימיים נכללים בה' לבד שהם בנוק' הה' שיש להם בחי' פרצופים בפ"ע במקום אחר והם אבא
אמא וזו"ן והם עצמם נר' כתר יחידה חיה נשמה רוח ונפש של כל כללות כל עולם ועולם לבדו
וכן עד"ז במקיפים כי הם י' ונכללים בה' כנז'. אמנם דע כי בכל האורות והעולמות והפרצופים
שיש מן האמצע של א"ק ולמטה בכל פרצוף ופרצוף מהם יש להשיג כל הבחי' האלו שאמרנו
שהם ה' אורות פנימיים הכוללים יש פרטיות כנז' וה' מקיפים הכוללים יש פרטיות כנז' אך מן
הפה של א"ק ולמטה עד סוף כל העולמות לא יש רק ה' אורות פנימיים וב' מקיפים העליונים שהם
בנוק' יחידה וחיה בכל פרצוף ופרצוף מהם ולא עוד כי האור נתמעט מהם ולמטה ולכן בעולם
זה של העקודים שהם האורות היוצאים מן הפה ולחוץ של א"ק לא היו בו רק ה' אורות פנימים וב' מקיפים
ואין עוד ותזכור הקדמה זו והנה כאן בעולם העקודים היו זו"ן דבוקים זה את זה כי זו"ן היו פב"פ ואו"א היו
אחור באחור והענין כי הנה זו"ן השלימו כל צרכם הצריך להם שהם ה' אורות פנימים וב' מקיפים קודם
שיחזרו להעלות במאציל. משא"כ באו"א כי עדין לא היו שלימים שהרי לאבא לא היו לו רק ד' פנימיים
לבד ולאימא ה' פנימיים בלבד בלי שום מקיף ועוד כי או"א קודם שיחזרו שום פעם להעלות במאציל
כבר היה מה שצריך להם לזו"ן לצורך הזווג. והענין הוא כי כבר ידעת כי הזווג נמשך מן המוחין
שהם חכמה ובינה וכבר היה אל המאציל כנ"ל. חכמה שהיא חיה פנימית קודם שעלה
הכתר במאציל שהוא הא' שחזר קודם כולם ואעפ"י שהמל' היתה נדונה מתחלה שהיה לה יחידה פנימית
אין בזה תמיה. משא"כ באבא שמעולם לא היה לו בחי' חיה שהיא חכמה אלא אחר שעלה הכתר
במאציל. ואח"כ אע"פ שעלו זו"ן במאציל מאחר שכבר היו שלמים מה שהיה צורך להם
מהם ואינם צריכים להרכב ולהקשר בהם ועולים אחריהם לקבל מהם. וגם סבה אחרת כמה שנגלה כי
עיקר החזרה היה כדי לשעשע לבחי' כלים ולכן עלו גם הם לסיבה זאת. ודע כי כאשר עלה הכתר
במאציל אז בהורות שיעור והמשך זמן שהיה עולה אז נסתלקה מהמל' בחי' יחידה שהוא האור
שהיה נמשך לה מן הכתר לפי שכיון שהכתר היה עולה לא היה כוונתו להאיר בה ואמנם נשאר
רשימו בלבד וכאשר חזר הכתר להתעלם ומחמת החזרה לעלות עד היסוד אז חוזר להאיר בה
כעצם כמו בתחלה בחי' יחידה שבה כי אחר שעלה הכתר במאציל גם היא עלתה במקום והיתה
מדרגה א' יותר קרובה אל המאציל והיתה מקבלת ממנו מה שהיתה מקבלת מתחלה מן הכתר
אך כל זמן שלא חזר הכתר לעלות את היה הכתר מפסיק בין המאציל ובינה והכתר עצמו נוטל את
היה מאיר בה וכן עד"ז גם החזיר בבחי' החיה שהיתה מקבלת מן הכתר וכן עד"ז החכמה והבינה
כיוצא בהם וכן כשעלתה החכמה למעלה במאציל נסתלק מן המל' החלק אשר היה מגיע אליה ממנה
ולא נשאר בה רק הרשימו בלבד עד שהשלימה החכמה לעלות אל המאציל ואז חזר האור כמתחלה
ועד"ז הפירוש אחר השאר כי הם חלוקות רבות כי כשעלה החכמה לעלות בכתר אז נסתלקה הארתה
ממנה אשר למטה ממנה וכשנשארה שם שכבר עלתה בכתר אז חזר האיר כמתחלה וכשחזרה
לעלות משם כ' במאציל נסתלק האור ממנה שנית וכשנחזרה לעלות חזר האור למקומו והמשכיל
יבין מעצמו שאר החלוקות וכן עד"ז בענין המקיפים שלמקומם זו"ן
ונבאר עתה ענין מדרגות הפרצופים למעלה אך ע"כ היה נעשה מלמטה הכלים והענין הוא כי
כאשר נסתלקו האורות למעלה נשאר למטה האור הנז' והוא שהוא בחי' הכלים כנ"ל והנה יש
במבטא האורות להשאיר הרושם שלהם למטה במקום שהיו שם ראשונה ולכן כל האורות אלו כשהם
שלמים היו מניחים רשימו למטה כיצד הנה הכתר הניח רשימו כדי להאיר אל החכמה וכן החכמה
לבינה והבינה לזאת והזאת לנוק' כי שורש מבע העליון להאיר בתחתון ויש לו חשק להאיר לו כמשפט
האב על הבן ולכן מניח ומשאיר רשימו בו ובזה נמצא שכולם מניחים רשימו חוץ מן
המל'

עיי' אז כאורה היה יורד רגלי שיהיו להם המקיפים
[illegible] ולא העליונים שהם במעלה יורד זה
[illegible] עם מה שכבר כתבנו לעיל [illegible] כי
[illegible] המקיף דבק לכל וכן בכל בחי' ראשון שהם
[illegible] מן המקיף שלהם דבק [illegible]
[illegible] מן הפה ולמטה אין יכול להשיג
[illegible] רק רואה בסוד הפנימית.

כמו שבירת הכלים ונתבר כלוחות שניות שלא היה אורם כ״כ גדול ולכן לא נשברו כמו
תגה החדש. וזה ויתן על פני תשובה שהוא כנגד עולם התיקון שנתחבר עם מ״ה שהם ג׳ [illegible]
בינה שם מה החדש ונעשה סוד תשובה וע״י התשובה היו יכולים לגבל ישראל האור דתשבה ונם
תשבה רותה עד כי מה שם ישבו נ׳ ען על אור ה׳ בתלוי נ׳ כ״כ שהוא קיום ותיקון ולכן נקרא
הנרה הנרה תשבה עד נ׳ שעולתו צ״ע כי הלא כשעת שבירת הכלים היו אות׳ שניהם שוין כענין
השבירה כי תעברה אחד להם כי כל תגה שאירע לזה אירע לזה כמו שנפלו אחוריים דאבא
נ״כ נפלו אחוריים דאימא וכמו שנשארו הפנים דאבא נשארו נ״כ הפנים דאימא. א״כ ולמה
נ״כ אינם תרוחות בבינה נ״כ התערה תגה שאירע לה. ועוד והלא נקודת צירי הוא בבינה ונודע
כי בבינה לא נפלו כא׳ האחוריים כמו באבא כנז׳ א״כ ולמה הוא תמונה אורם בכלל הז׳
התחתונות שבהם שנשברו הז׳ התחתונות נ״כ נשבר הכלי של הבינה כתורת תושב (וצ״ע)
כולה׳ נראה כי כיון שהפנים דאות הם דלא תיקן הכל נ׳ נקודה א׳ שהיא כמו יו״ד שהוא
אותיות יה כמו הכן בתכתנה ולכן נקרא הכל תכתנה לבד והאחוריים שנפלו תאות הם ד׳
שבשם כמו ונכס בבינה והכל נ׳ כינה לבדה שהם האחוריים של הפנים שהוא הדכורת תכתנ׳
ונמצא כי נקודת צרה הוא ב׳ פנים דאות שהכל נקרא תכתנה ונקודת צירי הם הב׳ האחוריים
שלהם והנה זה הקיום שעבר בכרובר ב׳ אתרים למנצפ״ך זהה אבל כן אמנם שוה לענין היעב
ונתור לבאר פ׳ פקח עיקר ומ׳ כי כאשר בא כח׳ תיקון השין שהם הנקודות אין נאמר
פקח עיקר כתבתי דעיין והנה כבר נתבאר כי כל כח׳ האלו הם כשם מ״ה והשם
הוא רמוז לבינה שהיא נקרא עילאה דבה רבין קדישים לבן בזה הכת׳ של מ״ה היא ענין ביטול
המלכים ונם כתרגום הם״ן עלמתו יש כו כת׳ הנעמתים שהם הם נראים נ״כ עם היורם בשם
מ״ה. אבל נקודות של מ״ה הם עיקריות של מ״ה עלמתו שהם מ״ה שלמטה ושם היה הביטול
והתיקה וזה כולו מ״ה יתדיו נאלתו כי בשם מ״ה היה כל הביטול ימן עלמתו תורה על
שהוא ל׳ נמוני אחור שהוא ביטול המלכים והנה ענין נ״כ ע׳ מ״ה כמו אחת כלל והוא כענין
זה כי הלא כאשר היה נ׳ הנו׳ שהם אחת שהם הנעמתים היה שם מ״ה שלהם כח׳ הויה של מ״ה
שהיא יוד הי ואו הי אמנם כענין שהוא כח׳ נקודות הוא מ״ה של א נ״כ אהיה ברתע [illegible]
שהם כנ׳ מ״ה נ״כ וזה היא כח׳ מ״ה חסר כענין והנה כל שם אהיה תאלו הן לוקח כל בתיקן
הכב מריעה הנרתעים בקתע [illegible] כלל כדי לעשות תהם כלים ע״י הסתכלות העין בקס־
א״כ כל שם אהיה תהם הוא כולל כ״כ אהיה ונמצאו נ׳ שתור אהיה עם נ״כ כ״כ אהיה
כנ׳ הל כתונן ע׳ן הרי אך שם מ״ה רתוז נ״כ כענין וזה פקח עיקר וראה וכו׳ כי כאן תמצא
מה יש נ״כ מ״ה וקס נ׳ פקח עה ואתרדקס בא כח׳ העינים וזהו עיקר כי נ׳ אהיה אלו אשר
בעינים כולם הם כח׳ אהיה בתלוי יוקן שהוא בנ׳ קסא כתונן עיקר וזה פקח עיקר וראה
שותעמורנו כאן היה שתתון ובטול המלכים

כ תוליקונו החכרים הכל מ״ה יתדיו נאלתו הנה שם אל בתולנו עולה הקק וכל תורים־
שרשו תבינה הן ירוק התוקף והנה שם אל הוא [illegible] במקיף שהוא בינה
כיצד א צורתה יוד כנ׳ כ׳ ונם א׳ עלמה הרי כא כתונן אהיה. נ״ם בשם מ״ה של הבינה
יש שם ייאי כנ׳ אל ותלוי שם מ״ה כנ׳ הכל לרמוז על הכל אור התוקף של הבינה היוצא־
תושם ותוקף לז׳ התחתונות רזין ואו הם הז׳ הכלים שאתור קהלת והם יוצאים מפה בינה ולכן הם
ז׳ הכלים ק׳ כנגד ה׳ תוצאות הפה והם גרון וחיך לשון שיניים שפתים והם כנגד חנר נ״ה. עוד
יש ב׳ כוללים בפה העליון שכוללים כל הה׳ תוצאות והם יסוד ומלכות כי היסוד כולל הה׳
כרובו וכן מלו׳ כוללת הה׳ תמס ב׳ כי זה נ׳ כל וזה נ׳ כלה. הרי הם כנגד הז׳ הכלים וכתן
נלתוד כי גרון ושיניים ותיך הם חנר והשפתיים הם נה והלשון והפה הם הב׳ כוללים שהם יסוד
ומלו׳ וזה הכל מ״ה פי׳ כי בכל הז״ת כל תוציאות תרקיים ע״י הבינה שהוא מ״ה ואחר הכלים
נכוללו ב׳ הכוללים של הפה שהם יסוד ומלו׳ כל וכלה ונם הם תושם מ״ה ונמצאו כל הז״ת
תתרקיימים בהכל שהוא מלוי שם מ״ה וזהו יתדיו נאלתו פי׳ כששני הכוללים שהם יסוד ומלכות
הנרמזים בתולר הכל הם כיחד אז הכל מ״ה. אך כשאין עושה טוב שני נ״ם הסתלקות יסוד
טוב העליון שהוא היסוד שאין בו כלול הה׳ את אין נ״ם אחד כי נ״ם המלו׳ מתבטלת כי אין
לה קיום רק ע״י היסוד לכן כשמתבטל היסוד גם׳ טוב את אתי׳ אחד לבד שהוא המלו׳ לא יש.
כי נ״ם היא מתבטלת נ״ם זה הכל מ״ה יתדיו נאלתו כי יתוון הכוללים כיסוד ומלו׳ כולם כאים־
יסוד הבינה והם כנ׳ הויות כנ׳ מ״ה. נ״ם אני מים שמעורי לא והוא כי הז׳ הכלים היוצאים
תושם

ז״ל כי הם״ן דהויה הנז׳ הוא תפנימיות אבל
האמ׳ הנכנס כאימא אבל כח׳ מ״ה דנ׳ אהיה
הוא תכח׳ אימא עלמה כי כן הנקודות עצם
שרשם הוא תבינה כח׳ עלמה אתר אתרים
אך הנעמתים שהם אחת״פ הם תכח׳ מ״ה דהויה
שהוא תאבא ולכן אחת״פ נ׳ מ״ה וכו׳ לרמוז שמ״ה
זה הוא דהויה כי כלא גדול כידים שכל הקוצר
נ״ם תכח׳ החכרים כנודע שאין באימא הוא מ״ה
ודרתל הוא כן והם תסוד הרוחא דשבקי כהו־
הזכרים

משם מ"ן הם כנ"ל מר כי זה הב"ן נ"ל מ"ר הרי כי מ"ה מ"ן והב"ן מ"ר דבר אחד הוא והכלל היוצא
מזה כי מה דאית אנפי שנק' מים מתוק דדכין עכ"ז אין יוצא מהמכנו מעיקר לו הז"א. אבל
הבינה מתחברת עמהם כאם על הבנים ונותן להם אותו להקים ולשמחם כמו כנשר יעיר
קנו וכמו ושמים לא זכו בעיניו כי שמים שהוא מ"ו לא זכו בעיני הבינה אמו ותמיד
נראה לה שעדין צריך תיקון ולכן משתדלת עלו תמיד כמו אם הנ"ל להשמו ולשמרו
ולעוררו עכ"ל ונלע"ד מש"ה האר"י זלה"ה שמשם מ"ן שמתגלה בעינים דא"ק הוא הו' אהיה
ועי' כא שבירת הכלים לפי זאת הקדושה כמ"ן הו' אהיה אשר אהיה וכו' וקודם נביא הקדמה
א' שהבית האר"י זלה"ה במקום אחר וז"ל כי רפ"ח נצוצות הם שברי כלים שנפלו לקליפות רבא
והרשע ורות להים מתחבר עם המים כלומ' מן רפ"ח עם המים התחתונים הם הקלי' כי שכינה
זו היא מורכבת וישראל כשהיו במצרים הטלו משם רפ"ח נצוצות אבל מן הנשלום כאת לא היה
יכול להוציא משם מכור הברזל ומש"ה עם ערב רב עלו אתם רב דייקא ולא יותר אבל משק
עלה לו האלקים לרבך מן נצוצות הנשארים מש הכרוב ומשך על פני תהום מר כלים וכו' עכ"ל.
ונלע"ד דבזה השנין נרמז כזה הפ' שאמר יעקב אבינו ע"ה שמעתי כי יש שבר במצרים שבר
דייקא היינו על הנצוצות שברי כלים וידע שימודים על מ"ן ר"ל שלא ישארו שם רק מן לבד
וזהו ושברו לנו היינו מן כמנין לנו אבל רפ"ח שבהם יעלו משם וזהו וירדו אחי יוסף עשרה
לשבור בר ר"ל שלא ישאר שם רק מן אחר שיוציאו משם השבר"ם כמנין בר כמ"ש ונם ערב
רב כנ"ל וזהו מש"ה ושברו לנו וכו' ונחיה ולא נמות כמבואר בכוונות האר"י זלה"ה שבסכרים אלו
הם מיכה מירה לבאי עולם ובשיוציאו אותן השב"ם אז כלו המות לנצח וזהו ולא נמות וזה
שאמר יוסף וישלחני ה' וכו' להחיות עם רב מ"ן להוציא הערב רב והנה מיתות לא היה מסור
לישראל מתחלת יעקב אבינו ע"ה שאלה לגזר מלמר מגרים עד שיעלו עמהם הרפ"ח נצוצות
שנפלו בעת שבירת הכלים שנרם להם הו' אהיה שנתגלה בעינים דא"ק שלא היו יכולים לסבול
האור הרב והגדול ולכן נשברו וזה שהיו ישראל משועבדים במצרים רד"ו שנה כמספר נקודים
לבררות שהם היו מוכרחים להוציא האורות הנצוצות שנפלו מעולם הנקודים כאשר כתבנו לעיל
ומש"ה מרע"ה ואמרו לי מה שמו מה אומר אליהם ירצה אם ישאלו לי ישראל באיזה כח אתה רוצה
להוציאנו ממצרים ואת שכבר נרמז התיקון שהיה מועיל עלינו לרבך א"כ האמר לנו מה שמו
של אורות השם שנרמז ע"י השעבוד שלנו א"כ מה אומר אליהם. ויאמר אלהים אל משה אהיה
אשר אהיה ר"ל אהיה שנתגלה מעיני דא"ק אשר אהיה ר"ל אותו אהיה היה מאיר בעולם הנקודים
ונודע שיצאו י' נקודות הנה כל נקודה קנה לה שם אהיה כשמו והרי הם י' אהיה כמספר רד"ו
שנים של גלות מצרים. והנה נרם להם אורות שמות אהיה שנשברו הי' נקודות שכן י' אהיה נ'
נקודים וזה נרם להם לישראל גלות מצרים ולכן כה תאמר לבני ישראל אהיה שלחני אליכם שאודיע
אתכם ממצרים שכבר נרמז השם של ע"י הגלות שלהם ונרמזו הרפ"ח נצוצות שנפלו על ידו
והנה הוא נרם לי' נקודים שנשברו שלא היו יכולים לסבול אורו והוא עצמו שלחני אליכם שאוציא
אתכם כי כבר נרמזו מה שבא על ידו. וא"כ מי הוא שנרמז במעלה העולם הנקודים ומש"ה ויאמר
עוד אלהים אל משה כה תאמר אל בני ישראל ה' אלהי אבותיכם שלחני אליכם שהוא שם הוי"ה שנק' שם
מ"ה החדש זה היה כל עולם הנקודים למעלה ע"י השעבוד שהיו ישראל משועבדים למצרים ואח"כ
נעשה כמו שהיה כמו בריאת העולם שמשם מ"ה החדש היה מתקן עולם הנקודים ואז נתלבשו
הי' הויות בתוך הי' אהיה ונתקנו הדינים דשם אהיה ע"י שם הוי"ה ומש"ה לתקון הנקודים ומש"ה וירא ה' כי
סר לראות ר"ל שראה עיני א"ק אחר כנקודים ולא נשברו כמו בתחלה זה נרם להם כי סר לראות
ר"ל שיצא שם מ"ה מעצמות דא"ק ואז נתלבשו הי"ס דמ"ה שהם הי' הויות שנ"ס בתוך הי"ס דשם
שהם י' אהיה ואז נתקנו הדינים ועי' היה כח בעיניו לראות בנקודים ולא נשברו כמו מקודם ומש"ה
שכתוב נ"פ אהיה כח' להורות על נ' אהיה שנתגלה בעינים דא"ק שהם נ' שם מ"ן כנודע
ונחזור לבאר התחלה איך יצאו אלו הנקודים ואחר נדבר בתרעות עצמן כבר אמרנו כי הכל
יצא מן א"ק הנ"ל ואמרנו כי הנקודים הגיעו עד הטיבור של א"ק עצמו אמנם
שאמרנו שהאורות היוצאים דרך נקבי הפה והחוטם וכיוצא זהו עיקר האורות. אבל ודאי שגם דרך
כותלי ודופני הגוף של זה הא"ק בוקע ויוצא אור ומאיר תמיד כהם וכבר נ"ל כי כאשר רצה המאציל
להאציל בחי' הנקודים כוונתו היתה לעשות להם בחי' כלים לשיוכלו העולמות התחתונים לקבל האור
שלו שמאיר בהם והנה רצה המאציל כי עדין לא היה כח במקבלים לקבל האורות של העינים
באלו אשר מקום הפרסא הוא ממקום הטיבור עד סיום הרגלים של א"ק כנז' ולכן מה עשה א"ק
קודם

קודם שהוציא אלו האורות דרך העינים בתוכם עצמו בתוכם אחר והוא שכל האור שהיה
מתפשט בתוכו של האדם מטיבורו עד פיסת רגליו העלהו בחזה גוף העליון מן הטיבור
ולמעלה ונשאר התחתון שמן הטיבור ולמטה ריקן בלתי אור והמשכיל יבין וידמה מלתא
למלתא אך בכל האצי' בתי' אצי' הרבה והנה הם תמיד מאירים בשלם לברא מתתא -
כי נה' דזאת מאירים ש' נה"י ונה' דאנת ודאת מאירים לזאת ונה' דבריאה לאחריך ונה' דא"ק -
לבריאה ולכל בתי' האצי' כמו שיתבאר. גם רבן כי בכל בתי' הנזכרים אורות חלושים היה קודם
להם עכן הצמצום כי כן מעיינו בזאת שצמצם נה' שלו כדי לאתפשט לזון כנז' במקומו -
וכן היה בזה הא"ק ואין להאריך בענין זה. והנה אחר שצמצם עצמו העלה חד פרסא באמצע
גופו כמקום טבור מבחוץ כדי שיפסיק בנתים וזה יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל
בין מים למים כנז' בספר ה' בראשית דף לב ע"ב חד קרומא איר במצעיתא דמעוי דבר נש
דאיהו מפסיק מתתא לעילא ונשאר מעילא ויהיב לתתא. ואז נשאר כל האור לעילא מהאי -
פרסא והיה שם להאור ומקודם ואח"כ בקע בההיא פרסא וירד והאיר שאר הגוף מן הטיבור
ולמטה עד מה והיא בחי' הפרסא הנז' ברזא דבית רבה ברדוש וזה המלכים וכו' דף קמ"ח וזהו
תוס' כמוכר ד'איך חד פרסא בין האצילות ובין הבריאה.
נלע"ד נכון הדרך שהוכיח לעיל וזה לכאשר נתגלה גם אור המצחים היה אור יוד באוזן
והוא שם ע"ב דמצחים ואור ה' ראשונה בחוטם והוא שם ס"ג דמצחים. ואור ו'
בפה והוא שם מ"ה דמצחים. כי כל א' מבחינות נכללת כלל מה' בחי' דמצחים. ואור ה' אחרונה
דהויה בעינים והוא שם ב"ן דמצחים דאורות אבל דרך כלל הוא מתגלה בעינים שם ס"ג
דב"ן כנודע. ונדבר בדרך פרטי חלקות כי הנה כאשר חבר שם ע"ב דב"ן המתגלה באוזן
דא"ק עם אוזן עצמה הי' ג' עין וגם כאשר חבר שם ס"ג דב"ן המתגלה בחוטם דא"ק עם חוטם
עצמה וד' אורות של חוטם הרי ג' נ"כ במספר עין וגם כאשר חבר שם מ"ה דב"ן המתגלה
בפה דא"ק עם הפה עצמו הי' ג' נ"כ במספר עין להורות שכל הג' שמות של אורות אחת -
נתחברו יחד עם שם ע"ב דכללות שהוא במצחין דא"ק כדי להוציא שם ב"ן מאור עינים דא"ק
וגם כי שם ב"ן עם ג' הויות ג' עין והג' הויות הנזכרים רומזים ש' חיבור ג' שמות דע"ב ס"ג מ"ה
להוציא שם ב"ן כנז' עיין בס' הדרושים חדשים דף יב ע"ב איך יצא שם ב"ן מאור עינים דא"ק עש"ה
והנה יש להק' מפני מה לא יצא האור דרך העינים דא"ק הכל כשנתן הרשמות האור האם
בתוכו כמו דרך אחת ולמה היה צריך דווקא לזה האור מן דע"ב וס"ג כאחד יחבר מן -
אורות חוטם פה שהוא עולם העקודים והנלע"ד שהתשובה היא לקודם הזווג דע"ב וס"ג אזי
היה מאיר השם ע"ב שהוא במצחין דא"ק במצחים של אור גדול מאד ולכן לא היה אז כח
לפקוח עינים מפני סוד העבים המכוסים על העינים שלא לראות וגם עבים סתר לו ולא יראה
שהם המצחים הנק' עבים ע"ש שעם ע"ב שהוא במצחין שלו היה מאיר אור חזק בעבים
שלו כמו שסבבה האצי' ולהב כדרוש עינים דזון וע"ש. ולכן היה צריך שיעשה מן שהיא בינה
דא"ק להזדווג עם שם ע"ב שהוא אבא דא"ק ואז נבלע האור דאבא בדרך יסוד דאימא כנודע
בעולם האצי' דמתמתק אורם המכסים של שם ס"ג היה הכה כח לפקוח עינים דא"ק. וגם
כאשר חבר אוזן עצמה שמשם היה מתגלה השם של ס"ג בראשונה עם עין נ' פקח עיניו
להורות שעל ידי החבור שם ס"ג עם עין היה לו פקיחת עינים אבל מקודם שהיה מאיר כו' שם
ע"ב היה עדיין סגירות העינים וגם מאחר שנתחברו אור האוזן עם אור העין נעשה להם
פקיחת עינים לבן הכרח לנקודים והענין דאות לא נשברו מפני שהם היו מקבלים אור האוזן -
עצמה מתחת הטיבור התיקון כנז' ולכן היה להם כח נ"כ לקבל אור עינים כי כל אור העינים בא
משם ס"ג המתגלה באוזן כנז' וגם ונח שהוא ג' אזן מוצא מן בחינת ה' של שניים דא"ק שנקרא
ה' היה יכול לקבל אורו של אזן מן נח לאתפוך האור של ע"ב לא היה יכול לקבל אבל באורות
האוזן מוצאו מן שהיה להם כח לפקוח העינים שהיו סגורים מקודם. וגם אזן שומעת ועין רואה
ה' עולה גם שניהם כל ש' שנתחברו העין עם האזן אז' ה' עולה כמוש ונשרה אור בפרסא וכן
ונעשה שרים אור הרקיע שהוא מה' תיקון הכוונה שע"י שהעין קבל האור מהאזן אז ה' שהוא -
המתגלה עשה ותיקן אור עולם העקודים ומוש גם שניהם ד"ל שחוטם ופה העינים נ"כ נתחבר
עם אורות האוזן וע"י נתקנו הנקודים והטעם שבחוש הראות כו' שהיה ביטול העולם אינו כן
שאדרבא שבירתו זו היא מהרת כי השבירה בעצמה היה תיקון העולם מכמה טעמים
כנודע והבן זה. עוד גם קשה הטעם שעיקר מהענין שהם הרחבוני ד"ל עולם הנקודים מדבר
לא"ק

לאמר הסיבי שינוי כלומר הסבב שינוי מהמה שהוא כנגד שהם מתנגדים אור כי עי׳ מראות
שינוי כאלו השבירה כלים ונתלו בנצוצות כמוסתר הרהיטוני שני׳ רמת לכן הסיבי שינוי
והדמת אורם על הסבב אורם מהמה שהם מתנגדים אור והדמת אורם עכ״ה
המונם אמר הוא כמה נתלבש אור לאור להו מושכלת כנז׳ כריש האידרא והדבר שלא
לא יהיה הדמות של איכות מתפיק אלו וכן מוצאת כזה אבל הדבר על כל האי׳
הוא נפסק ע״י הך מדמה של עם זה האור. והמונם והאי שע״י המרכבות הכרי׳ זה האור לעולם
מהמעיכור היה מתפיק לשיהיה יכולת בעולם האי׳ לקבל האור שלהם אבל לא מתפיק לבד כמ
של עולם הבר׳ נ״כ ולכן הוסיף בה׳ אחרת להניח שם אורו המסך והדמה הנ׳ נתוצלו שהם
כ׳ רבפס במוכם האור למעלה לשיוכל האי׳ לקבל האור שלו ונתן הדמה היה לשיוכל נס׳
הבר׳ לקבל אורו ורבין והשכל איך יש הדמה בין האי׳ ל הבר׳. והנה ע״י עליה האור הזה שבתלין
הרחמין למעלה מן העיכור כנז׳ או נגרבה האור גדול ורב כמבי העליון של הגוף ולא נעשה
זה האור בבחי׳ מן ל המעמים של מן שהם אורות אח״פ דל ל השרשים המניחיים שלהם שהם
כרוב הגוף ולא ל האורות היוצאים לחוץ דרך הנקבים ואו ע״י מן אלו העולם נזדווגו עם ע״ב
שבנגלות של זה האו״א עם בחי׳ הם שבו שהם אורות השרשים של אח״פ שהם בעמים כנז׳
ולא כמושך אור חדש למעלה מן המוח הזה וכהע ויורד דרך הדמה מן העיכור ולמטה אותם
האור הראשון שהיה בתחלה למטה אלא בחי׳ מה ובן נעלה למעלה עוד לא ירד ונשאר רשום שם מן
העיכור ולמעלה ושם הניח רשימו המיד ומשם נתפשט ויצא דרך העינים ונמשך ונתפשט בחוץ על
סי״נס רגלי אור כנז׳. והנה כל האור הנמשך עד העיכור (אחר שהם מבחי׳ העינים) הכל הוא נכלל
ונכלל בנקודים ולכן אינו נזכר אבל האור הנמשך מאחר העיכור עד הרגלים זה לבדו הוא הנקרא
בשם עקודים לפי שהוא מיוחד ערך לבדו (נלע״ד) מהמ לעיל הדמת שינוי וראה שמאמרינו דל מאזה
מקום הדתחלת התחתון ושמתון וכו׳ וראה דל אורו האור של העינים הנמשך עד העיכור לא היה
נראה עליו כי האורות העינים נכללו כאורות אח״פ שהוא אור מועט אבל אח״פ הם מלובשים
אבל אח״פ כבר יצא מהעיכור ולמעלה ולמטה אז היה נראה אור העינים לבדו והנה במקום
שהיה נראה האור שם הדתחלת מתמתוריגו אבל מהעיכור ולמעלה היה הדמת שינוי כלבד בלא שיהיה
עכ״ה וכן אורות האור שירד דרך הדמה מחדש ע״י הזווג כנז׳ גם הוא בוקע הגוף והכל של אח״פ
ויוצא לחוץ ומאיר באלו הנקודים הם הם כ׳ מיני אור לצורך אלו הנקודים נמצא יש אור נ׳ והוא
כאשר ירד ונתפשט אור העין להסתכל למטה דרך העקודים הנה הוא מסתכל באורות הרסי׳
והוא שוחב ולוקח מהם אור לצורך מש״ה הכלים ל הנקודים ולוקח מן בחי׳ שהם אורות אח״פ
והענין הוא באופן זה נראה כי הנה נ״ל לעיל כי אורות האוזן נתפשטו עד טיבור הזקן ואח״כ
החוטם והפה שובלים נ״כ לדך שם ואח״כ מעורבת הוא שנקשר אור העינים כנמשך דרך שלהם שם
הוא מעורבת ומתערב בכל נ׳ אורות שלהם ולוקח האור מהם והנה ד׳ נקודות הם והן נקודות
הראשונות שבהם הם לוקחים אור מהמה שנמשך מהסתכלות העין באח״פ מתאורותם עד מקום
הדתחברם בשבולת הזקן כנודע ואינם מקבלים אורם רק בשבולת הזקן כי משם מתחילין הם ולא
מהמה שבשבולת הזקן ולמטה אבל הז׳ נקודות האחרונות אינם לוקחות רק מהמה שנמשך
מהסתכלות באורות החוטם והפה משיבולת הזקן ולמטה כנודע כי החוטם מגיע עד הפה והפה
עד העיכור והמוצא לבד כי נ׳ נקודות הראשונות לוקחות האור לצורך הכלים שלהם מן הג׳ אורות
שהם אח״פ בשבולת הזקן שמשם דוקא אבל הז׳ אינם לוקחות רק מן הב׳ אורות לבד שהם חוטם
ופה משיבולת הזקן ולמטה כי אור האוזן העליונה כבר נגמרה ונשלמה בשבולת הזקן ולכן נגלה
היא האחרת נ׳ נקודות העליונות מן הזו ולמטה זו נ׳ מלכים הראשונים לא מצרו לפי שיש להם האחרת
גדולה והכל שלהם מעולה מאוד לפי שנעשה מבחי׳ האוזן העליונה ומשריהם לחוטם ופה. כי מהסתכלות
העין באורות האוזן נעשו הכלים שלהם כנז׳ כי לקחו כליהם ממקום שעד״ן אורות האוזן שהם בחי׳
נשמה נתעשכים שם שהוא עד שיבולת הזקן. אותם הז׳ מלכין הרחין מצרו לפי שכליהם נעשו
מהסתכלות עין בחוטם ופה לבד (נלע״ד) כה חוטם רק פה וזה הפה כנזכר שהם שבירת הכלים
ואחר כך מתלבשו נ׳ בח׳ אזן עכ״ה והיה מספר מהם אור האוזן העליונה המעט שכבר נשלם אור
האוזן שהוא משיבולת הזקן ולמטה ולכן נשברו והנה גם כבר בטעמים יש בהם מילוי בין זו לזו
והוא כי מהכרך לא ירד מהמנו אחי׳ האחוריים אלא האחוריים של נה״י לבד אבל מאוד של הנקודות
ירדו האחוריים שלהם כלבד ונשארו הפנים במקומם. ונמצא הדבר הוא כי אלו האורות שנתעשכים
עד שבולת הזקן נתלבשו לנ׳ כי הכרך לוקח מבחי׳ אזן שעמה מהמה שהראייה שוחבת מהסתכלות
באור

הק׳ מהוחר כך כי כמצ״ א׳ דף פגג ע״ב אמר אותם ולא
בה׳ מה ובן הפנימים של אח״פ אורו לרד ולהתפשט
בתוכו למטה מהטבור ובנ׳ ומוכח כר׳ שהוא אור
אחר והראה לו שם חדש וכו׳ שאח״פ עליון שלו המוח
וכן עלו לתוך נכללו בהם האורה חדשה כנודע ולכן
קראם אור חדש אבל הוא הולך ל מקום א׳ כי לא היה
למטה אלא בה׳ מה ובן בפנימיות בנז׳ שם. ואמר
הראשון נרו קורא לו ברבנו לו אבל ל׳ מעוונות רק
הגבל שיפה כיוון למה שבירות בענין מה ובן.
ואמר נכון הדבר וכענין זה המוצא בסודות המוכר
הדינים שבאחרת מתנגד החדשים מהמחדשות הנק׳
עם כמהדורא בתרא.

הנה״ה צ״ל שלא נתפשט אלא בחי׳ האחרה של האור
הזה אך שמאמרו לא נתפשט האורה איך יוכלו
לקבל האחרה ואף הם אח״פ מעמו מהמנו דרך רוחני
וכו׳

באור האוזן ומוכח שנכללים בו ב' האורות האמתיים הנה מתחלה נעשה כלי ל' הכתר הנקודים. ואמנם
נקודת מתחת שבאחוריים שוקבת מן אחורי החוטם. וגם אור הפה נכלל בו הבה מתחלה נעשה כלי
לחכמה דנקודים. ולפיכך מקבל מעכבכלל כתר לבדה ומשם נעשה כלי בינה דנקודים
והנה הכתר שלוקח מן האוזן הארה גדולה מאד לא נשבר הכלי שלו אבל אותם שאינם לוקחים
רק מהחוטם ופה נשברו האחוריים של הכלים שלהם. והנה אם היו אותם המקבלים אור זה שלא
חוטם ופה כהיותו למטה קרוב ל' מרוחק בקצ' האוזן אעפ"י שלא היו מקבלים מאחורי האוזן -
עצמה רק קצה הארה היו טרה קיימים האחוריים של כליהם אבל כיון שאינם מקבלים רק מפ"ה
האוזן שהוא במקום שבולת הזקן לכן אעפ"י שלוקחים קצת הארה אינו מועיל להם ולכן נשברו
האחוריים של כליהם אבל הכתר כיון שלוקח אור האוזן ממש אעפ"י שלוקחו במקומו כיון שהוא
לוקח שבמאורו די כחו ולא נשבר אף' האחוריים של כלי דיליה. משא"כ באותם שאינם לוקחים רק
הארה במקומה וגם שהוא במקום רחוק

(נלע"ד וגם ני' מתן מעט מן בחינת ה' שהוא בהסתכלות העינים רת"ק באורך האוזן ונעשה
כלים לנד' ואחורי הכלים לא נשברו וזה הטעם שמעט האוזן בהסתכלות העינים בהם.)
אבל האורות דחוטם ופה לא מעצמו מן בחינת ה' וכזה רק מה שאמר' האר"י זלה"ה בס' ליקוטים
ונל' ומה שלא היה בת הראשון שבת הקב"ה כיון דמוח"ם בני אדהר נתחו ומעשיו כולם בני-
נת א"כ מתחלה היה ראוי להיות כן אלא כהיות כל המשפטות של המבול היו צריכים תיקון כסוד
הכלים שנשברו וירדו והוצרכו ל' המבול לברכם ואח"כ שני' שתמאת אדהר נמ' שהוצרכו לתקן זה של
המבול. אין הדבר כן אלא נורא עלילה על בני אדם והעיקר היה מפני שבירת הכלים וזהו שספרה
הקבלה מעולם של בני נח ולא הולידו עד אחר המבול ונמ"ש ויולדו להם בנים אחר המבול ולא ראם
מפני שורשם לא היו צריכים תיקון ונמ"ש וכל שיח השדה רז"ל שם "פרש"י ממם טרם היו בארץ ד"ל לא
היו בארץ קודם לכן מפני שעדיין לא המטיר ה' אלקים על הארץ שהוא המבול שהיה צריך להביא
כדי לתקן כל המשפטות ההריסה עכ"ל ונק ונח מעט מן בחינת ה' וק"ל (וכזה נרבאר נ' בתי'
והם כי הכתר נרק"יים כולו ואות נשברו ונפלו האחוריים שלהם ועוד נפלו הפנים והאחוריים שלהם
והנה זהו הטעם שנרמז בפ' והארץ היתה תהו ובהו מאשר הוא מדבר בענין מירוק המלכים של
הנקודים כנל נרמזו בו כל שמלך תהו א' מפורש בפ' ושני כבר למפרע והארץ היתה תהו
והוא כנגד ב' בחי' הנז' כי התהו היסד המפורש בפ' הוא בחי' ז' מלכים שמתו ונתבטלו אמיל
הפנים שלהם והבהו למפרע שבהר הוא בחי' ביטול האחוריים דאות כי כל למפרע הוא בחינת
אחוריים והנה כולהי כי גם בנקודים יש בחי' אורות מרקיפים ואורות פנימיים ומעיינם הוא כי הנה
נבל' כי מן אורות האוזן והחוטם והפה שוקב מהם הסתכלות העין לצורך הנקודים וזהו בחי' נה"ל
שבי אחרנו שהוא לצורך כלים ל' הנקודים. (נלע"ד שיש לדקדק למה לקח הכתר מן האוזן דוקא
הוא לבדו כלבד ולא מוב נכ' וכן מוב שלקחו מן חוטם ופה לבד הם למעלתם ולא הזר נכ' ועכ"ל כי
כפי המעלה והבחי' שלהם כך לקחו. כי כשיצאה הכתר יצא הארה שלו רובו טוב ומיעוט מעורב היה
גבורה מעורב בו מן הבחודים הא' כנז' כדרוש שמספר הרב זלה"ה להחכם שלמה ומשא ולה. ולכן
לא נשבר בו רק אחורי הנה' שלו. וזהו גם לא שיהיה כח בחור שלו לוקח לכלי שלו שהוא נוגע!
מן המובחר שבאורות אח"פ ומפני שהיה בו מעט גבורה גם שלא היה לוקח אור האוזן כי אם
במקום רחוק כשבולת הזקן ולא למעלה ממש במקומו וכן מוב שהיה בהם גבורה יותר מעסק
מהכתר לכן לא יוכלו ליקח אלא מהחוטם ופה וזהו שנפלו נכ' האחוריים דחכ' חו"ב נכ' וכן ~
הזר שהיה בהם רובו גבורה ומעוטו קדושה ולכן לא יוכלו ליקח לכלי שלהם אלא משבולת הזקן ~
ולמטה מן אורות חוטם ופה וזהו שנפלו מהם כל הכלים אחוריים ופנים עכ"ה) וצריך שתדע
כי אור זה נחלק לשנים ומה שלוקח מצד ימין הם אורות ממש ומה שלוקח מצד שמאל הם כלים
וכבר נד' לעיל כי באור יש בחי' פנימי ומקיף וכבלי יש בחי' פנימי ותיצון ונמצא כי כל אלו הד'
בחי' לוקח הסתכלות העין מן ב' אורות אח"פ וזה סדרן כי הנה מה שנסתכל העין במחובר האוזן-
כיושר כנגד הסתכלות העין עצמו שהוא בשבולת הזקן עצמו מצד ימין הוא בחי' אותו ומה
שהוא נכ' בצד ימין אלא שהוא רחוק וקוא מן הצדדין זהו אח"פ שהוא מועט. וכן עד"ז בצד שמאל
מה שהוא כנגד הסתכלות העין ממש הוא מיצוניות הכלי ומה שהוא לצדדין הוא פנימיות הכלי -
ומה שלוקח מאורות החוטם הוא באופן אחר כי מה שלוקח מאור החוטם קודם שיגיע ל' פה והוא
מצד ימין הוא אותו ומן הפה ולמטה הוא אות וכן עד"ז בצד שמאל הם כלים בחי' פנימיות וחיצוניות
וכן

ומהר"ש בכמה הל' בהסתכלות העין באור האוזן החוטם מה שנמשך עד החוטם מצד ימין הוא מקיף ומשם עד השבולת הוא הפנימי וכן עד"ז לצד שמאל לעניין פנימי וחיצון של הכלי ונחלקו בחי' הרב ומתוך הרב דברי מהרש"ם כפי דבריו והדבר קשה לא להולמו שאי' אפשר שיסתכל העין כמה שלמעלה מתוך החוטם בשום צד מהזקן ומבוארי מחזה טוב שאין לבבי' בשבולת שבצדדי' הלחיים אם לא יכלול השבולת ל' חול מען.

האור

וכן מה שלוקחת מן הפה נחלק לשנים כי מה שלוקחת מה הפה עד שתוציא ל שיבולת הזקן תוצר
יתן הוא אותו ומן הדיקנא ולמטה הוא אות. וכן עלה כבר שתוצא לשעור [illegible] בתנועותיו ותבונותיו.
והנה כאשר נתפשטו אלו הנקודים מבחוץ מכנגד הטבור של אק עד סיום רגליו כל זה היה
בוקע אורו האור שבאת מתהרש בתנועותיו דרך הפרסא כנ"ל ומאיר לחוץ ל הנקודים מבחוץ
מכנגד הטבור ונמצאת כי האור החודש הנז' הוא שעבר דרך הקלה ויורד דרך פרסא למטה כמ"ש המרגו
מן הטבור ולמטה ואח"כ חוזר ובוקע כדופנות הגוף ויוצא לחוץ ומאיר בנקודים וזהו מש"ב בהיכלות'
דשוי חד פרסא בין כבד לשלבה השלום כי כל במ' מאיר למולד עד טלב העליון והכבך הזה הוא
כבך של הנקודים כמו שביארנו לעיל. והנה אלו י' נקודים נתפשטו מטבור אק עד סיום רגליו
כסדר זה התלבשו את אריך אלא שעם מלבישים הזעיר את אריך מטבור דדיו ומבינותו אבל בכאן
עיקר החרם אינה רק דרך פנים של אק אלא שמתפשטת לבר האחרת מאלו הנקודים בין מכתפי'
אחורות בין מכתפי הכלים שלהם ומלבישים את האק מטבור דדיו עד שביארנו לעיל באמת אבל
עיקר ההארה היא דרך הפנים. והנה הכבך מקומו הוא מן הטבור עד סיום הגוף ומכבד הם בכלל
תיקון הראשון דנקי דאק ומכ"ן כן מתפשטים ונקי כבלל כבראשון עד הנז' בזה התלבש את אריך
כנז' במקומו. והנה ב' מיני אורות יוצאים מגרוב הגוף של אק והם האחד מן הטבור והב' מאח'
היסוד (הנה הנה סוד אור האזנים לבד וסוד אורות החוטם והפה שהיא עד השבולת כמ' היסוד והיא האחד
למטה שהם כ' תיקון של האק אבל הדעת כיון דעכ"פ היה לו להתגלות מתוכו שאין האחר מאח"כ כמו נז' לבד
לא היה יכול להאיר לדעת כדרך שאר היסודות האלו ומתוך להתגלות ולבך האיר לב' תיקון הראשונים שאמרנו
שהם תוכו רק מעצמי. מסבנ' מהר"י"ג ושמעתי מפי הרב זלה"ה) ויוצאים דרך שם ב' הכלים וכפי הראוי
היה שיהיו ל' הכלים כנגד הן עלוונגר שקבלו מאורות אחד מלמעלה כנז' אבל לפי שחסר אור האזן
מן אות כנ"ל לכן נז' חסר במ' ההבל מה שהוא כנגד האזן ולא יצאו רק ב' הכלים והם כנגד החוטם
והפה לבד אשר מהם הכלי אות למעלה וגם כאן למטה מקבלים מהם אבל אור הז"ר שלא לקחו רק מן
הגוף ולמטה שהוא מוסיים שבולת הזקן ולמטה כנ"ל לכן נז' כאן לא יש להם הכלים להאיר להם אבל
נרמזו בסוד מוש הפ' ומנו ורועי ידיו שהוא סוד י' טיפין דזרע דאתעבידו מן הכתרים כנז' בכוונו' הק'
סב"נ דף קח ע"ב כנודע כי הם עצמם במ' ביטול המלכים כי הנה ביטול המלכים היה לפי שלא
תיקן עדיין בחדלת אדם דבר בבור' וזה עצמו סוד טיפי הזרע של יוסף שיצאו מבין נוף אלא
מעשרותך לאור והם י' הרוגי מלוכה והכן מלך מלוכה כי הם הם מתמש אלו הי' מלכים דאתיהי'
ונשברו כליהם ונזפם והסיבה היה נז' לפי שהיו כלי' דיקין זכר ונקבה עד שבאת מלך הדר
הח' ואז נתקנו וזהו נז' סוד מוש כתוש שבועות מ"כ שמי שאמרה לו אשתו בנשמתה ינוקין
צפרני כולן ברכבש והזרע יוצא דרך הצפרנים והגרם כאשר מה'. והנה הכלים הראשוני'
לאלו י' מלכים לא יצאו רק דרך צפרני הרגלים ומעתה שהצפרנים הם י' והנקודות והמלכים
שנשברו אינם אלא הז"ר לבבד כנז' הענין הוא כי גם יש ב' אחוריים של אות שנשברו הרי הם
ט' כמ' ועי' היא כי גם מן הכבך היה קצת מוס כמו שי' לק' במ"ק והוא בח' הנקי שלו שנכנסה
והיא בסוד מעתין לאות וגם הם נשברו הרי הם י' כמ' כנגד י' הכלים שיצאו מצפרני הרגלים
וכל כמ' יציאות אלו הי' הכלים דרך הצפרנים היה למפרך מפרין קלפה מאור האזן העליונה
כנ"ל ומיכה זו גרמה לכל זה ולביטול המלכים

ונחזור למעלה כי הנה ביארנו שהנקודות נחלקות לג' חלקים שלשים של האורות כמו
החולם ובאמצע כמו השורק ובתחתונים כמו שאר הנקודות והנה נקודת החולם
הוא ההבל היוצא מן הטבור אשר עם עשה הכבך הנז' לפי שהכבך איהו חולם של"ה
- ונקוד השורק כמו שהוא באמצעי הוא ההבל היוצא מן היסוד ל אות ונחלק לשנים כי הנה
נקודת השורק הוא [illegible] ו' ויוד באמצע וה' של השורק הוא למעלה הנק' יוד ראשונה של השם
והוי' של השורק היא ל אותות להוציא ולהוליד הוד של ז"א וזו היא במ' הו' הוו שלוקחת אותיות
וי' נקודות התחתונות עם נ' במ' שהם א' של נה' דכבך וכ' אחוריים דאות שהם הם י' אלו שיצאו
מדרך צפרני הרגלים ואין כוונתנו לומר שאלו הם הנקודות עצמן רק שמכל אלו הכלים
יצא אור ל י' הנקודות שיצאו דרך הענין כנז' ונזכור זה. והנה יש כאן מקום שאלה כי הנה
לעולם היסוד הוא במ' הדעת כי הנה מצינו שהיסוד של אות הוא הדעת של ז"א וכן
היסוד של זה האק הוא דעת של הנקודים ואמ"כ איך יוצאים אות מההבל היוצא מיסוד אק כנז'
והתשובה היא כי במ' היסוד לעולם נכלה למעלה מכ' תיקון הראשונים דכ"ה במוש הדעת ~
ומבכרנו

הק' במהלחר כך למה לא יצא אור נ' כנגד הכבך
שאמרתי שלא קבל מלמעלה אור האזן כזה מקומו
שבת הוא מהאזן עצמו כנ"ל ועוד מכאן נ' הוא
הבל הטבור למבאת והיסוד לאחורות וכן שאמרתי
האמור שנקודת השורק שהוא הבל היסוד נחלק
לאות. והשיב מורי הרמז כמו ב' רשומות אחרת
אבל עצמם של ב' אורות אלא הן להאיר לאזני
מין שיקרו של אזני אלא מאות ולמטה אבל שרש
שהוא משיקרו של כבך נקודות הוא מכללות שלו
גם הוא מקבל אור גדול מהעי' העיקריים דאלה
שנבר משתו למעלה מן הפרסא. וזה אמרי הרבין
והיינו למאי דשייך נ"ה מוצר עצמו כי הלא גם קות
מקבל מאור הטבור במוש בעת שזה את מא וכו'
הנה דתה מתוך יוצא נקודת חולם ל כבך הנקודים
דרך הטבור אבל אור זה הוא לשיאיר מתוכו הכבך
לאות שהם לפי ערכם אינם יכולים לקבל מאור עצמו
אלא מפני היסוד י' לאבת ו' לאחות. ובזה יתורץ לך -
קושיית השער ודע. והתשובה השער היא קודם הרינון
כי כבר ידעת שהכלים קבלו השולמות בשבירת
הנקודים היא היא רבות של השולמות כי אם שיתורה
בעצם קודם הכלים וגם נ' שולמות כו"ע. והוצרכו נ' הכת'
פנים וביטול ונפילה, ואחות כמ' הפנים של נה' דכבך
לא היה אלא באחוריהם אחר הרלבשם באות ואח"כ כל
הכוונה כזה אינה אלא של אות ואז היה הכבך מקבל
הבל כבש לאחריך בו שום פנים. והבן בני סוד גדול זה
שאם רצבה להעמיק כבר השכל שהיגון הכלים
האזני' כבמ' אזני' לבד נעשה מצד הפנים והביטול
ומהם היקון את שטל דנה' דכבך דכן שעשה
היה הפנים. ושל אות נעשה מבמ' נפילת אחוריהם
ט כמ' השבירה השעמות היה לתיקון כלי זו"ן כמ'
פנימי הכוון ותבין שהן הן עצמיות הן שלמות כ"ש
ושמחותיהן.

ר"ל כי החולם עיקרו כבך דאק ותמוש נעשה כבך הוא
ל הנקודים כדלעיל וכן כנגד לש"ת קף י"ל.

תום' מבואת שערים כי החולם עיקרו כבך דאק -
ותמוש נעשה כבך ל הנקודים ונש כבך קף ה' ע"א
כי חולם איהו כבך של אהרן כנודע.

כמ' מוש וגם נמצא אחר כי הנקודה שהיא יוד
כמין י' שבשורק היא יורד עלוונה כי היא נקודה
ומתחונה יונק אלבת הנקודים וקו' של השורק שהיא
אות א' מתחונה יונק אלמות הנקודים כנודע כי
נקודין מבמאה ורשש ביה (עי' ואהרון).

קול הרבנו והנעם שלא נזכרו בזה"ק בפרק הקדם
הוא שיספיד ידיו מרופשות לגבי אלם לקבל משוה יסוד
ואין שם בפנין ידים במוכח כנז' בדרוש ט"ו
נמה לך.

ותבשרנו בזה גם וא"כ מוכרח הוא שיהיה הדעת נקבה מתחלה וכן היה הענין כאן אבל עם
כ"ז אינו כן לפי שמשהיניק נכנסו בו לגבה לה מוחין היא משתלת עצמה ואחר כך כסוד
והאם רובצת על הבנים ולכן מוכרח הוא שנכנסין ראש דיקנין עילאין דנ"ה שלה ובחי' היסוד שלה
נשאל למטה מהם ולכן נמצא שהדעת הוא למעלה מתחלה והבן זה והכר ידעת כי נקודת שורק
היא כיסוד כנז' בדברי הי"ע ולכן אמרנו כי נקודת שורק שהוא במלאפום האחרונה הוא בחי' היסוד
שהוא במלאפום נה"י והבל היוצא מתוכו נקרא שורק והרי ביארנו הוי"ה הנקודות כנז' לעיל שלך
אחר כך מהר שמש נ' הכלים שהם מן העיבור ומן היסוד דא"ק ומן בחבר רגליו דא"ק שאמרנו מיד
לכל לחולבי ארץ אדום נשארו נ"כ כשבירת הכלים ונפלו מתוכם ונעשה מהם יצה"ר ויצה"ע דהיינו
מהאורות שנשברו בכלים מתוך שיצאו דרך יסוד ומן בחבר רגליו שהם דרך יצה"ר וגם נתחברו עמהם
הדינים הקשים שיצאו דרך פי' נקב האחור הנק' ריע מהם נעשה יצר הרע כי אחיזו בהם כל הקלי'
הרבה אבל מתוך שיצא דרך העיבור דא"ק ונתחבר עם האורות יסוד ובחבר רגליו דא"ק מהם
נעשה יצר הטוב והבן סוד הגדול הזה וזה מתחילת הענין:

ונבאר מציאות יציאתם לחוץ הנה כאשר יצאו אלו הנקודות הי' שהם מן הברך עד המלכות
הירך יציאתם הוא יצאו העקודים כי גם ביציאת העקודים יצאה המל' תחלה והכתר
באחרונה וכאן בנקודים היה להפך כי הכתר שלהם יצא ראשון וכו היו כלולים כל הע' אחרונות
ואח"כ יצאת יצאה החכמה וכה כלולים כל הח' וכן עד"ז יצאה בינה וכה כלולים כל הז' אחרות ואח
היא נקראת אם הבנים ואח"כ הוציאה היא את הז' כולם כלולים בחסד ואח"כ נתגלה הז"ת וכן עד
הסוף עד שנמצאת שיצאה המל' אחרונה מכולם, עוד יש הפרש ב' כי גם בעקודים תחלה יצאו
האורות ואח"כ נעשו הכלים כמבואר לעיל אבל בנקודים יצאו תחלה הכלים הי' זה למטה מזה ונעשו
עי' הסתכלות העין כנז' אורות של אח"פ כנל ואחר שיצאו הי' כלים וקונתו במקומם זה תחת זה כל
א' לבדו אז יצאו האורות אח"כ עד הנל שיצא הכתר וכו כלולים כל הט' אורות וכן בחכמה יצאו
אח"כ הח' וכן עד שיצאה המל' לבדה באחרונה ונמצא שיצא הכתר תחלה ונכנס בכלי שלו והיו
כלולים בו כל הט' אורות ואח"כ נשאר אור הכתר בכלי שלו ויצא אור החכמה עם הח' אחרונים כלולי'
בו ונכנס בכלי החכמה וכן כיוצא בזה עד שמיתתו כולם נכנס בכלים שלהם אבל דע כי כאשר
אור הכתר נכנס תחלה בכלי שלו (עיין בס' עה"ח דף ה' ע"ב והראיה שזה שאנו אומרים בס' דנקודים
בכללות הוא מדבר ביציאת בפרטות בכתר וכן בחכמה וכו' ועיין שעם ע' שיש שבירה גם בו עלמות)
היו שאר האורות כלולים בו כנזכרו שהוא גדול מכולם יחד ולכן היה יכול בכלי שלו לסבלו ולסבול
הט' האורות האחרים ולא נשבר וכן כאשר יצא אור החכמה ונכנס בכלי שלו היו הח' אורות כלולים
בו וכן כשבאת אור הבינה כלול מהז' האחרים ונכנס בכלי שלה היו הכלים שלהם יכולים לסבול ולא
נשברו כי כולם הם כלולים כטרך אות דמיין הבנים שבתחלה עומדים ונולדים בתוך אביהן כסוד
טפה מוח וכן בהיות הבנים כסוד עבור בתוך אמם יכולים להיות שם והיא יכולה לסבלם ולכן
היה בחי' הקון כנז' ולא נשברו כלל וכאשר היו הז"ת כלולים בתוך אמם היו שם בבחי' מן מעוררים
כמה מעוררין כגוון העליון של אות אמם בבחי' מ"ם היה שהם כנז' מלכים דארץ אדום שאמרו
ורצו להכנס בכלים שלהם לא יכלו הכלים לסבלם ומתו ונשברו בתוך שיר' ולכן נבאר תחלה סדר הח'
מלכים האלו כי הנה הם מן הדעת ולמטה. דעת א'. חסד ב'. גבו' ג'. הדר ד'. נה הם דדי אלוה ונקרא ה'.
יסוד ו'. מלכות ז'. כי הנה נחשבים כל א' מכי ע"ק וכן שניהם הם א' כלבד ודע כי אלו הם ענין המלכים
הנז' בפ' וישלח והאלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום וכו' וזה הענין כלע בן בעור הוא הדעת וכבר
הודעתיך כי בלעם הוא בלע במשאל והוא בסוד הדעת אשר ע"כ היה שקול כאה כמשה כי ישראל
לפי שמשה הוא בחי' דעת העליון שבז"א וזהו שנן ויודע דעת עליון הנאמר בבלעם כמבואר אצלנו
במקום אחר. ויובב הוא החסד והוא בן זרח לשון זריחה כי הוא בחי' החסד הנק' אור כנודע. ותושם
הוא הגבו' כי הם ה' גבורות ואותיות חשם הם חמש ומ"ב חשם מארץ התימני הוא מו"ן ודר תמה והם א'
פי' מו"ן אבל יציאת חרמלה כי מתיה וחמלה אותיות שוור וכן משכנו כרכב מתה אחר א' ברחוק הלני:
ברחוק וכס בחי' הגבו' שהם דם ונהפכים כמון הרחמה לחלב ומאורות המ"ן נעשה חמלה להחכל לבינה
ושאול מרחובות הנהר הוא יסוד כסוד מה שהודעתיך כי היא השערה של היסוד דבינה (הגה' ה"ל כל
הז' כלים דאבהכנגלו כל א' מהם ויש לו שורש כנגדו בזה"ר דאימא ו"ש בכאן שאול שהוא היסוד שהוא
מהז' דאבהכנגלו ונעשו הוא מרחובות הנהר שהוא יסוד בינה ובזה היכן מתאן כבר שעיה דמלכות
דמשה הכל אלא דיסוד אבא מתלבש ביסוד אימא ומהו מה"ו ג"ל) המתרחבת ונק' רחובות
הנהר

מס' מ"ש ולכן דעת דז"א לברא מתחלה של אמם
אבן כאן הוא שמחר ולא רובץ ולא מריבת קדימת
דיסוד הקבוע כסוף הדין שהוא כסוף הגוף ולכן -
הוא נקבה מנה ונמצא כי בנקודים הדעת שלהם
נקבה למעלה מתחלה שלהם ונמצא כי משמ"ים קיסוד
דא"ק הברך כדעת דנקודים משוגתו יוצא הכל
והאלה גם מוב דנש שהם דרכין מינה ע"כ.

הגה' ובנת ברוב בפירוש הנזילה הבינה חסד ואח"כ
נתגלה הגבו' בתוך הבינה נ"כ והשאר יצאו זה אחר
זה מן הבינה וכן היה עד וכו'.

הגה' א"א ל' א"כ למה נשברו אלו ורחי אין העליון
סובל בראות הרחמן כי כח גדול מחבירו בלבקתון
אלא כוונו לומר שיצא הכל של החסד תחלה הכך
העקודים שיצאה המל' תחלה ואח"כ שנתמיה לא דך.

בס' מ"ע דף י"ד וזה היה אחר שנבדלו הכתר מעק ובה
כי גם הוא כלול מחכו ונקבה ונבנה הזווג הוא הוליהם
לחוץ בכלי החכמה בס"מ בשם א"נ פרק כי א"א להוציא
אורות אלא בכח זווג ומשוד כלל זה ע"כ.

בס' מ"ש שם ובהם החכמה כבינה בסוד זווג הכל
והיו כולם בכלי דבינה כי תחלה היו אבא ואח"כ נבדלו
הכתר מעק וכיה ומשיך מוחין להם ואז מגדו הכל
והז"ת נרכבו בה והיו בה אחר כסוד מ"ן נוקבין והיו -
משמשידין בתי' מוחין דאות על עתרם ואח"כ נבדלו
יחד אות ואז הולידו ז' מלכים אלו כמ"ש לקמן ע"כ.

עיין בס' ליקוטים בפ' וישלח דמפרש איך היובב בלע דעת
יובב דכר. חשם חסד. הדר יסוד. מרעלה מל'. שאול נבו'.
בעל חנן נה והוא חו' יפה.

בס' מ"ש ע"כ אח"כ פ"ז דף לב כי יצא בלעם משום מלך זה
הדעת העליון ומ"ש הררי קדם כי אלו הם תלמין דראשון
הנק' הררי קדם וגם כי הם בסוד המל' כי לכן נקראת מלכים
ולכן נק' מכמות בני קדם מכמה דקמא מל'.

בס' מ"ש שם והדר בן בדד הוא הדר ובן בן במה שנודע
כשת חכם כי לפעמים אבא ו"ש נעשים חד פרצוף
ובן בינה ורבו' חד פרצוף וזה מה שהיה תחלה מסוד
היסוד דבינה והוא עתה תקום החזה אל בחי' כל התלבוש -
ושם נעשים הדדים ובמ"ש זה כמ"ש כשת פ"ב ואז
הוא הדר בן בדד כח דך שהם מחזה הגו' וכן מאיר בבד
ר"ד ומשוות זה המלך בתוך דדי הבינה בתוך המשה
עדדה עומדים בתוך הולד שלה וזהו בחי' התפשטות הגן
בסוד איפה עילאה מכל בחי' שגמלו אז אשה הם דדי
ונעשים חלב ודרך ברוחו ע"כ.

הנהר ורק שאול מרחובות הנהר הוא משה כי משה הוא היסוד של אבא כנודע (גליון ~
שהטעם שמתבאר כאן שהיסוד דז"א יצא מיסוד דאימא בסוד רחובות הנהר מה שלא נזכר בשום
מלך מהז' מלכים הראשונים הכוונה הוא לפי מה שמתבאר האר"י זלה"ה הטעם שיוסף הוא יורש
מלכותו לפי שכאשר מתפשטים הנה"י דאימא בתוך ז"א נעשה מנצח דאימא מכמה חסד
נמצא כל קו ימין דז"א ומהוד דאימא נעשה גבורה כל קו שמאל דז"א ומיסוד דאימא נעשה דעת
קו אמצעי דז"א כי בסוד דאימא אין לה כאן כ' פרקים כי היסוד דנוק' היא הבינה ולכן -
נקרא היסוד דז"א יוסף שאין לו מלך מלכותו וזה רמז יוסף הוא [illegible] מרחבה דר יהוה [illegible]
מהם נעשה הכלי של יסוד ומחר שנעשה מהאורות דז"א עצמו ולא מיסוד דאימא אבל
כאן כשעור יציאת הנקודים כולם יצאו מהבינה אחי' היסוד והמל' דז"א ולכן כי שלא יגעו ויכנו
כי זה בנקודים יצא היסוד מתוך דז"א עצמו ולכן מוכרח לומר כפי' דוקא שיצא מהבינה עכ"ה (
ושאול המלך היה מהבחי' זו וזהו בשאול הוא נתבא ז' הכלים כי כאשר אלו הכלים של אבא המלכים
נשברו כמוש"כ כל האורות נסתלקו מהבינה ונשארו מהמן הכלי ולא נשאר בהם רק בחי' הרפ"ח -
נצוצין כאשר נבאר ואמנם בכלי של היסוד נשאר אור א' מלבד בחי' הרפ"ח נצוצין כדי להחיות
כלי המל' מהטעם דלעיל ומחשבת כלים כנו' וזה האור הנשאר שם הוא בחי' שאול הנחבא שם בכלי
היסוד מה שלא נשאר בכלי אחר (גליון שצריך לעיין מאי היה זה האור שנשאר שם בכלי
של היסוד כדי להאיר ז' המל' וגל' כמוש"כ האר"י זלה"ה כדף ב' ע"ב כי כשנשבר הכלי של החסד
ירד אורו בכלי של היסוד ואח"כ כשחזר החסד למקומו אז הניח שם רשימו א' ע"ש והנה
מורא הרשימו האיר במלכות כדי להחיותה הכלי שלה ונמצא כחסד כמ"ש כי עי' אור החסד נתקן
הכלי של המל' ונשארה חיה ולא מתה בשאר הכלים (כמ"ש מ"ש כנה"ל ודל ולעולם לפי'
כי השך נצוצין שהם ז"פ אדם הם ז' כלים של המלכים והרפ"ח נצוצין הם רפ"ח נצוצי אורה שבגופם
ומשולם מן השבה שהם כלים מרמו כנודע כי יש הפרש בין שבה לרפ"ח ובלבד שניהם נרמזי
בקיום הרך עולם אז אתפשר כתוב שמתמעטין ז"פ מהתורי זלה"ה כמקום אחד כי הרפ"ח נצוצין
בהבנתך עתהם נ"ב אלהים שהם הם שרשי הדינים הם שך והכל אחד ומש"ש לעיל כי השבה הם
הכלים הן' על הנצוצין שבהכלים שאינם נפרדים מהם תמיד אז אתפ' כי אלו הנ"ב אלהים הנוספים על
הרפ"ח הם בחי' שאול מרחובות הנהר שנחבא בכלי היסוד בכל בסוף ש"ת כי אלו הנ"ב נמשכין -
מתוך החסד לבד נתחבר של היסוד ולכן אינם כתשבי הרפ"ח אשר הם מהחסד ולמטה כמ"ש בכל
מתוך ההתפשטות לבד נתחבר של היסוד ולכן אינם כשאר הרפ"ח אשר הם מהחסד ולמטה כמוש"כ כל
זה כאן (גליון שהם ורות אלהים מרחפת מתוך רפ"ח אותם עי' רות אלהים שהם נ"ב אלקים
שהם נ"ב דינים אחרים נרמזו לכך ונמתקו מהם ונעשו שך נצוצין כי אלו הנ"ב אלהים יצאו מהבינה
שהן מרחובות הנהר ונשארו עם היסוד דז"א הנק' שאול ומ"מ היה כח בהם להחזיק הרפ"ח עכ"ל (
ולפי שהיה כשר השבירה והתירה נ"ב לשון מרחבת כי מהרפ"ח היה שיפרנס נ"ב הוא ונשאר
עם המלכות והיה כהונן לצורך המל' כנז' ולכן זכה שאול למלוך והבן זה
ונחזור שהוא לבאר סדר יציאת הז' מלכים אלו מתוך הבינה בכלי ואיך נשברו הנה כראשונה יצאו
כולם מתוך הבינה והיו כולם כלולים באור הדעת ונכנסו מתוך בכלי שלו והנה נודע כי ז'
מלכים אלו הם בחי' ז"ת דז"א וכל א' הוא גדול מחבירו כי כל א' [יהוה] רצה א' גדול מחבירו ולכן לא
היה כח בשום כלי מאלו הז' כלים הראשונים לסבול כראוי ויורד מתוך האור הנוגע לחלקו כלבד וכאשר
יצאו כולם כלולים בדעת לא היה יכול בכלי שלו לסבול את כולם ונשבר וירד למטה כמוש"כ ואחר יצאו
ו' אורות האחרים בכלי החסד וגם הוא לא יכול לסבלם ונשבר (ותמצא שראה החסד מה שאירע לדעת עכ"ל
מלך כמקומו כי חשב שבהיות רחוק יותר מן הדעת שמקודם יוכל הכלי שלו לסבול וכן שאר הספי'
עד"ז וע"ן בדרוש תמצא בה דרוש ג' וירד. וכבר נתבאר כי ז' אורות הם כי הנה נתפשטו לאור א' כי
רק אלו נעשה הוא. ואח"כ ירדו הה' אורות בכלי של הגבו' וירד נ"ב מתוך הרשימו של החסד הי' כי נודע
שכל הה' ספירות שמתחסד עד הוד כל מהם נותן חד רשימו דילה בספי' היסוד כי למיבה זו נקרא היסוד
כל משום דכליל כולהו ה' ספירן (גליון וגם ולקבל יוסף את כל הכסף שהוא ה' כסף ה' חסדים ואז נר'
כל וג"ן שהם את כ"ה כלול מי"ן ואז כאן תחליף חד רשימו של היסוד ולא יכול לסבול ונשבר, ואח"כ ירדו
ד' אורות וכ' רשימין של החסד ושל הגבו' בכלי הת"ת ונשבר גם הוא וירד. וכן נודע עד שירדו כ' אור
אורות נ"ה וה' רשימות בכלי של היסוד ולא יכול לסבלם ונשבר וירד ובשבת אור המל' לא בא אלא הוא
לבדו ועכ"ז לא יכול לסובלו ונשבר גם הוא וירד ומעם הדבר הוא מה שהודעתיך למעלה כי כשנקודים
כאשר חזרו האורות שנית לעבור בכלי שלהם לא נכנסו ממש בכליהם רק ככתר נכנס אור החכמ'
וכו'

להתיר

בספר כרוב כך יצאת תיבו גדול המחביר כי כל הוא [יהוה] רצה א' גדול מחבירו

13

וכו' ובכלי היסוד נכנס אור המל' ונשאר כלי המל' ריקן אשר לסבה זו נק' מלבוש איספקלריא דלא
נהרא וכו' ונק' נוק' ע"ש ודלית לה מגרמה כלום וכו' כי האור שנכנס אחר בכלי של המל' אינו אור שלה
רק אור חדש מזווג אות כמבואר אצלינו (בשער) לא כתר. לא כתר נתלה על רבונו. תו אלא בגין לגבוה להוסיף עליהם
עוד אחר על מה שהם אותו והוא כי ע' פנים לתורה כי נלע"ד הכוונה שלא היה יכולת בכלי של המל'
לקבל בהויכה אתי האור שלה כלבד הטעם הוא עילוי שבתוו שהיסוד נק' כל משום דכליל כולהו ה'
ספירן כך המל' נק' כלה שהיא נ"כ כלולה מכולהו הי' ספירן עילאין והנה כיון שהיסוד היה מקבל ה'
רשימין וכו' אורות כמו שנשעה נ"כ המל' קבלה ו' רשימין ואור א' כלבד מה שהיה נוגע אל עצמה, ומתמי
האור הגדול של הי' רשימין שלא היתה לה כח לקבל אורם לכן נשבר הכלי שלה. ועוד כל הטעם יורד נכון
לפי הטעם שכתב האר"י זלה"ה בדף כח ע"ב כמו שנפל הכלי של הדעת כדעת דברי' אם ירד נ"כ האור
שלו בהמל' דאצי', ואח"כ כשעלה פעם אחרת הדעת לתקומתו הניח רשימתו א' בתוך המל' ואחר
הרשימו הוא בתי' המל' שכדעת מצד הכח שלה ונודע כלל אחד כי נכנס א' מלמעלה הוא גדול מכל
מה שלמטה ממנו ולכן נ"כ כבתן בכלי של המל' שהיה לו מקודם רשימו של הדעת שהוא אור גדול
ממעט שוה של אורה. ואף שהוא יורד גדול מאורה ולכן כשבאת אתה האור עצמה של המל' ליכנס
בכלי שלה אתי מוצא שם אור אחר שוה כמורה ולא היה יכול כב' מלבים שהם הסר' מלביר להשרתם
בכלי א'. ולכן נשברה הכלי שלה נ"כ ע"כה) וזהו ענין מה שאמרנו איספקלריא דלא נהרא דלית לה מגרמה
כלום רק האור שלה היא משמרים אחר וזכור ענין זה. והנה כיון שכל אלו הכלים של הנקודים נשברו בהסתלקות
העין בנקודים כנזכר לכן כיון שגם היה חסר בתי' אור המלבש מן הכלי שלה נ"כ זה הכלי של המל' דנקודים
היה חסר ולא יכלה לקבל האור שלה ונשבר. (נלע"ד טעם נ"כ עד מעש לא חל והנה כאשר ירדו אלו האחוריים
ירדו אחורי אבא כלולים מט' נ"כ ואחורי אימא כלולים מט' נ"כ ואחורי אבא ירדו ונפלו ונעמדו כנגד פנים
של נוק' דז"א ואחורי אימא נפלו גם הם שם ונעמדו כנגד האחוריים של נקבה דז"א והיא נשארה עומדת
באמצעם בלא מתאחד ואלו מפנים שכל הנה את כשמתדבק הנו' בין שני הכרובים אז קנה מהם הארה גדולה
מאוד בהיותם שלה ובאחוריים שלה ואח נרגשת הכלי של המל' מלאה הארה מקבב אחוריים של אבא ולכן
בשבת אתה האור הנוגע לכלי המל' לא היה מקום ליכנס שם בכלי שלה שכבר היה מלאה אורה מאחוריים
חזות והאור שלה היה חזק ליכנס בכל כחו כדי למלך במקומו ולא היה הכלי יכול לסבול ולכן נשבר וירד
בבריאה ע"כה) ונבחר ענין כ' אחוריים דאוא שגם הם נפלו ונשברו בכלל והתחלה צריך שנבאר
הקדמה ענין תכ"פ ואבא והענין הוא כמה שנבאר לך כי מקום הכל' והתבו' הוא אחורי
נוק' דז"א ושם הם נרכבים ואחנם גם בהחורי' הבכורות נ"א יש בכלל אחיזה והנה מרם כרא שהיה אדם
על האדמה היה כח התבו' לינק שמש מהקדושה כמו נאדם אין לעבוד את האדמה ואו' תושבבות האדמה
הוא כמות הקוצים מן הכרם אשר לא צריך משמר מעשיו אבל כאשר נגור ונזקקה נאצלו אשר ע"כן
לא היה אחד הקוצים נבראת כמולם יכלו מן אבא מתבי' מחד המבו' שלא יבקו שאם היו עומדים תכ"פ הרי
נהל' מקום להתחבר להרחבת במקום אחורי' שהם האחוריים ולנק משם כי מן הפנים אינם יכולים לינק
ולכן הוצרכו להיות מתרחבים אבא כדי שלא יוכלו התבו' ליכנס שם ולינק. וכאשר נבראת חוה שפה
מצור מעשיו. החזירם תכ"פ כי אז לא היה פחד מן הקל' כי כבר תמה ונעדר ומקל ובלו הקוצים
מן הכרם והנה כהיותם תכ"פ אין לתת כח אחור א' לשניהם וכולל א' לבד מחמלל בין שניהם
ושניהם מסתכלים בכותל א' תכ"פ כותל לזה ולזה כותל לנוק' וכאשר חזרו התחזרו תכ"פ שני
ושניהם משתמשים בכותל א' אחד א' שלם לזה ואחור א' שלם לזה ויכולים להחזיר תכ"פ.
מלכותו ומעשיו הקוצים את עיקר ונשלם אחור א' שלם לזה ואחור א' שלם לזה ויכולים להחזיר תכ"פ
ונמשם כדבר כי החרס הרחתון ע' ממשיו גרם דוון שלמן ויורדין עילאין שלאין למטה שהם כתיבת
מורקין דז"א והם בחי' החוץ אשר הם שרך המטה כנלע"ד כי אין יוצא מיסוד דבינה רק מן כי מן
תוב דז"א אינו יוצא רק הארה בעלות שמוכים התמדים המולים בהם ומוציאים הארה לחוץ. והנה
בבא חוץ אלו כרישא דז"א כדין אתו נביא התסדים ואשתכחו אחור דידיה ואיהי נהיגא בבדהן ~
ואישתכחו אחור דידה וכדין אהדרו אנפין באנפין כחושי בביאור ברכת אבות. והרי היאך החוץ הם
הגורמים הגדלה אחוריהם נוק' יכולים. הם לחזור תכ"פ. נמצא כי כוונת הוא שמבעך כתי' אחור יורד
גדולה זו הארה של החוץ קבלתם להם מחדש מן הארה שהיה להם בראשונה לפי שהארה הראשונה
הנחם אבא והארה זו החדשה החזירם תכ"פ. ונמצא כי זו ההארה המחודשת הורגת תכ"פ אבל
בשבך כתי' אחורה לא הורגת אלא בתי' אבא לפי שהרי לא הקדילה רק בתי' האחוריים כנז' ומחילה
הוא שהוחזרה תכ"פ מעשיהם ובבתי' זו רקיה הארה זו מחודה ורואה מן הראשונה כי הראשונה רקנה
נמשכה כל הפרצופים כולם שלמים ואחר לא עשרה רק הקלה תכ"פ בתי' האחוריים כנז' (נלע"ד עכ"ם
שתוכית האר"י זלה"ה אבל מרעה שהעלה את המל' באחורי' זה עד החזה שלו ואחר כך שהעה ומתלא
אורה מתוקנת בפרצופה אתי כבול החזירה את תכ"פ והיה הלבנה במילואה אבל העיקר היה מרעה
הגבול היה שהעה ע"כה) והנה מה שנפלו האחוריים של אוא הוא על בתי' חוץ אלו המוקלים האחורה
ומחזירם תכ"פ ולכן אל הרעה אם אנו מכנים וקורנים לבחי' זו פנים פנים אחור והוא עלה
בחי' מוח אלו גם הבחי' שהעילו האחוריים כל זה נפל למטה והוא על כתי' החוץ שלהם אות מן הכבר
שהוא אתה כדי להחזירם תכ"פ כי גם באות היה בהם כתי' אבא כמו שיר' כשה. (נלע"ד לפי מה שנראה
מוכחן מה שנז' בכל המקומות שנפלו האחוריים דאוא ועשות הוא על החוץ שנשארים האחוריים
שלהם

שלהם והם נפלו בסוד שבה"ך קר' כנז' למעלה בדף י"ב ע"ב ונודע שיש ה' חסדים באבא והן באימא והם י' הויות
שהם נ"ק"מ. וכן יש ה' חסדים בז"א והן בדכו' והם נ"ב עשר הויות שבז"א קרי ב' פעמים מ"ק מ"ק ואם נשבר החסד
נשבר למפרע ורמזו ז"ל ע"ז הסוד שבעולם הנקודים ופירושו נשבר החסד שהוא ר"ת חכמה בינה ישראל סבא תבונה
ז"ל כשנשבר החסד לא נשבר מהם אלא למפרע שהם החסדים שהחזירו האחורים שלהם שעולים כמספר מרמ"ר והבן
וכן נוכל לומ' ג"כ בזה שנפלו מהם הפנים והאחוריים ז"ל שיצאו מהם ג"כ החסדים שנתגלו הפנים והאחוריים שלהם
בסוד שבה"ך קר' ג"כ כנז"ל והבן היטב עכ"ה) וכבר ידעת כי הטפה שמשם"ר את הולד והולדה אורו הוא בחי' החסדים
כנז"ל והנה אלו הם סוד האותיות שמהם נוצר הולד. ועוד כי האותיות תמיד למעלה הם בחי' הכלים כנודע שלו עושים כלים
לאו"א בסוד האחוריים כנ"ל שלהם שירדו למטה עם שארית החסדים היורדים לצייר את הכלים של הולד שהם הז' מלכים
דבחי' זו"ן. והנה כל אלו הם בחי' כ"ב אותיות הנזכרה וז' אותיות מהם הם כלים לזו"ן שהם ז' מלכים והיינו אותיות הם כלים
דאו"א כנז"ל כי יעקב ורחל הם אותיות מ"ב זו"ן נמ' אותיות אות הם י"ק כי אות ג"כ הם י"ק שבשם כנודע. ואותיות דאו"א
הם ז' והם שנשברו ג"כ והיינו השברים הם של או"א והן' מהם הם אחוריים דאו"א ומהם כדרך מ"ה כנז' בזוהר כי
(נלענ"ד כי אותיות כדרך מ"ה הוא דבק מ"ה הוא כנז' כן כמספר מלכי המלך דכן שהיא הבינה שמשם מהם בן וכן מ"ה
והיא היורה דבוקה באחוריים דאבא עכ"ה) ושאר האותיות הם פנים לאו"א והם אוכל ממספר (מוס' הפליאה יש מ' אחר והוא
[illegible] ממשכב סופר) (נלענ"ד שהם' של כ"ב הוא מובא נ' אותיות של מלכות סופר ז' אותיות של כדך מ"ה. כ"ב של שנשברו
דאו"א ודע והראוי מובא ז"ל שהכ"ב אותיות שהם הכלים של עולם הנקודים נכללו מן הכתר של שיעור
לאו"א והדעת מובא נ' כ"ב ואם מובא חכמה עם נתלה שהיא הבינה שעק' נחל קדומים שמהמנו יצאו הכ"ב אותיות
שהוא קטן ויורד לרמז השמש ז"ל שהיהרן כת לו אות מן רמז השמש שהוא אך שיש לו יכולת לראות בזיהרא עילאה ואם
לרמז עם ז' אותיות נ' אך והבן זה היטב עכ"ה) והנה הנשמה של אלו האותיות של שנשברו ג"כ בריכים עיונן והשר"ש
על כל א' מהם ונס למה נשברו אלו האותיות משאר האותיות משאר האותיות שאין בהם שום פגם. אבל הענין הוא כי ז'
אותיות של שנשברו ג"כ הם סוד ז' מלכים שמתו ולפי שמהם נבראו ויצאו הקלי' כנודע לכן צריך אותיות אלו הם שנשנו גם כן
פ' שהוא חותך והנבורות נגד הדינים הנזיס אשר מהם נעשה השמן שהם הקלי' וכבר נודע מש"ש בזוהר אדרא הזיונא דכ"ב
ב' ובספרא דצניעותא כי אלו הז' מלכים הם נצוצין דאתדריקו בהאי אומנותא דנפחא בפרזלא ואתי' תיקון לבל' מנדרין וכו'
וזהו ג"כ במלת ג"כ היוצא מן הפטיש וכו' וכבר נז' למעלה כי הז' מלכים לקחו האור שלהם מן הנוף של אך מרחקה
שבסולת התקון ולא מלמעלה ומשלפים שהם חסדים בחי' נ' אורות העליונים שהם אחת כי לכן נשברו הפנים והאחוריים שלהם
(נלענ"ד שיש להבין הב' דברים שמוכרים זה לזה כי למעלה אמר ז"ל ונמצא לפי' כי נ' נקודות ראשונות לקחו האורה
נצורך הכלים שלהם מן נ' אורות שהם אחת אבל הז' אינם לוקחות רק מן הב' אורות לבד שהם חוכם ומה כי אור האוזן
העליונה כבר נעתרה עמרייתה בסבולת התקון. א"כ איך אמר כאן שהם חסדים מבחי' נ' אורות אחת ולכן צריך לומר לו
השרש על כל אור ואור מאותיות שנשברו ג"כ ולא וכל הכוונה הוא שלא לקחו מהאור עצמו של אחת אלא מהאחת כלבד
ולא מן השרשים עצמן והבן עכ"ה) ולא הי' בה' ג"כ השרש של כל אור ואור מאלו הז' כיכם מוריס על הסתלקות האור והעדרו
מן הכלים שהם האותיות ונשאר האור למעלה מהם ולא ברונבוהם כדרך בורר הרשש של האותיות אבל אותיות כדרך מ"ה
קם האחוריים של או"א שירדו וכבר נז' לעיל כי או"א לקחו ב' הארות דחוטם ופה ולא חסר מהם רק אור האוזן אשר ע"כ
לא ירדו מהם הפנים רק האחוריים וכנגד אורו האור שחסר מהם לכן אמר מרחנים רק אחד כי אותיו שחכמתה חסר מעונה
אור של אוזן וכינה חסר מעונה ב' אורות של אוזן וחוטם כשמתזדווגת חכמה עם בינה נמצא לה עצמות אור דחוטם ג"כ ולכן
ד' כנגד אחד כלבד על כל אור מהם כנגד אורו האור כתרא שחסר מהם וכבר בארנו כי מה שירד מן או"א הוא נ"ב אחור
ונס נ"ב פנים כי להיותו חסר אור האוזן העליונה מן הב' אורות האחרים לכן החסרון הנמשך ממנו הוא גדול כי הוא הבחינה
הקשה אותיות מנ"פ. והנה מתחיל לא שהם החסדים הנז' הם מתלבשים לו או"א עם (נה"י מן) הכלים של נה"י דאו"א דונמת מותין
דז"א שבאים עם נה"י דאו"א. ונס נה"י האלו ירדו למטה והטרף שבאו מן או"א נמצאת כי זה יקרא חסרון באו"א עצמן. וכבר
בארנו הטעם כי מה שנקרא לו ענין זה הוא לניחת אור האוזן בסופו ולא בראשו מהמ בערך שלקחום כבר או"א לא יקרא
חסרון מה חסרון דאריך. ולא חסרון דאו"א עצמן והנה בעולם העקודים כבר נז' ענין בחי' הטעמים והנקודות והתגין והאותיות
אשר בהם. ונבארם מה בעולם הנקודים ונאמר כי הנה הנקודות הם האורות הראשונות שיצאו בתחלה והאותיות הם הכלים
ואחר כשנשברו הכלים נפרדו איש מעל רעהו והאורות נשארו בבחי' רשש של האותיות שהם הכלים. והטעמים הוא שם
מה דאפין החדש שיצא אחר כך מן אור המצח דא"ק לבנין המלבים כמו שיתב' בה וזהו הטעם אשר הס"ת יש בו בחי' (ספר כנכתב
מעקודים דבתחשבה איהבריר כולא ולכן הס"ת תורה על ענין זה הנז' ונ"י מה שהש"ץ קורא הס' בס"ת בטעמים ונקודות
הוא נכון מה שחסר מהם ולכן תמצא כי הטעמים יש בהם הוראה בהוצאת הבל הפה כי יש טעם תרוע על כל טעם
ונעם בשעת בהוצאתן מן הפה ולחון וכן הנקודות יש להם הוצאת הבבה אח אי או או אבל הרשש אין בהם שום תנועה ושום
הבבה בשעת קריאת האותיות והטעם הוא לפי שבחינת הטעמים והנקודות הוא במקום שהאורות בתוך הכלים ולכן הם נכנסים
מתנודדים בשעת קריאתם יען כי ע"י הניגון והקריאה הם מאירים בתוך הכלים שלהם שהם האותיות אבל הרשש הם חונים על
נתון היות האורות על האותיות מחוץ להם שאין אין לאותיות שום נדנוד והטעם כי רחוקים נסתלק מקודם (ספר מקורות
אותם שעומדים עליהם מרחוק להאיר להם האורה מועטת כלתיין הרשש העומדים זקופין על האותיות ולא בתוכם. עוד יש
שינוי אחר והוא כי הטעמים והנקודות יש מהם הרבה שעומדים תוך האותיות כגון הדגש והרפה והפסק והמקף בטעמים
והשורק מן הנקודות ויש מהם אשר עומדים תחת האותיות אבל הרשש כל כמהם אינם לא על האותיות תמיד מחוץ
להם מחמם עכ"ב עומדים אצלם להאיר להם מלמעלה שאינם בתוכם כמו שיתב' בה
ומתחיל שם למעלה ג"כ נבאר סדר או"א והתיקונם ושם נאמר כי אבא כולל י"ס וכן אימא כלולה מי"ס והנה כמו
שזאת

ונלע"ד כך שאותיות כדך מ"ה הם בנז' ז"ל עוד לרמוז של
ההן וכן הם שהם האחוריים שלהם שנפלו. וכן שנשברו
ג"כ נ' ראו' ע"ה רמז למעלה שרש המאן הנמשך בסוד
המרמ"ר והוא כי בכאן כיון נשברו הפנים והאחוריים
והם ו' חסדים וי' גבורות שהם נ' רבך ועם כללותם הם
ה"ק.

ז"ל למעלה בסבולת התקון כי לקחו אורות מן
המצח ושין בסוד רק נ"ג נ"ב.

שאז הנה׳ ישראל הוא פולל ים ונחלק לב׳ כנגד לאה ורחל כמבואר אצלנו ונמצאת שרגלי לאה עד שליש הת״ת של ז״א
שהוא בחזה שלו ומשם ולמטה מתחיל ראש רחל כן הענין דז״א כי כאן מהם נחלק לב׳ תנאין וב׳ תנאין עליונים
של ז״א נה״י דז״א עילאין וב׳ תנאין התחתונים נרית ישראל סבא ותבונה וכאשר נצריך כ״ז בבחי׳ א׳ נמצא כי ראש
יעקב הם בחזה מפי׳ הת״ת של ז״א עילאין ונעשו ברגלים בדרוש דף כ׳ ע״א.

ונחזור לענין ונאמר ענין ירידת סדר ז׳ מלכים כלים של המלכים אשר נשברו וירדו הנה לעיל אמרנו כי
בתחלה יצאו כל הכלים ואח״כ יצאו כל האורות פעולים כבדרך ואח״כ כולם בתכונתה ואח״כ כולם בבינה ואז
היו ז׳ מלכים של כמשל הבינה כדמיון העובר בבטן המעוברת, ונבאר ענין יציאתם משם הנה נב׳ לעיל כי אדה״ר
ע״י מעשיו גרם חזרה זו׳ חב״ד כי קודם שנבראת אדם היו זו״ן אב״א ודע כי אף לעולם נחדש סוד זוון עליונין אפי׳ בבחי׳ אב״א
שא ע״י תעברות תמשיות התחתונים ואמנם קודם בריאת אדם כעת האצי׳ היה בהכרת שאורה הם הראשונה היה
תמצא הזוון שלא על ידינו כי עדין אדם אין עד אחר זוון ואמנם לא היה אלא בבחי׳ אב״א וכאשר נולד אדם ע״י
הזוון הקוה התחיה חב״ד ע״י תעבוריו ותעשיו אמנם תמצא והלאה אנו צריכים לעשות כל הבחי׳ אפי׳ בחי׳ זוון דאב״א
כמו שאצלנו תוסדר כבכר תבור והנה כל זה איננו אלא כוון אבל בזאת לא הוצרכו מעשה אדם כי ע״י עצמם
שלא תמצאהם שלא ע״י אדם הא׳ חזרו חב״ד והנה זה הזוון הא׳ גרם שנבראת אדם נב׳ בספר משיח רבות בר סלק
בהשערה לחברי עלמות פי׳ כי אז לא היה עדין הקשורות התחתונים לא נמצאו סלק כבשוריה וזה היה בהכרת כי אדם
אין ולכן היו האורות התחתונים עולים למעלה בסוד מין המורה מה שעושים נשמות הצדיקים עכשיו שהם עולים
בסוד מ״ן ותש כר סלק שהוא העולה מ״ן כי אז היו עולים שלא ע״י מעשה התחתונים. ונחזור אל הכוונה
ונאמר כי הלא ז״א היו׳ מתחלה חב״ד לפי שנמשכו להם מוחין מן הכתר כנ״ל ואמנם מ״ן שלהם העיקר
נהם המשודה נר״ים של זו הבחי׳ דחב״ד הנה היו מוכיחין ז׳ המלכים האלה אשר היו במעי הבינה ואז היו מ״ן דילה כי כן
הוא הסוד שהכנים הם מ״ן דאימא ובעוד שאז הז׳ מלכים היו בכתר הבינה היו משום מ״ן ונראו זוון ז״א ומשבו-
התוחין לז״א והוחזרו את חב״ד כנ״ל וזוונו יחד כדי להוציא ז׳ מלכים אלו. ובעת יציאת ז׳ מלכים האלו הם לא היו-
נשבהם אלא שכין קיימים היו מעמידים לז״א חב״ד אפי׳ שיצאו למטה וקיו מועילים לו מ״ן שלהם אמנם יען שנשבר
ומתו לכן גם ז״א האחוריים שלהם המשודדת אורם חב״ד ירדו גם הם למטה ואז חזרו הם חב״ד אב״א כי כבר אין
להם מי שיעלה מ״ן ומקיים חזרת חב״ד והנה מ״ש הוא שלא נחזרו אחורי ז״א לירד שם עד כלות שבירת הז׳
מלכים כולם לא שבכל בחי׳ שבירת מלך א׳ היה גם ירידה קצת מן האחוריים דז״א וזה ביאור הענין. הנה כאשר
נצריך מציאות ז׳ מלכים האלה בכ׳ פרצופים של תוהו שסור כנ״ל נמצא כי עד שליש עליון הת״ת שהוא המלך הד׳
הד׳ אז נשברו אחורי ז״א עילאין לירד וכאשר נשברו כל הז׳ מלכים אז ירדו גם אחורי ישסו והנה הדעת
הוא המלך הא׳ שיצא וכן היו כלולים כל הז׳ מלכים כנ״ל והנה כבר ידעת כי עיקר העלאת מ״ן הם הכנים אשר יצאו
שנולדו כבר בעולם ולכן עיקר העלאת מ״ן עתה היה ע״י הדעת אשר כבר יצא לעולם בראשונה כי תחלה כבר
כאמרנו שלא הוצרכו מ״ן לז״א רק סליק ברעותא לבד. ומה שאמרנו שאלו הז׳ מלכים היו מ״ן אין הכוונה לומר
שהם המשיכו המוחין כי כבר נמשכו מתחלה וראיה לזה שהרי הוחזרו ז״א חב״ד ואח״כ נתן התכתוק בבינה לז׳ מלכים
כמו שיצ׳ ואח״כ אי אפשר לומר שהיו מ״ן אל הבינה. אמנם הכוונה הוא שהם קיו מעמידים אורה הבחי׳ של חב״ד לז״א
ע״י העלאת מ״ן שלהם אחרי שהיו כבר בבינה ואז היו מתמשכים עוד מ״ן כבתחלה. ונחזור לענין כי הנה אחר שיצא
הדעת ונכנס בכלי שלו העלה מ״ן והמשיך מוחין בז״א (גלעדן שאז המוחין שהמשיך הדעת בז״א הוא מהדעת
דברך כי כ״י דברך נתלבשו במוחין דז״א עכ״ה) כי הלא הדעת הוא כלולה מן ועוד כי הז׳ מלכים אז היו כלולים
כן ולכן היה כן כח להוריד מ״ן כנ״ל ואמנם לפי שאין המלכים מועלין מ״ן לפי שעדיין היציאה לא היתה להם אלא של-
הדעת לבן אי אפשר להוריד מוחין שלימים רק ע״י זוון ביחד ולכן מה שהוריד הדעת היה בחי׳ מ״ן ברחם של ז״א
שלאין במקום הדעת שלהם הדומה לו במקום. (גלעדן שבע מתוש הא׳ נלהב במקום אחר וז״ל הטעם שאין אנו
תוחין הדעת בכלל ה״ס היא תפני שהוא נשמה של הוד כנז׳ בכתוב תקומות ואין אנו תוחים לא מה שיש בכלי והדעת הוא
כתי׳ נשמה כלל כלי וכן בכלל כלולות האצי׳ שרק הוי נשמה לכל האצי׳ ואין שם בחי׳ כלי, והנה ה״ס שבכלל כלולות האצי׳ הם
ק׳ נקודות שיצאו תחלה כדרך כלי מתוש ותהם היה הריקון כי תנקודה ראשונה נעשה כתר דאצי׳ הנק׳ אריך אנפין וכתכן
ערך כבחי׳ נשמה ותב׳ נקודות נרבנו ז״א ותוב נקודות נוק׳ ז״א, ותנקודה אחרונה נבער הנוק׳ דז״א, הרי הם י׳ נקודות
נגם נכלל כלל העולם ומחר שהדעת הוא מתשיות הוא ואין לו כלי כתוב ולכן אין אנו תוחים בכלל ה״ס ואח״כ אין אחר
ככתוב שהמלך הא׳ הוא דעת והיה תוך בכלי שלו ואח״כ נשבר הכלי שלו תהיה בא לו זה הכלי ואם תמצא לומר שיש-
הדעת תבולה הריקון לאחר הריקון דהיינו קודם הריקון הוא לגעת בחי׳ כלי ואחר הריקון אין נעשית בחי׳ נשמה בלבדה-
זה. זה איננו שאלת לומר כן. שהרי במתוק אמר ז״ל יען שמן החסד הדעת מוריד המלכים הנז׳ לכן נראות מורה כולם
בזה השם הראשון אבנורך אח״כ יש נפרש שם הטעם שאיננו מונה הדעת בכלל המלכים לפי שאפי׳ קודם הריקון לא היה
לו כלי כתוב אלא שהיה נשמה לו הוד כמו אחר הריקון כנז׳ אח״כ קדרת קושיא נדחכת ואיך אמר כאן שהיה לו כלי ונשבר
זה כמו שאר הכלים וצ״ע. ונלעדן להרב כי הדעת נק׳ בלע מפני שהוא נשאר הוד ובלעו בקרבם ומה שאמרנו בכאן
שנשבר הכלי שלו ז״ל כי הדעת נק׳ כלי תפני של הוד בנז׳ בדרוש דז״א וזה הכלי מפני הוא הוא שנשבר ואפי׳-
שנשבר וירד למטה מכל היה נשאר בלע כדרך שאר הכלים הנשארים האחרים ולכן איננו מתחיל למנות במקום אחר
סוד השבירה אלא מהחסד ולמטה ומפני שהשבירה שלו היה נראה לעין כל שנשבר אבל הכלי דדעת לא היה נר׳
השבירה שלו בענין תפני שהיה בלע כדרך שאר הכלים של הוד ולכן הוא מתחיל מהחסד ולמטה עכ״ה) וכאשר נשבר
המלך הזה הנק׳ דעת אז גם הדעת של ז״א עילאין ירד למטה במקום העו״ב הברכיים של ז״א אבל המלך הזה
הנק׳ דעת אחר שנשבר ירד לעולם הבריאה כמ״ש בה נשאר הו׳ אורות שהיו עמו נכנסו בכלי המלך
הב׳

כל עוד שהדעת שהוא המלך הא׳ היה ריש הא׳ אריך שנקרא בכלל הדעת דז״א ונתמלא כי כאשר נשבר המלך הזה הנק׳ דעת אז גם הדעת ירד אז גם [illegible] דז״א [illegible] הדעת דז״א וכשנשבר אח״כ כל החסד [illegible] ירד הדעת [illegible] קבלנו מפי מהרח״ו שקבל מפי הרב ז״ל מהדור׳

הב' הנ"ל חסד ולא עדיין אות היו חב"ת כי אינם חוזרים אנ"ת עד שיתחבר הכל לגרד כי הם דבוקים תנ"ת וצריך שיתחבר להסיר
ההדבקות הזה לגמרי ואח"כ יחזרו חב"ת. אבל כל זמן שעדיין נשאר קצת דבקות בהם אינם חוזרים אנ"ת ולהלאה כמ"ש
נבאר ענין ההדבקות הנזכר של אות בחופה תנ"ת מה ענינו, והנה כשירדו האור מהשגת לאות עד למטה בנפש
בין הדין כבחינת ההבדל הוא שורש תפארת אור אותו שלא חזרו מבחי' תנ"ת והנה ענין תפארת הזה הוא בחינת
תפארת הפרצוף ה' אות זה בזה. וכאשר תולך תולך הב' שהוא החסד המשיך הה' חסדים שירדו כנ"ל בנפש דחב"ת בגוף
ובשעה הוא יורד בכרי' והה' אורות ירדו בתוך הב' שהוא הגבו'. ואז נתנו אחוריים דחב"ת הנעשים ע"י התפשטות
ההוא כנ"ל והחסדים ירדו ביסוד דחב"ת ואז התחיל חב"ת אחוריו ע"י פני הבינה אשר בתי' זו נר' אחור בפנים כי פני
הבינה נוכח אחור התבונה הם עומדים, ואז הרי הרצון חב"ת אינו נגמר אז עד שליש ההוד כנ"ל וז"ל כי אורו
שליש של ההוד הוא של חב"ת שלמה בערך יסוד והוא דומה זה עם המותן שלו דתופד הבינה וכל דרוש זה צריך
שתבינהו על הדרוש ההוא והכל בציור א' ואז תבינהו. והנה היסוד כולו הוא בחי' פנים ואין לו אחוריים שירדו ממנו לפי
שכל היסוד של הזכר נכנס בעין היסוד של הנקבה וכולו הוא בחי' פנים משא"כ בשאר הגוף שיש בו בחי' האחוריים הנתוק
נגד פני הנקבה אבל האחוריים אינם דבוקים עתה ולכן קיום האחוריים של חב"ת הם נעתקים לגרד נגד הוד פנים ונשען
ביסוד של חב"ת, ואח"כ תולך תולך הג' והיא הגבורה והמשיך התפשטות ה' גבורות באימא שלמה בנפש ובשעה ירדה
לו הכרי' והארבעה אורות ירדו בכל הד' שהוא ההוד ואז נפל התפשטות ביסוד דאימא ונפלו גם האחוריים שלה למטה
ואז נב' אימות החזירה אחוריה והיו אחור באחורי חב"ת. ואח"כ תולך המלך הד' והוא ההוד ובהניע האור לשליש העליון
שלו שהוא עד החזה אז המשיך בחי' כללות ה' חסדים ביסוד דחב"ת וה' גבורות ביסוד דאימא כנודע כי לכן כך היסוד
כל שכל ההת או התחשה וגבורות נבללין בו וכבר ביארנו זה הציור כי הדעת כולל דישת דאות. והחסד הוא נפת דחב"ת
והגבורה הוא נפת דאימא ושליש דהד העליון הוא יסוד דחב"ת ויסוד דאימא והנה כאשר הגיע האור לב' שלישים התחתונים
דהד אז המשיך האור ברישייהו דישסו"ת כי שם הנה מקום דאשם ביה ובשעה ירדו ג' האורות בכל המלך הה' שהוא
הנצח ואז ירדו כללות הה' ביסוד דחב"ת שלמה וכללות הה' דאימא שלמה ואז נגמר לגרד כל אחורי אות עילאין לגמרי.
(נלע"ד) שיש להק' והלא לעולה אחור אחר שנשבר קצת של המלך הב' אז נפלו כל אחוריים דחב"ת ואיך אחור בכאן -
הב' ונלע"ד שנשאר הקושיא הזאת מרבן הרב זלה"ה כמ"ש כי אמתי שבמלך החסד ירדו אחורי חב"ת עכ"ז אין אלו נקראים
אחוריים גמורים לפי שעדיין היו מאירים פנים דבינה באחוריים דחב"ת ע"ש עכ"ה) ואז נגמר לגרד כל אחורי אות עילאין -
הבחי' של הפרצוף שניהם זה בזה עד הגיל באות עילאין. אח"כ תולך הנצח והוא המשיך הה' חסדים בנפת דישראל
סבא ובשעה ירדו שאר האורות בהוד וירדו האחוריים של ישס"ת והיו אחוריים של ישס"ת עם פני התבונה כנ"ל באות.
אח"כ תולך ההוד והמשיך התפשטות הה' בנפת דתבונה ובשעה ירדו ב' האורות ביסוד ואז הכלים של נה"י ירדו ע"י הכרי'
(נלע"ד) שצריך לדקדק איך היה כח לנצח הוד לגרד ב' נפת דישסו"ת מאחר שהם בעצמם אינם רק נוף אחד ומתני שהם
נקראים הכי מלו נפת וגם כתירס שלהם נמתו נ"כ ביטול כב' נפת דישסו"ת, ונ"ל לגרד הלא נודע כי אות
עילאין הם מלבישים את אות הב' ורגועה שלו ועד החזה אבל ישסו"ת מלבישים את החיך שהחזה עד הטיבור. והנה
ההוד לעולם נקרא נוף א' מחובר כיחד למתוק ב' זרועות שהם מופרדים זה מזה ולכן ישסו"ת מתני שהם ב'
וגם מתני נקראים בערך אות עילאין הכי מלו נפת מאחר שהם אינם מלבישים רק נוף א' ולכן היה כח בנצח והוד
שהם נקראים נ"כ כך מלו ונפת על שם שהם מרחקים הנוף דנקרא דזאת ולכן היה כח בנצח הוד לגרד ישסו"ת שגב'
נ"כ הכי מלו נפת כנ"ל עכ"ה) ואז ירדו גם אחורי התבונה וחזרו אנ"ת ישסו"ת כנ"ל באות, אח"כ תולך תולך הז' והוא
היסוד והמשיך כללות הה' ביסוד דישס"ת וכללות הה' ביסוד דתבונה ובשעה ירדו גם בחי' אלו. אח"כ תולך הח'
שהוא המלכות כבר שרה היא לבדה ואז המשיכה כללות הה' ביסוד דישס"ת וכללות הה' בתולכות דתבונה כי נ"כ
מלכות יש בה כללות עד הגה' ביסוד כי לכן גם היא נר' כלה כמו שהיסוד נר' כל ובשעה היא אז ירדו כללות
החסדים והגבורות מתולכות דישס"ת ומתולכות התבונה. והכל של המל' ירד לגרי' גם עתה נגמרו כל האחוריים
של כל ד' פרצופים דאות וישסו"ת ליפול לגמרי. ואח"כ מה באות לא נכנס בתשכון בחי' כללות הה' חסדים וגבורות בתול'
דאות עילאין על שנכנסו בתשכון בחי' כללות הה' חסדים וגבורות בתול' דישסו"ת וז"ל כי נודע כי כשליש העליון
של ההוד שם הוא בחי' העטרה שהיא התל' והרי היא נבללת ביסוד. אבל כאן היא יורד נגד התל' דתבונה יורד מתול'
הבינה כי תול' התבונה היא תול' מתוש בערך כללות בינה ותבונה יחד בפרצוף אחד אבל התל' של אימא שלמה
היא בחי' נפת של הכללות והוא מקום החזה של ההוד של כללות פרצוף א' של בינה ותבונה ביחד כנודע ואימא
תול' מתוש, והנה נתבאר מה שנתל' מן אות וגם בחי' היורש נחלקים לד' פרצופים כנ"ל וגם נתבאר סדר יציאת
ז' המלכים ונתבאר כי ירדו ז' מלכים שהם זו"ן ועוד ד' אחורים של אות עילאין וישסו"ת כך כולם הם י"א בחי' שירדו
ואחר נתבררו ואין הפנים שלהם נעשו הקליפות. (נלע"ד) שצ"ע איך אחור בכאן שי"א סתני הקטורת הם ז' של זו"ן
והד' מד' אחורים דאות וישסו"ת ואלו האחורות לא יכלו להתברר נשארו נכנסים בתוך הקליפות אח"כ הוא תוקה בכאן
עם אחורים דחב"ת וישס"ת נפלו בתוך היכ' וכדף מ"ו סוף ע"ב לב' אחור כתי' שאחוריים דחב"ת נתקנו הכף בתוך
הדיקן ונעשה מהם פרצוף יעקב שלם מכל הי"ם דאחוריים דחב"ת אבל האחוריים דאימא ותבונה לא נתקנו מהאחוריים
שלהם אלא התל' בלבד ומתמתה נעשה פרצוף לאה אח"כ איך אחור בכאן ~~שהאחורים~~ שהאחוריים דחב"ת נפלו בקל'
וצ"ע ועוד יש לעיין והלא בדף מ"ט ע"ב אחור עם שאמי' אחורים דאימא שלא נתקן ממנה את התל' שלה
בלבד תמה הנז' ספירות אחרות נשארו עם כאמי' במקום שנפלו שהוא באחורי רחל נוק' דזאת אבל הז' מלכים
שמתו

נו"נ

הגה' מהר"ש שתמיהני מאין הר"ן ז"ל נופל בכאן ע"ד שאמתי
שנתנו אחורים שהיו אחורי חב"ת ע"ה פני הבינה אין הבונה אומר כי
דבר זה שלו אלא שעדיין שנפלו אחורים שלו הכך פני כלומר שלא
זה תולך כו ונשר' בציורים הפרצופים דאות כבר כאמו. אבל הר'
הרב ז"ל בשורת בני הבורה שאת אחרונו שנהלכו
נגמרו אות חב"ת איך אפשר והלא עדיין לא נשבר בתוף
שעדיין היו דבוקים בשליש דהד שהוא נגד הפרצוף אלה שם
והאיר עם בציור הדרים שבו שירדו האורות לגבי של
דהד והיינו נקרא שליש העליון מיל אירע עם ציור עכירה
ועוד חזרו אות אנ"ת כי המותר של שליש המלך הזה נגד ביסוד
תפארת בשליש ההוד דאות שהוא נגד פרצופים וע"ן לק לו
דה נ"ל כי דברים לא יש להם שורש, אבל אין הקושיא
מוזכר שאין מורד גבורה ושליש דהד כאחד, שהרי
הדק מוזכר דהד בנדים ואיך נתתבה אימות חב"ת
בתורת הגבורה תוך וצ"ע. מהר"ש

בתולכות

15

שמורך מתוש פנים ואחור שלהם ונפלו למטה לעולם הברי׳ א״כ איך יובן למטה אחוריים דאימא שנשארו ~
בקדושה בעולם האצי׳ עם ז׳ מלכים שנפלו למטה בעולם הברי׳ בהרך הקו׳ כתוב כאן וצ״ע. והנראה בזה כתוב
וגו׳ ולא הבנתיה איך מתוב ויעמוד היו קה׳ כי זה הוא מבחינות שהגדלבשר בזמן לתבנה להיות להם מוחין ובזורה
בחי׳ נתעברה בזמן מתוש. וכמו שעשה כאן לגזור כן שעשו פניהם ראש ל׳ הז׳ מלכים והן ז׳ מלכים ית ~
מתני הקטורת כי כין שירדו למקומם זמן לשבר שבירתם א״כ יתעברו בזמן מתוש כמבואר בסוד הקה״ע ע״כ
במשער הקליפות פת ונלמוד שזהו שאחר כך ית את שכתוב שבהך שלא נפל מתוננו רק בחי׳ הנה״י שלו שנכנסו
בסוד מוחין דאימא וכו׳ כן הוא בכאן שהנה״י דישסו״ת ונה״י דאימא עילאין שו הם שנפלו בהו׳ דהיינו האחוריים
שלהם מפני שהם נתעברים כנא טעמא כנל. ונם הק׳ זה יהיר לן שעשו שעשה בשבירה זמן הכוונה היא כי המיתון של
יא חורות שנפלו הוא זה ז׳ התחתונות של זמן ו׳ אחוריים דישסו״ת. והנה מוכ׳ ישסו״ת הם בסוד יה של הויה. וזמן
קם בסוד יה דהויה. הנה כאשר הכה יה מעשים יה שהות בסוד יקיה את עולה נ׳ רבה כמוסתר יהיר וכאשר הכא זה
מעשים זה בסוד הוא על הוה את עולה כמוסתר לן עם הכולל וכאשר החבר רבה עם קבא עולה כמוסתר שמן
והנה כל התיקונים כהכתו זה יהיר לן שמו ותי ונרס להם זה השם ונע עושה כשבירה זמן רל ע״י ה״ת אחוריים
שנפלו שמ׳ זה עשה להם זה השם ומשו אחוריים בא זמן בעולם כנודע וכן יהיר הוא לן נסוך הרות מתני עבל
שבירת הכלים בא מעם מן שהות נס רות ולכן צרך להחזיר מתוך מתנסור הרות כדי שלא יתעורר על ידה סוד
שבירת הכלים עכה״ל ונם ית מתני הקטורת שהם ית חורות שנשארו משו הית בחי׳ כנל שידו ולא יכלו
שו החורות להברר ונשארו נרתנים נרתנים ה״ך הקו׳ כמבואר אצלנו בסוד מתום הקטורת והרי לא ירדו אחורי אבא
על שמות המלך הב׳ והוא החסד ולא ירדו אחורי אימא עד שמות המלך הג׳ שהוא נבו׳ באותן כי במות הנבור
את נשלמו אחורי אמא ג״כ. והענין הוא כי מפני שבמיתת החסד ירדו אחורי אבא עכ״ז אין אלו נרתנים אחוריים
נתורים לפי שעדיין היתה הבינה בבחי׳ פנים שעמו והירה מירה כאחוריה ונמצא כי עדיין לא ירדו בעצם כל בחי׳
אחורי אבא רק כשירדו אחורי אימא נ״כ ואז ירדו שניהם למטה והיו את אבא כמו״ש בה באורך בדרוש פרצופי
יעקב ולאה מהיכן יצאו וע״ש. ונמצא כי אין ירידת אחורי אמא נקראים ירידה למטרי עד מירה הנבו׳ שהוא המלך
הב׳ אבל מירת ז׳ המלכים היא מירה ומירה רבה מן העת הראשונה כי הרי במות החסד נשברו כל בחינותיו למטה
ונאחר בו מירה מתוש נמצא כי מירת המלכים מתחלת ליקח מירה מן העת שמלך המלך הב׳ אבל בינו
אחור אנא מן בינול עד מירת המלך הב׳ וכיוה הכין סוד שם מוב שהוא שם חבונה קרע שטן וכו׳ כי בכר
ידעת ששם זה של מוב הוא בינה והיצי׳ הוא כחי׳ נוער כנודע שהם הז׳ מלכים הנז׳ כי שם בן מוב הזה הוא
מדבר בסוד המלכים ואם תפרש הבאה איך שם עב הוא במוחין והוא בב׳ מעשים והוא כנגד האצי׳ אתה תמעט
של מן הוא בברי׳ והנקודות שלו הוא בינוי והם המלכים שמתו כי הנקודות הם בחי׳ זמן שהם יצי׳ ואחתם כנוד שם
טוב הזה הוא להעלות כל הכחורים אשר נשארו מזמן בינוי ונעשי׳ כי כל שם מוב הוא להעלות כנודע וא״כ ודאי
הוא כי בשם זה נרמזה מירת המלכים ועל סדר העלאתן ע״י הבכורים בבא שם זה ולכן מירתה
ובינול אחוריים דאות נרמת בשם הזה. והענין הוא כי מן האדרא רבא וזוטא
הז׳ מלכים נרמת בשם הראשון ובינול אחורים בכה נו׳ כי נס כמות ובינול את פנים וכמשנה
נו׳ שלא מעת רק הז׳ מלכים לבד ומעשרשים אחרים בכהו וכולם היה בינול רק שזמן שנפלו כולם
אפילו בכרך ומחום הענין הוא כי ודאי שמוכל ה׳ נקודות כמו מוחם בחינות אבל את שלא ירד מוחם
בן בבחי׳ היורם אבא ובין בבחי׳ היורם מבא והנה זה הקראת מירה כי הכל ירד למטרי אבל לא
רק בחי׳ האחוריים יקרא בינול ולא מירה והכרך שלא נפל מתוננו רק בחי׳ אחוריים של הנה״י שלו שנכנסו בסוד
מוחין דאות כנל אשר אין בחי׳ זו נכנסת בחי׳ בענין אחורים וכן לא יקרא בינול בכרך רק פנים בעלמות. עוד שם
מנים לאחר והוא כי אומנו נקרא מירה רק המלך מעשים לעולם ונבדל מעולמות ולכן ז׳ מלכים שהיו באצי׳ וירדו
הבריאה יקרא מירה כמו״ש בהדרת הבא דף קלה ע״ב לא הכות דמירה את כל מתון למטה מדרגת הקתלה דהוה
כיה הכל לה מירה בדת ימות מלך מעשים וכו׳ מתוום אחורי אות שנפלו ולא ירדו בבר׳ שלא נשארו למטה בעולם
האצי׳ עצמו ולכן בהיורם שלא במקומם יקרא בינול אבל לא יקרא מירה ובאור שהם שם מוב הנל כי הנה
שם אבוה״ר הוא כנגד החסד כנודע (נעורך מתוש לחוש כי אות הי מקבלים היורם מוסד דאק שים בו נקודה שוב
שהות אחר ז׳ בשמעו הוא והנה הי׳ של השורר הוא ע אבא הבא׳ ז׳ ראשונה של השם והו׳ של השורר הוא ש׳ אימא
להודיע ולהוליד הוק של הית והנה אות נקרא ״ז ונם שנרמזו בחסד שבירת הז׳ מלכים. נוכל לומר נ״ב שנרמזו בו שכיך
האחוריים דאות ביחד פי מעפי שבער שבירת החסד לא נפלו בה אחורי אבא מוחם היה נרמזו בו נ״ב השבירה של
אימות כי נאמר בודאי שמאחר שנעשה בינול באבא שהות נבול מחוותה מוכש שהאחוריים דאימות היא מוכבת
נ״ב להמבר כמו שאמרנו אם במרגים נפלה שלהבת מה יעשו אזובי קיר ולכן נרמזו בחסד שבירת אות נ״ב וזהו
אבגית״ץ ״ו שהם אות הנה ״ו כנז׳ מעשה רק שהות נרמזה ושבירה והנה נ״ב רומזו בשם אבגית״ץ של הבר כי כאשר
רכבה אבגי בחולי כזה אלף בית ומזל ״ול נ׳ רבכו שהות חורות ונכרך כל שהות ז׳ העיונות על הכרך שנ״ב בן
היה בינול מאחר שנפלו הנה״י שלו שהיו מלובשים באות בסוד מוחין שלהם ובשער שנפלו האחוריים דאות את
נפלו נ״ב אחוריים דנה״י דכרך כנז׳ ע״ש. וזהו שנרמזו פנים הכרך בסוד מולי ע״ש שמה שנרמזה באות שהוא הנה״י לבד
שהיו נכנסים בראשם דאות ונרמזת מוהם בהם בלבד היה פנים. ולא כשאר והנה נרמזו כל האחוריים דעמ״ת בסולת
אבגית״ץ כי אחוריים דמ״ב הוא דאבא ודמט הוא אמא ודמה הוא זה״נ ודמן הוא קמ״ה הר ד׳ אחוריים נ׳ רבכד ועוד כי הפנים
רמה וכן שנפלו נ״ב הרי מה הרבכו כמוסתר מאלו אבגית״ץ כנל להודות שנפלו האחוריים דאות שהם טב ומזל נסד
הפנים והאחוריים רמה וכן ונרמזת הכל בחסד להודות שמה שנשברו היה המעם שנמסר מוהם השם מה החדש
שהות החסד העליון המעולה אתב במוספתת דאק שכתוב שידוע שבירכב ברחשית ברא אלהים שהם הדין נברחו ולכן
מרן

אבל

מדרגת תתר שיהיה שתוף החסד והרחמים והדין ולכן כל השבירה היתה בשם התפאר' שהוא אבגית"ץ ודי"ן ולפי שתחלתו
מתחיל מדרגת המלכים כנ"ל לכן בזה השם נרמז מדרגת ז' המלכים וזהו פי' אבגית"ץ כמו אבן רק כי אבני בני י'
והם ז' המלכים כי הי' היא המלכות שהיא נקודה א' בלבד והיא יו"ד של אבני ואחוריה אבן הם בני ז' והוא וזה לבאר
וקרי הם ז' מלכים וגם מושאל כי משער הרביעי אחרי ז' אחוה וכמ"ש כה כי אלו הז' מלכים הם נקראים הדר בנין
קדם המקום, ואמנם אחר התקון נקרא הדר והנה אלו הז' מלכים הנק' אבן הלא הם נרמזו ונשברה ומתו וגם רק שלא
אבגית"ץ (נלענ"ד שבכאן קפסים עם הקבלה שכתוב בדרושי המלכים על ביאור אחד מאת שאחר עם כלנו הוא בחי'
הדעת שהוא נשמרה רק ובלנו בתוכם וזהו כלנו ומתחיל למנות הז' מלכים מחסד ולמטה ע"ש) ויען שתוך החסד
היה מתחיל מדרגת המלכים הנז' לכן נרמזה מדרגת כלם בשם הזה הא', עוד יש לפרש אבגית"ץ מל' התחול ההוא
אבנת לפי רב פי' השנין שהיה נמצא בבחינת הזאת, ונמצא כי אבגית"ץ הוא מתמש עד מה שביארנו לעיל באורות
שנמצאת שמירותם שענין ע"ש, והנה השם הב' של קר"ע שט"ן הוא הגבורה שהוא המלך הב' אשר בתוירתו נפלו אחורי
אימות נ"כ, ולכן נרמז ביטול אחורי אות בשם הזה וזה באמרו קרע ר"ל כי כאן לא היה שבירה ונבילה ממש כמו הז'
מלכים רק קריעה ושבירה במלאת ונשאר במקומו אבל בנבילה היא הפלת האבן ככת ממקומם ממקום אחר כנז"ל
נגד הקריעה לא יבאו הקל' הנק' בשם שטן וזהו קר"ע שט"ן (נלענ"ד הנה נודע שכל השבירה היו בשמות ומ"ש שהיו
בשמות קצת קתן בינת והם רמוזים בשם אבגית"ץ כל אות בנקודה שלה הרי עולה סך הכל במספר הכל רנ"ה והי'
תחלתן שהם יהוה יֱהוֹה מצפץ יה אדני אל אלהים מצפץ עולים בקריאה כמספר השם הב' קר"ע שט"ן
עם נקודה השבת המר כל אות עכ"ה) והנה אות בתנופם קלת היא הוי"ה דיודין בחכמה ואהי"ה דמלוי יודין באימא -
ושניהם בני מתנן נכור כי התכירה באה מצד הבנים ובבחי' אבא הם האחוריים של ב' שמות הנז' שהם אחורי ההוי"ה
דיודין בריבוע כזה. יו"ד. יו"ד ה"י. יו"ד ה"י וי"ו. יו"ד ה"י וי"ו ה"י. באבא ואחורי אהי"ה כזה. אל"ף. אל"ף ה"י. אל"ף ה"י יו"ד.
אל"ף ה"י יו"ד ה"י. באימא אשר שניהם בני השבת. (נלענ"ד כי מדרגת בני השבת להורות שגם שבירת אות רמתנים
במלת מדרגה) כי השבירה מצד האחוריים. ואמנם קר"ע שט"ן הוא בני השבת כמשן האחוריים הנז' להיות עלה
נפלו אחורי אות" ונחזור לענין כי הנה עד אשר יצר השליש הדר עד"ן לא נמצא ירידה ונפילת אחורי אות
למטה, וכאשר היו מלכים הלא נכנסים בכלים שלהם היו מונחים באור גדול אבל אחר שמתו שליש המלין של
הדר. אשר אז נפלו גם האחוריים דאות הנה כאשר יצאו שאר האורות הנשארים כדי לבנות בכלים שלהם היו מלובשים
בתוך האחוריים שנפלו ונשארו באבי' כנ"ל והיו יוצאים המלכים האחרים מלובשים באחורי אות וזה נשאר להם התיד
עד שיפלו כל הבירורין לבאר עד שיעיד לבא בטהרה כמשנן וגם הנלאת מן אשר תמלך זמן של אות והוא תמיד
הם תכונים וככר ידעת כי הנעלמות האור וכימוז הוא מציאות הקונו כי ע"כ יש כח בכלי שיקבל האור להורות בה מלובש
אבל לא יהיו שנין שבירה הכלים שתוך החזה ולמטה שהם ב' שלישין רכתי דרך והיה שנין של שבירה הכלים של הדעת
והחסד והנבו' ושליש העליון של הדר כי ודאי ירד נבולה רכיה שבירת העליונות משבירת התחתונות ולכן בבאת התקון -
של זאת בעת התקון תרומו באו להיתר כי תב' שלישי הדר ולמטה היו אורותיו והתחרים שבהם תמולכה כנ"ל וזה לפי
שיש בהם יכולת לקבלם שלא ע"י תוסף הבינה לפי שלא היה שבירת גדולה. אבל העליונות שהם תרישת דנער
ועד החזה באו ערומים ומלובשים רק תוסף הבינה שהוא היסוד שלה כנודע וזה לפי שבתחלה היו תמולכה והיה שבירתם
גדולה ותחתי שנים הנצח וההוד הם תכונים וסרומים עכ"ל הרי נתבאר במקומו כי התחרים תכים בהם ואורם יוצא לחוץ
והנה במדרגה נעיר עד שליש עליון דהדר שלא ככר ירדו אחורי אות. אבל אחורי ישסו"ר לא נגמרו עד מדרגה נוק' דז"א
ולכן האחוריים של אות למקום זה ובאחוריים דישסו"ר למקום הנוק' ומתלבש האורות שלה בהם דוגמת המוחין דחסד,
ובזה יתבן מ"ש כי כאשר הזון הם שנין כקומתן יחד מבל אז הנה' דאות הם מוחין דז"א והנה' דישסו"ר הם מוחין -
דנוק'. אז הם שוין בקומתם יחד והבן זה מאד מאד כי בחי' האחוריים העליונים אשר נפלו מאות וישסו"ר הם הם
הנעשים בבחי' מוחין ונכנסים בהשגת דזון, גם יתבן מה שנתבאר שיש ב' בחי' יעקב א' בז"א וא' בנוק' כי הא' הוא
מתאבות והב' הוא מישסו"ר (נלענ"ד שעדיין יהיה מתורץ כל הקושיות שהקשי' לעיל בדף ל"ז ע"א כי מה שנשארו בתוך
הקל' מן האחוריים דאות וישסו"ר הוא מה שנתלבשו בהם הז' קבוצות והוא ההארה של אחוריים בלבד שנפלו עם הז' בתוך
הקל' אבל מה שנשאר באבי' הם העיקר הארה ושמור האחוריים דאות וישסו"ר והבן עכ"ה) ואמנם האחוריים של אבא
הם בבד יתין בחסד דז"א והאחוריים של אימא הם בבד הגבו' של נת וזה הדרוש יצטרך לו במקומו וגם יתבאר בנה
והנה כאן במקום הזה הוא תקונו נפלת וירידת אחורי אות שאמרנו לעיל שירדו באבי' שבתו כי תמצא שהכלים של
זעיר נשברו עכ"ל האורות של זעיר נשארו מלובשים בלו האחוריים של אות שלמין קו החסד דזעיר באחורי אבא -
וכל קו הגבו' מלובש באחוריים דאימא והבן זה מאד ונחזור לענין לתרץ הפסוקים של א' ושלא כמנן ואלה
התלכים כי הנה נר' אך ירדו ד' אחוריים מן אות וישסו"ר
שתור אבותיהם רק כל' שבהם בלבד והם בלע בן בעור. ויובב בן זרח. והדד בן בדד. ובעל חנן בן עכבור. גם נתבאר
והנה לכך נתבאר כי באלה המלכים לא נזכרו בכולם
שינוי אחר כי אתי' באלו הד' לא נזכרו שתור אבותיהם רק בעיר המלוכה לא בעיר המלוכה כמ"ש וימלך תחתיו בלע
בן בעור ובתמרה כריבה ויותר בלע ולא כריבה בן בעור וכן באמר הז' מלכים, והענין הוא להורות כי ד' בחי' אחוריים
ירדו מן האבות ולא ירדו וירדו ביניהם כנז"ל אמנם כין שלא מדר' בחי' האבות רק ביטול בעלמא לכן לא הוזכרו האבות
בעיר המלוכה רק הבנים לבדם אבל כדי להורות שגם בהם היה ביטול לכן הוזכרו עם הבנים בעיר המלוכה. (נלענ"ד שיש
נקבה שיובב היה ראוי לברוב אבל היסוד שהוא שאול כשם אביו שהמשיך האור בב' יסודות דישסו"ר ולעולם היסוד הוא
זכר והיה ראוי ליקרא בשם יובב מן בעל חנן בן עכבור שהוא המלך הז' המלך שלא המשיך את האור בב' מלכיות של
ישסו"ר והיא בחי' נקבות והדבר קשה להבין) ואמנם הרי כתוספת שהוא המלך הז' היה ראוי להזכיר בו שם אביו ולברוב
וימלוך

ויתלוך תחתם בן פ' שהרי נז' לעיל כי הוא הוא התעורר אח' הנקב' דאימא והוא התיקון אחוריים שלה בסוד תיקון
נ"ל כי אין הבן נקרא אלא ע"ש אביו וכיון שהוא לא ביטל רק אחורי' דאימא אין להזכירו בשם פ' בן פ' אתו רק
בשם פ' בן פ' אביו כמו"ש למשפחותם לבית אבותם ולכן לא הוזכר שם אביו כי לא ביטל אחורי אביו רק אחורי האם
שהוא תחתם רומז אל הנוק' שהם הנוק' לכן לא נאמר בן פ' ונעשה הדד בן בדד שהוא המלך הד' והוא בחי' הדד ג"כ
לפי שהוא למעלה בבחי' שליש העליון תיקון התחת' תיקון ב' הדדים וזהו הדד. דד א'. ובן בדד דד ב' ובן תרגום בדד פי'
ב' דד ר"ל דד השמאל והענין כי כאשר נעשה [illegible] ויתם נכללים בהרבות א' ובינה והבני' נכללין בהרבות ב' וכתוב -
שיר' בתיקונתו כי יש תיקונים שמתחברים נ"ל הנה נמצא כי תיקון שליש העליון של הז"א [illegible] הנק' בדד בן בדד שם הם
תיקונים הללו של הבינה ולכן נקרא שמו הדד בן בדד כי בעיר תיקן זה המלך שתיקן דדי הבינה להניק כדרך האשה
שמדיק [illegible] בתיקון קולה. ונבאר עתה איך בעיר תיקן הז' מלכים ירדו הכלים שלהם אל עולם הבר' כנ"ל
הנה נז' התיקון שיש בין אות אל הז' מלכים שהם זו"ן ואמרנו כי [illegible] הז' מלכים
תשע"ב בב' אחוריים של אות ונו' [illegible] לא נשארו בעולם האצי' עצמו ונשבר
שהם זו"ן [illegible] וירדו אל הבריאה הכלים שלהם. ואחוריים דאות נתבטלו ולא מתו. [illegible] ולתועלה רק [illegible] ואלך. והנה
ביארנו טעם לזה ואמרנו שהיה לסיבה שהז' מלכים לא קבלו האורות [illegible] כי הנה יצאו [illegible] בראשונה. והנה
לטעם הזה נעשה היה נ"כ השינוי האחר כי נ"ב שהם כתר ואות אל הז' מלכים התחתונים [illegible] למטה [illegible]
כי כאשר יצאו בראשונה [illegible] במדר [illegible] השבעה התחתונים [illegible]
[illegible] בראשונה [illegible] כי עתה [illegible] הז"א הוא בהיותו [illegible]
[illegible] ונבאר בתחלה כי [illegible] התיקון [illegible]

כתר
בינה
חכמה
דעת
חסד
גבורה
תפארת
נצח
הוד
יסוד
מלכות

[illegible] ונבאר [illegible] הז' מלכים [illegible] שהוא הדעת אשר יצא [illegible]
לא יכול הכלי שלו לסבול [illegible] נשבר הכלי וירד למטה בעולם
ראשונה וכאשר [illegible] לא נברא עולם הבריאה
הבר' [illegible] בתיקונים שהיה צריך להיות [illegible] עולם הבריאה כי הרי עדין לא נברא עולם הבריאה [illegible] שנשאר
ונפל הכלי הזה [illegible] הדעת של הבריאה [illegible] ואמנם האור של הדעת ירד הוא [illegible]
בעולם האצי' [illegible] כל התלבשות [illegible] והלא למטה אחר [illegible] שלא לא היה יכול לקבל
ולכן נשברה. וא"כ [illegible] והלא אור הדעת [illegible] וא"כ איך היה יכולת הכלי של הז"א לסבול
אור הדעת [illegible] ולא נשברה ועוד כי [illegible] שהחסדים אינם [illegible] לעולם
אלא כתוב שהם [illegible] למטה הם [illegible] והנה החסדים [illegible] בכלי של תפארת
קין [illegible] הכלי שלה [illegible] של דעת וא"כ איך היה יכולה לקבל החסדים של הדעת [illegible]
[illegible] כשירד אור הדעת [illegible] של הז"א כדי להאיר בכלי שלה [illegible] בעולם הבריאה אך לא נכנס בכלי [illegible]
אלא אור [illegible] כדי שיוכל לסבול הכלי [illegible] אור [illegible] יוכל להאיר בכלי שלו שירד למטה
בבריאה ואם יהיה שאור הדעת יכנס בכל [illegible] הכלי שלה ואז לא יהיה לו לבוש אחר להלביש [illegible] כדי
להאיר לכלי שלו ולכן לא נכנס [illegible] כדי שיהיה לו יכולת לסבלו [illegible] עד הכלי [illegible] בבר' [illegible]
[illegible] היה יכול [illegible] הכלי דת"ת [illegible] ועוד [illegible] אחר [illegible] בכוונות [illegible]
כי יש [illegible] לומר [illegible] ביסוד [illegible] שהם ו' חסדים [illegible] וירדו ו' מלכים [illegible]
נ"ב דרך כלל כי הו' חסדים [illegible] הם [illegible] לכן כאשר [illegible] ע"ד [illegible] זה
הדעת [illegible] ירד בתוך [illegible] שכל הה' חסדים [illegible] וירדו [illegible] שהם חסד דחסדים [illegible]
[illegible] חסדים [illegible] נחלקו לה' חלקים ונכנסו כל חלק [illegible] נמצא [illegible] כי אם חלק [illegible]
[illegible] דחסדים [illegible] ביסוד [illegible] ביסוד ונשבר [illegible] ואמנם
[illegible] לקבל אורו של הדעת [illegible] שם היה [illegible]
לא ירד [illegible] כי הרי כנז' לעיל כי [illegible] היה הכלים ולא באורות [illegible]
[illegible] אל האורות [illegible] אל הכלים [illegible] ונשאר כלי [illegible] ולכן [illegible]
ואמנם ירידתם היתה כדי להאיר [illegible] בכלי [illegible] כנ"ל. וא"כ יצא החסד ונשבר והכלי ירד
בו [illegible] והוא בבחי' [illegible] תיקון [illegible] וא"כ יצאה הגבו'
בבינה דבריאה והאור ירד בכלי יסוד דאצי' כי כבר אור הדעת [illegible] כנ"ל. וא"כ יצא אור הת"ת
ונשברה וירדה הכלי בתכונה דבריאה והאור ירד בכלי הנצח והוד דאצי' שהם רגלי [illegible] לא יש הרחק בין שום אור
ונשבר והכלי שלו ירד [illegible] והאור נשאר בתקומו שהוא [illegible] והנה [illegible] להאיר בו. ואמנם
אין האור [illegible] הכלי שלו [illegible] והוא הרחק [illegible] ואינו יכול
[illegible] הם ירדו [illegible] בתורותיו [illegible] ולא ירד. ונמצא כי כל [illegible] שהאורות
[illegible] הם ירדו [illegible] לצורך [illegible] להאיר להם [illegible] למטה [illegible]
החסדים שירדו [illegible] שביארנו שהיה [illegible] אבל אור [illegible] אשר [illegible] לא [illegible] וכתו תזה
כמו [illegible] ולכן אין להם כח [illegible] לתועלה [illegible] כי לא יתכן להאיר [illegible] כלי לבוש
ובבאורו [illegible] כל [illegible] אשר יצא [illegible] אשר יצא תחתם כי לא יתכן להשאר [illegible] ומגולה כלי לבוש
ויתחבר אל הבינה אל התיקון אשר נעשה שם בראשונה ואם ככה יהיה נמצא שיהיה [illegible] הכלי שלו ויתחבר
ויבטל

[illegible]

ובכונה לנקודי ולכן כזה קתושבל העלון והתשך והגדיל את כל הכתר אשר לא נשבר כנודע ונמשך דרך קו האמצעי כמו שביארנו כי הנה כבר היו מתחלה בציור נ' קוים ונמשך דרך קו האמצעי עד מקום הכתר עד אמצעיתו לבד שהוא עד הטבור לבד ואז עלה אור הכתר ונעלה דרך הקו הנז' של הכתר שנתפשט עד מקומו ונמצא כי לא נתעלה רק אור הכתר התחתון כי אמנם העליון נשאר במקומו שבכתר. נתפשט דרך בו כל הכתר ואז אור הדעת שירד לתתא בתוך דאצ' בראשונה כי כבר היה כל חדש במקומו כי הנה גם הוא מקומו הוא בקו האמצעי בין הכתר והחכ' ואז גם הוא נתעלה ונעלה במקומו ואז הכל שלו כיון שנתרחק אורו מתתא ירד עד לתתא בתוך דבריאה (כנודע כי נודע שהם מלבים יבאו בסוד מלביש לבד ואם הק' אני ראשון ואני אחרון דאת מתלבש שהכל והאור של הדעת נקרא [illegible] ואחרון של תוך דעת ואש אני ראשון כי כבר שהאור של תוך הדעת הנק' אני אחר ל מקום ראשון שהיה כבר באצילות אני אני שהוא כל של תוך הדעת ירד בספי' אחרונה שהוא בתוך דבריאה ירד אחרון מכל הי' מלבים ואש ואני אחרון מבולם. או נוכל לומר אני ראשון כל בתוך דאצ' הנק' אני ירד בראשונה האור של הדעת ואני אחרון כל התוך דבריאה שנק' כי אני והנה כבר שירד לשם הכל של הדעת אז נעשה הכל שלו הדעת אחרון של כולם עכ"ה) אמנם הכל של הכתר נשאר במקומו שהוא בכתר דבריאה לפי שלא נתעלה כל אורו רק תכי לבד ותכי העליון נשאר במקומו כנז' ולכן גם הכל נשאר במקומו. ואח"כ והרי אמרנו לתעלה שהוא מוכרח שלא יהא אתרים בין הכל ובין האור רק נ' ספי' ואח"כ איך ירד כל הדעת עד תוך דבריאה. והתשובה היא כי ודאי הוא דהיכא דאפשר אפשר והנה בתחלה היה זה כהנה וזה אינו חסר כי בתחלה היה הכל נהנה בהיות הדעת למטה והאור אינו חסר כי גם אם יעלה במקומו בדעת של אצ' אין לו כלי שם ולכן היה תמן להאיר בכלי שלו וכיון שירד לא עלה אמנם במקום אשר אפשר היה שיש בתי' כלי במקומו קרוב הוא אל האור שעמו והנעלה יותר מלהושל לכלי שלו כי צריך בעלייתו לתעלה במקומו יש לו כלי ושם יוכל לקבל אור לעצמו מלמעלה מן התאצל ומן הכתר בהיות נדול ולכן עלה לתעלה והנה נעשה זה ספיק לבתי' הנעלה האור בעצמו ואמנם גם לבתי' תמהן הכל שלו בהיותו בתוך דבריאה כנז' אינו החסד נרול כי הנה שאמנו אומרים שצריך שלא יהא מרחק בין האור ובין הכלי רק נ' ספי' כלבד אבל בבריאה כל הי"ם דבריאה אין שיעורם אפי' כשיעור ספי' א' דאצי' וא"כ הרי היה כאלו עומדת בראש דבריאה ככל הי"ם דברי' כשיעור ספי' אחת נחשבין. ואח"כ והרי יש מרחק בין הכל של הדעת ל האור שלה ז' ספי' של אצ' כי הרי הוא עומד לתעלה בדעת דאצי'. וי"ל כי אפי' בספי' דאצי' עצמן אין כל החסד עולה בהיותו בינים בין האור והכלי שיעור נ' ספי' רק עוד כלי אור כלל לא הוא ולא וולתו אבל כאן מפני שהאור שלה עצמו עולה לתעלה הנה יש אורות אחרים עומדים כבוך האצי' הקדים ל הכרי' והנכל לקבל מהם האור וגם יוכל לקבל האור מן האור שלה עצמה ע"י האורות ההם הקדים אלה נה בכל אחד הספי' כי לעולם לא יש בין האור והכלי יותר מנ' ספי' דאצי' רכנור ולא אפשר לומר העליון יורד בכל ספי' ונפי' מהם. והנה בעלות אור הדעת במקומו לתעלה אז נגדל הכלי של הכתר ונמשך עד כנגד מקום סיום כל הכתר ואז תכי התחתון של אור הכתר שעלה לתעלה כנז' אור שהוא לגדר במקומו אמצעי בבתחלה ונסבה הגדל בכל הכתר הנז' היא למטה אור הדעת שנתלבש בו והגדיל וגם כי הנה הדעת הוא כלולה כל הו' קצוות והוא נשתתף להם כנודע. ולכן כיון שעלה נתן כח בכלי והגדיל כח להמשיך את אור הכתר שירד ויהיה במקומו הראוי לו. אח"כ ומלכן נצח והוד והיו צריכים לבוא ולהתלבש במקומם בכלי הראוי להם והנה לא מצאו המקום מוכן כי ירד הגבו' כנז"ל ולכן הוצרכה הבינה להתפשט דרך הקו שלה שהוא משמאל עד המקום הראוי להיות שם אח"כ מקום הגבו' האמיתי אחר התחתון כי ערך היו כלם נתונים ואז בראות אור הגבו' כי יש בתי' כלי במקומה שלה לה במקומה והכלי שלה בהרחק שלה מתמעט ונרחק גם הוא וירד עד היסוד דבריאה ואז ירדו נ"ה במקומם האמיתי ונתלבשו שם בכלי שלהם [illegible] ואז האור שלהם עלה עד הגבו' כי עלה הוד שם להיות גם הוא קו שמאלי ואז גם הנצח עלה עמו עם כלי כי נ"ה הכי כלו ונפחת אינון כנזל והכלי שלהם ירד בנ"ה דבריאה. ואח"כ יצא אור היסוד והנה היה במקומו אור החסד ואז הוצרכה כלי החכמה להתפשט דרך הקו הימני עד מקום הראוי להיות חסד האמיתי אחר התחתון ואז עלה שם אור החסד ונכלל בכלי החכמה והכלי של החסד ירד עד הכתר של בריאה הנ' ספי' מנ"ב נ"ים דאצילות שירדו בנ' דבריאה) ואז יצא היסוד ונבנם בכלי שלו ונתלך במקומו ונשבר ונעלה האור דרך הקו האמצעי ועלה עד מקום הדעת העליון והכלי ירד כנגדו של בריאה (כנ"ל שכל שהיסוד נב' קו ת' כי הוא נרבן כנגדו שנק' יצחק) ואח"כ נבאר למה עלה אור היסוד למעלה מן הכתר עד הדעת. אח"כ יצא אור התפ' להתלך בכלי שלה ונתלבה שם ונשברה ואז האור שלה עלה גם כדעת דרך קו האמצעי והכלי שלה ירד בחסד דבריאה (כנ"ל כסוד והוכן בחסד כסא שהוא התפ' הנק' כסא נרבן אח"כ בכלי החסד) והרי נמצא עתה כי כלי הכתר עומד בכתר דברי' וכלי התפ' עומד בחסד דברי' ונמצא כי אין מקום תמי בין כלי לכלי בברי' עצמה יותר מן מדרגה שהם תבל (כנ"ל שכל [illegible] נ"ב הוא תמי' נ' מדרגות דהיינו נ"ה ויסוד ומל') ובאצי' אין מקום תמי רק ב' מדרגות לבד כי הם מקום יסוד ומקום מלכות (כנ"ל יסוד תוך דעת ר"ת יחוד וזה אשר לא יחסר ולא יספר) ועתה צריך לבאר טעם למה אור היסוד ואור התפ' שניהם עלו עד הדעת למעלה מן הכתר (כנ"ל עד הרצות שהיסוד עלה בדעת מפני שהם שוים בהלכם

כל דכתר ירד
בכתר
חכמה
בינה
דעת
כל התפ' ירד
בחסד
כל היסוד ירד
בגבורה
כל החסד ירד
בתפארת
כל הנצח והוד ירדו
בנצח
והוד
כל הגבו' ירד
ביסוד
כל הדעת ירד
במלכות

כי

ונלמוד שיש לבר' של הנקודים זה שאם הכתר היה עולה למעלה בבינה היה מעט הכלי לעמוד של ט' מקומות גם הוא בשביל עליית ישיר לתעלה יהיה תחר שירד כלי הכתר ירד לתטה בבריאה זה האמצעי כי הנה כלם של נכו' חסר דעת שהם בחכמה דבי' הם מתפקידים לכלי של הכתר שלא יוכל לירד יותר א"כ היה מעוכבת שהכלי שלה גם ישאר במקומו ואח"כ שהדיקנא הוא בתור של הכתר מוכן אבשבות יעלה בבינה יהיה יורד תוך ספי' ריקנין באמצעות זה אינו ובלא נה"ים הם מלאים באורות של החכ' ולא ישאר ריקנין כלבד נ' ספי' חנוך א"כ מה תחר יהיה לכלי אם עולה לבינה לכן נר' לבאר שבאמצעות הוא זה מתאציל העליון לא רצה שיעלה הכתר לתעלה כי לעשות כתי' קוים כי ע"י שהכתר נשאר במקומו גם שנרחק אחוריים דנה' הכתר עד כתר בכתי' קו אמצעי. אח"כ ירדו אחוריים דבינה עד הגבו' בכתי' קו שמאל ואח"כ ירדו אחוריים דחכמה עד החסד בכתי' קו ימין ובל זה גרם הכתר שנשאר במקומו והבן

ד

כי כאשר הפרצוף תולה דעת בתוליו דלעת שין הנה היתולי כלבד בני שור שהם יו״ד אדם של סבי׳ הכלים עבוה נוכל לומר (עם כללות הח׳)
מש הרב שהשבירה הנחילה מן החסד דהמשן עם אכוריק ופעם אחר אומר שהתחיל השבירה מן הדעת הכל א׳ כי נקר
בדעת ראשון שם אכוריק. וכן יסוד ראשון נק׳ היא אדם כאשר הפרצוף יסוד בתולי יו״ד מתוך זו דלעת הרי התולי כלבד בני
שור וכנה הכח עלה היסוד ל׳ הדעת וכן מלכות עם כללות י׳ספירותיה ד׳ שור. וגם נק׳ כבור בעדה על שור ר״ל
שהתולי עלתה נק׳ אבל שור שהוא בדעת. וכן אם הנקוד השם אכוריקן שהוא בחסד כל אור בנקוד מגיל הרי זה מגיל
נ׳ קא ועם שור הרי נ׳ פורה וגם כן פורת יוסף כן פורה על׳ שין רומז על יסוד ר״ת שהוא יוסף שהיה
למעלה מן אות שהם תכתוב כנה נ׳ כל ע״ע ודהו עוד עין עכה׳ ולתוכם הטעם הוא לפי כי הנה היסוד נ׳ משכל
לאירן האחרון כתוב בזוהר מ׳ משפטים בענין המכת שאמר כי זה המשכיל שהוא היסוד הוא לעילא ואיהו לתתא ונק׳
ראשון בזוהר מ׳ מקוד בהיכלות כי יוסף איהו לעילא ואיהו לתתא והענין הוא כמה שנת׳ אצלנו בענין הבלת המוחה כי את
זאת מזדווג עם לאה ואת רחל לאה מסתרי׳ בחזה דזא וא״כ אין מזדווג זעיר מתתא למעלה עם לאה שאינה מגעת
רגליה אלא עד החזה שלו אבל הענין בקיצור הוא כי שליש א׳ של היסוד האחרון דזא עולה בשליש העליון של דת ושם מזדווג
עם לאה כי זאת היא המעלה שיש ל׳ היסוד יותר משאר הספי׳ שהוא יכול לעלות עד הדעת בכל זמן שרוצה לעלות וגם
הבלת יותר משאר דשכבר שהרגנו בו וגם הבר הכל ומטעם היות לו יתרון זה הוא כלם לא היה בו כח הזה שיוכל לעלות
עד הדעת שהוא נסתר הוק נשם הוא מקום הה׳ חסדים כנודע שהם בחי׳ המעלה זרעיו לא היה בו כח ויכולת להוריד טפת
הזרע כנוק׳ כעת הזווג והמשיכה משם ממש מן הדעת. ודע כי אין ענין זה נאמר אלא בבחינות היסוד כמו שנת׳
במקום אחר כי משליש העליון של יסוד מתפשט נעשה בחי׳ הרה של זא כמו הודלת זא ושם היא אורו בחי׳ היסוד אשר
נעשה מתפשט הרה ובחי׳ זו הוא מזדווג עם לאה

ונחזור שפירשנו כי להיות שהיסוד דרכו לעלות שם ל׳ הדעת לכך עלה תרה אור היסוד עד הדעת למעלה מן-
הדת ועוד כדי להקשר כל הוד ביותר ולהביא להם הארה משם. ועתה נבאר טעם ל׳ התולי למה היא
נק׳ עלתה עד הדעת למעלה מן הדת. והענין כי התולי נקרא עטרת כעלה ושולה למעלה מן הדת וכחינת עתה
אשר היה הרשימו מן הדעת כי כאשר ירד אור הדעת עד מקום התולי דהזי׳ כעת שנשבר הכלי שלו בזול הניח שם רשימו
רכה וכאשר מלכה המלכות בתקותה לקחה את הרשימו הזה ועלתה עד מקום הדעת עצמו וגם סבה אחרת כי ע״י
עליתה שם היא מתקשרת ומתאמצת למעלה כל כך וזאת ע״י זה הקשר מתקן יותר לפי שהבנת והוד היו שניהם בקו שמאל
במקום הגבו׳ ועתה נבאר הבנת מן ההוד והלך לו. עם החסד בקו הימין שהוא שלו ונבאר ענין זה יותר מהורש-
והוא כי הנה הרשימו הזה שהניח הדעת במקומה של התולי ודאי שהוא בחי׳ התולי שבדעת מצד הגבו׳ והכן
זה מאד. וכאשר עלתה התולי עד הדעת ועלה עמה גם הרשימו הזה שהיא בחי׳ הגבו׳ (אמר הצעיר חיים צ״ע
מה נעשה מהרשימו שהניחו שאר המלכים) ~~ועתה נבאר שנבאר מה היה ענין ההתפשטות הנול שנתפשטו החסד~~
~~דרך הקוים ומשם נתפשט עד מקום החסד והגבו׳ כנ״ל והענין הוא~~ כי היה ככח אורם אחוריים של אות שנפלו עד מקום-
החסד והגבורה כנ״ל (נ״ל מ״ע חיים כי מה שנתפשט מהכתר הוא הנה״י שלו שגם הם נפלו) ואלו הם הבחי׳ שנתפשטו
דרך הקוים והלבישו את החסד ואת הגבו׳. והמטעם הטעם למה נתפשטו עד חסד וגבורה ולמה לא נתפשטו יותר
למטה עד מקום נה. הענין הוא כי הנה קודם שנתפשט הכתר דרך קו האמצעי היו התכמה והבינה מאחורים זה לזה שלא
ע״י הפסק ביניהם כנ״ל ועם היות שהיו כבחי׳ אבא. אבל אחר שנתפשט כל הכתר עד הדת כנ״ל הפסיק ביניהם ולא תשוו
הוא שאז הבת החסד לאות שהיו בתחלה מאחורים זה בזה מעתה עתה ולכן לא היה כהם כח להתפשט בכל אורך הקוים-
עד נה. אבל עכ״ז היו מתכלים קצת אור מן הכתר שנתפשט ביניהם בתוכן שכבחי׳ א׳ נמשכה להם המעלה בהתפשטו
הכתר ובבחי׳ אחרת נמשך להם הפסק ולכן היה להם כח להתפשט אך לא בשלימות. והטעם למה נתפשט הכתר עד
הטיבור ולא יותר הנה זה צריך ביאור רחב אמנם הענין בקיצור הוא. כי הנה מקום כל ההתפשטות הלא הוא כנגד רגלי הא״ק
הנל מן טיבורו ועד רגליו והנה כאשר יצא אח״כ הרקין האחורי של האצי׳ הנה הכל הוא עומד במקום הזה כנודע ושם הוא
מקום האצי׳ כלבד ומשם ולמטה הוא עולם הברי׳. והנה כאשר שצריך כל אלו ה׳ככח׳ פרצוף א׳ כי אעפי שביארנו שהם
הרבה פרצופים והם פרצוף דעתיק ופרצוף אריך ופרצוף אבא ופרצוף אימא ופרצוף זעיר אנפין ופרצוף נוק׳ עכ״ז הכל
הוא פרצוף א׳ לבד כמו שנודע כי כל אלו הפרצופים מתלבשים זה כתוך זה עד שנמצא הכל פרצוף א׳ כלבד ופרצוף
א׳ דאריך שהוא הכתר הוא הכולל כל האצי׳ מלמעלה למטה ונמצא כי הכתר כולל כל המקום הזה ונעשה פרצוף א׳ והנה
כאשר הוא עתה מתפשט עד הדת הוא עכשיו מה שיהיה אח״כ כמו הרקין מקום הדת שלו ממש. והנה אות יהיו -
מתלבשים כ׳ זרועותיו ימין ושמאל עד מקום הטיבור שלו ולכן אין יתפשט עתה הכתר יותר מן המקום אשר את לאות להתפשט
אבי׳ אחרי הרקין ואין יהיה הכתר הזה ושמאל למטה מהם כי הלא מקום ההתפשטות האחורי של אות אבי׳ אחרי הרקין -
אינו רק עד טיבור הדת דאריך ואיך עתה התפשט הכתר יותר התחתון למטה מהם ולכן זו היתה הסבה שלא נתפשט הכתר
עתה רק עד טיבור הדת בלבד. (נלע״ד אע״פ שלמעלה כתב כ׳ ע״כ אמר הנה בעלות אור הדעת במקומו למעלה את-
הוצל הכלי של הכתר ונמשך עד כנגד מקום סיום כל הדת. ע״כ וצ״ע עכ״ה)

ונחזור ראה והבן איך האצי׳ לא נתקן כמעט א׳ רק לאט לאט כאלו תיקונו זה אחר זה וככל פעם היה נוסף כו תיקון
תיקון כי הרי בתחלה לא נעשה בחי׳ כלי כשום אופן. והנה נודע כי כל התיקון אינו אלא היות האור מלובש
בכלי כדי שיוכל לקבל הקוים אור העליון והנה לא הרחיל בחי׳ היחיד כלי רק בעולם הנקודים אמנם לא נתהוו רק כלי
א׳ לכל קו שלו ואח״כ בעולם הנקודים קודם שנשבר נתוסף בהם קצת תיקון והוא כי נתהוו י׳ כלים לי׳ שבו. וגם תיקון כ׳
כי הנ׳ עליונות יצאו ונתקנו בלבד נ׳ קוים משלם כג׳ התחתונות שיצאו זה תחת זה ולא נתחבר כנ״ל. ואחר שנשבר
הנקודים נתוסף בהם תיקון אחר והוא כי גם בחי׳ האורות שלהם נתלבשו דרך קו׳ כמ״ש כנ״ל. ואח״כ כאשר ראה המאציל
להכנס העולם גם את הכלים באצי׳ כסדר קוים כמו שיתבאר בע״ה. ואחר שנעשו בבחי׳ קוים בא העיבור הא׳ של זא ונוסף
תיקון

בירוש אחר: כה דרוש נ׳ כבוד שרשימו זה הוא מוריד נשמות כשרכב המלה כמוד הזוו שיפלו סיבוב עתה

בכ׳ תמש ונם נתחבר זה הרשימו שהיא התולי של הגבו׳ שבדעת שיעורת דכנה׳ עם החסדים שבדעת שהם שיעורת דדכורא כנודע ונ״י חיבור הנה האיר הדעת בזוה של זאת. והרשימו האיר בקו שמאל והשאיר שם את ההוד והדעת שיעורת דדכורא שהם החסדים האירו בקו שמאל ימין והמשיכו את הבנת שהיה עם ההוד כנ״ל והמשיכוהו בקו ימין והרי שתקנו הוא כל א׳ במקומו וכל זה נמשך על ידי התולי עד הדעת. ועתה נבאר שנבאר מה היה ענין ההתפשטות הנ״ל שנתפשטו החסד דרך כ׳ קוים ימין ושמאל עד מקום חסד וגבו׳ כנ״ל והענין הוא כי כמ׳ מש כאשר נשברו אחוריהם דאות עליון נפלו למטה ונתעבו עתה אחורי אות עלאין ושכינן לה שהיה חסד הנזיר שהוא מלך הכ׳ ואחורי אימא כתרם מלך הנ׳ שהוא גבו׳ דזעיר כנודע כי אות דזעיר הי׳ כמיר קוים בנל מן תחתם ובכח האור של האחוריים שנפלו עד פה זהו כחי׳ הכלי התרש שנעשו אלא שנתפשטו עד פה ושלו שם אח״כ אור החסד והגבו׳ כנ״ל בזה והתפשטות הזאת הוא עכשיו בחי׳ אחוריים האלו שנפלו עד שם ולא נפלו יותר למטה כי שם נעשה נתלבש בעת מיתה אח״כ ונתלבשו אורות חסד וגבו׳ בשני אחוריים האלו. והנה כל בזה אלא שכבר למעלה במקום החסד והגבורה ונכנן זה היטב.

היקון שנכנסו האורות רק הכלים אתנם עדיין לא היו רק בכח׳ ג׳ קוים בלבד אשר זה נקרא אצלנו הלבשת כלל בכלל
ואחר נתפשטו בסוד וק׳ בזמן היניקה ואח״כ בזמן המוחין נשלמו כל י׳ כלים. עוד היה שינוי אחר כי בתחלה קודם
שהיה שום עיבור אתי׳ הא׳ של זמן לא היה רק אור וכלי מצומצם ואח״כ נגדל הכלי ונעשה בסוד תרווד מאור כדי להמשיך
האור כי זה עיקר כוונת התיקון כמו שית׳ בע״ה. (גלגלתא שאחר תיקון עומד כג׳ מלכין התיקון נתצאו בהם כל הצורות
בזאת חוץ מהאורות נקודים [illegible] דתולדה תואחר שהיה חסר מהם המעשים דמ״ה שהוא רשם ע״ב לבד ולא הכלל אלא-
הנקודות דמ״ה שהוא מן דמ״ה ולכן תבין וזהו שחסר מהם אלו האורות שמרמזים על הענין הנ״ל שהוא אורות מ״ה ואור
הנ׳ הוא רומז על המעשים דמ״ה שהיה חסר מהם שהוא שם ע״ב שכן נ״כ הנ׳ אורות נקודים נ׳ ע״ב להורות שהיה חסר מהם
שם ע״ב שהוא מעשים דמ״ה כנ״ל. ועוד טעם כ׳ כמו שתוציא אח״כ בדף כד ע״א כי שם מ״ה החדש יצא ממצחו׳ ומן ע״ב
ומ״ה ולכן כיון שהוא נמשך מבחי׳ עצמו לכן הוא גדול מן הב״ן שלא נמשך אלא מהם לבד. ולכן חסר מהם אלו האורות
נקודים שהם נ׳ ע״ב ויש בהם אורות מ״ה כפירוש להורות שהיה חסר מהם הזווג דע״ב ומ״ה כמו שהיה [illegible] להוציא שם מ״ה
ולכן תבין. ועוד טעם נ׳ כמ״ש האר״י זלה״ה בס׳ הדרושים דף יב ע״ב כי בתחלה נאצלו ע״ב ומ״ה בסוד הגבורות ואח״כ נברא העולם
במדת הדין [illegible] בתחלה שהוא שם ב״ן עד שחזרו להזדווג והולידו שם מ״ה והוא רחמים והוליד [illegible] הנק׳ חסד
[illegible] בזמן דתולי שבו שהוא נעתק [illegible] אדם ארץ אדום ובדין עלמין אתכפיתו בסוד זווג יסוד ומל׳ ואז [illegible] ה׳ אלקים
שיתוף רחמים בדין ע״ב ונמצא שהיה חסר מהם הזווג של החסד ונודע שהחסד שרי״ה בחותם דחותם שהוא ביסוד
דבינה ונודע שאור [illegible] היסוד צדיק יסוד עולם כמ״ש בזוהר באורות של אמא [illegible] בהקדמה של ב׳ בראשית
[illegible] נ״ח [illegible] שהוא. מצד החסדים [illegible] בנקודות היסוד דבינה וזהו שהיה חסר מהן׳ מלכים אלו אורות נקודים
שהוא אור [illegible] מן שהיה [illegible] נקודת ציון דבינה שנק׳ מ״ה ולכן תבין שלא [illegible] להם החסד כי אם [illegible] וזה נקודים
נ׳ חסד שהיה חסר מהם סוד החסד דשרי״ה בחותם דחותם. ולכן אח״כ כשיצא המלך הח׳ שהוא הדר הבא עמו ב׳ [illegible] כמ״ש
[illegible] בת מטרד שהוא [illegible] כי טוב א׳ בעבור עצמו וא׳ [illegible] שהיה חסר מהם [illegible] בתחלה ובזה נרמז [illegible] אחר
השם מ״ה היה נשאר חסר מהם עד שצריך לבא כי [illegible] המ״ן [illegible] שם ב״ן כמ״ש אח״כ בדף כד ע״ב ולכן נשאר
חסר מהם המ״ן עד שצריך לבא והבן היטב. אז נוכל לומר כי אורות נקודים [illegible] הוא חרן ושם ויצא יעקב מבאר שבע וילך
חרנה ע״ד שהביא האר״י זלה״ה שכל [illegible] הוא נקרא בשם יעקב כמ״ש בביאור ב׳ של [illegible] ויצא יעקב [illegible] ע״ש והמשכת [illegible]
דאורייתא ע״ש הפ׳. וגם מ״ש בכאן ויצא יעקב שהוא זעיר של עולם הנקודים מבאר שבע שהוא היסוד דבינה. וילך כמ״ש
רז״ל מן הליכה אלא [illegible] והטעם שהלכו [illegible] חרנה שהיה חסר מהם אורות חרן שהוא [illegible] נקודים כנז״ל
ולכן הם נ״כ הלכו לחרון אף וזהו חרנה. הנה [illegible] מה זה הטעם [illegible] העליון שנשארו רמ״ח נצוצות דווקא-
כמספר זה לא פחות ולא יותר עד [illegible] ומספר האורות של הז׳ מלכים דתיקון ומצאתי שמן אשר מלכו עד ויתר
בעל חנן בן עכבור ועד בכלל יש בו רמ״ח אורות [illegible] ואלה המלכים שנשבר שהם. רמ״ח אורות כי מן [illegible]
בכלל המלכים דתיקון כי זה היה [illegible] החדש של עולם התיקון. והנה כתוב בס׳ הדרושים דף י״ג ע״ב שנשבר ז׳ מלכים דנוק׳
וז׳ מלכים דזעיר וז׳ מלכים דאימא וז׳ מלכים דאבא וז׳ מלכים דאריך וז׳ מלכים דעתיק. הרי [illegible] פרצופים [illegible] מלכים
וזהו אור ו׳ של ואלה המלכים ר״ל מן ו׳ פרצופים היו אלה המלכים שנשבר מכל א׳ רמ״ח נצוצין וכלם הם במספר ואלה שהוא
נ׳ [illegible]. ועוד נ״ל כמ״ש באדרא [illegible] רמ״ח נצוצין אינון בהאי זעיר אנפין [illegible] נצוצין וכו׳
ומ׳ האר״י זלה״ה כי כלם הם נשרשים [illegible] כי הם [illegible] כלולה [illegible] כי [illegible] הם [illegible]
[illegible] נצוצין והם [illegible] כי אור [illegible] הוא [illegible] וזה [illegible] אם [illegible] הז׳
מלכים דתיקון שהם [illegible] הדר [illegible] שאול [illegible] להורות [illegible] אלו [illegible]
[illegible] מלכים [illegible] ולכן [illegible] בהם. ועוד נאמר אם [illegible] של אלו הז׳ מלכים [illegible]
[illegible] ושאר האורות הנשארות [illegible] במספר לא הוסף (יחסר) והכוונה הוא כאשר נודע כמו שאלו
המלכין [illegible] היו בכורות [illegible] שיצאו בראשונה בעולם [illegible] היה בכור ואם היה הוא [illegible] את עצמו ולא היה [illegible]
הבל [illegible] כל שבירת הכלים של הבכורות. [illegible] ולכן אז״ל [illegible] כי [illegible]
[illegible] תוך ארץ אדום [illegible] לא הוסף [illegible] שלא יוכל להוציאם [illegible]
ע״י נצוצות [illegible] בארץ יוכל ע״י הנצוצות להוציאם. וכשנשלם הנצוצות אזי [illegible] הבירורין מן האדמה מן ארץ אדום [illegible]
[illegible] שהיה רומזת על שם ב״ן דהתיקון שלא יוכל להוציאה [illegible] הבירורין [illegible] שהיה לו קודם שחטא
אלא [illegible] הברר עד סוף [illegible] שהוא [illegible] אדום ע״ש ארץ אדום אזי בלע המות לנצח ומחה ה׳ אלהים
דמעה מעל כל פנים [illegible] כאשר [illegible] יסוד [illegible] הרי [illegible] שהוא [illegible]
שלו נ״כ [illegible] היסוד הוא [illegible] היסוד וזה [illegible] להם סוד [illegible] היא [illegible]
עטרה [illegible] להורות על [illegible] ולכן הורתו [illegible]
לתוך כלי נוק׳ כי עדיין הנוק׳ לא היתה בה תיקון כמ״ש לק׳ בע״ה)

והנה כאשר עלה ברצון המאציל העליון להיות [illegible] ולתקן המלכים האלה הנשברים והנופלים בעולם [illegible] והעלה מן [illegible]
[illegible] היה זווג עליון ונתקנו המלכים ונכבר נת׳ לעיל כי ז׳ המלכים האורות שלהם [illegible] ונתלבשו בנ׳
קו׳ כמ״ש שנתפשטו עד מקום הנ״ל שהם [illegible] והנה [illegible] ההתפשטות הנ״ל להאציל למעלה וחזר להיות כבראשונה שלא
היו רק נ״כ במקומו למעלה והעלו [illegible] למעלה במקומם את הז׳ אורות [illegible] כל הז׳ אורות [illegible] למעלה
במקום הבינה כי היא אם הבנים ושם הוא [illegible] מקום [illegible] העיבור. וכאשר עלו הז׳ אורות למעלה עלו גם הכלים שירדו [illegible]
למטה [illegible] אך לא נתחברו יחד [illegible] שהז׳ אורות היו בכח׳ עיבור [illegible] ונקודת [illegible] שביניהם [illegible] כסוד
[illegible] לבד [illegible] לתמונה [illegible] גם הכלים [illegible] כי הכלים [illegible] וחסד [illegible] דרך
[illegible] במקום [illegible] והכלים של הוד [illegible] עלו [illegible] דרך [illegible]
והכלים

[illegible] נצרך [illegible] האחרונה [illegible] היינו [illegible]
[illegible] נבירורין הנ׳.

[illegible]
[illegible] ניתוסף [illegible]
[illegible] לברר כל [illegible]
קודם [illegible] ניתוסף [illegible]
[illegible] לא ניתוסף [illegible]
היא [illegible] שהיא [illegible] הז׳ האורות

[illegible] לא ניתוסף [illegible] שהוא [illegible]
[illegible] (מהרח״ו)

והכונס של התפארת והיסוד עולה תוך הכלי אל המל' דרך קו אמצעי ונעשה כתוספת היסוד דמל'. והכונס של יסוד ותוס' עולה תוכו' אל המל' ונעשה כתוספת המל' דמל' ונמצא שגם הכונס הוא כלול בכלי והמל' עמהם ולא היה מרחק בין האורות לכלים ויורד תוך פני' כי נורא שהם תוך כי הרי האורות כולם בכינה הם עומדים בכלל. ואמנם הכונס הז' האלו לא עלו יחד כלם בפעם א' רק בשיעור תי' יום של יצירת הולד באופן זה כי בכלל י' ימים הן עולים ב' ספירות כי ב' ימים הראשונים עלו חסד וגבורה וכו' השניים עלו דעת נצח וכו' השלישיים עלו נצח והוד. וכי' הרביעיים עלו יסוד ותלבושי' ואמנם בחי' הראש שאמרנו לעיל שעלו לצורך המוח העליון הוא נעשה שעולין עלייה ג' אורות הגדל בבינה ונכור הקדימה זו תוהו ענין העלאה תוך. והנה צריך כוונה זה שיצרנו כל הוא תוך הכרך עד המל' כי אחי' הנה אינם מחברים ולכן בחי' העלאה תוך אלא היה עד למעלה כנגד ומן דאק כתוב בה וע' זאת זה הנז' דבק דעב ומן דאק וע' העיבור הנז' נכנסו כל עולם האצי' מלכו תוך עריך יותין על המל'. והנה נכנסו עריך יותין ואחר כך היה זווג שנית בע' ונוק' לצורך תיקון לאריך ונוק'. ואחר כך היה זווג באות ונוק' לצורך תיקון אות. ואחר זווג לאות לצורך זון. ואחר זווג זון דאצי' לצורך תיקון כל העולמות האחרים. ולכן הוצרך בחי' עיבור זה להתרחק ולהאחר שיעור יב חדש כנגד בצדק' כתוב כי הנראות הן מעלה והכונס הוא כי' נכנסו כל האצי' שהם יב בחי' שהם עריך ונוק' אריך וכור אות עילאין ישסות זון ישרב ולאה ואלו הם יב פרצופים שלימים ולכן הוצרך זמן עיבור הזה להתרחק יב חדש ושכתוב' מה שמשמעו מתוולד אם היב חדש של העיבור הזה היה כוונת הא' עליון שהיה לצורך תיקון עריך לבדו בכל זו אם נאמר כי עריך בחדש הא' ונוק' בחדש הב' ואריך בחדש הג' ואמנם לפי הא' נראה שיקר שהיב חדש הם לצורך עריך לבדד כי הרי נתבאר אמלשנו כי בזווג אות לצורך תיקון דזון היו ג' עיבורים א' דיב חדש וא' דט' חדשים וא' דז' חדשים.

והנה ע"י עליית תוך הנז' שהם האורות הנז' נזדווגו בחי' הויה דעב דיודין אשר כוללת בחי' הפנימיות של אק עם בחי' הטעמים של סג שהם אחפ כנל כי אלו הטעמים של סג לא היה בהם שום שבירה ולכן הם נזדווגו יחד עם בחי' העב של אק. ואין הכוונה על אורות היוצאים תוך הכל הפה והחוטם והאזן רק על בחי' עצמם ופנימיותם מתוכם. וכאשר נזדווגו יחד נולד מהם אור חדש ע"י הזווג הזה. וזה האור החדש הוא בחי' שם מה דלעתיד ועם הוא נחלק לד' בחי' שנעשה הכלים כל עולם האצי' והם כנגד כי הטעמים דמה הוא בחי' עריך והנקודות דמה הוא בחי' אריך והתגין דמה הם אות והאותיות דמה הם זון נכתו עיר היעקב לך כמה. והנה המציאות שם מה דלעתיד יצא תוך המצח דאק וכבר ביארנו לעיל כי הדברים הולכים כמדרגה כי האזן מתמשכת הכל היוצא מתוכו יורד תוך היוצא תוך החוטם, והכל החוטם מתמשכת תוך הכל הפה. ואמנם כמה נעשו שבבלשתם מתעלין הכל אבל העין אין בו הכל אלא התפשטות בלבד. ונמצא השינוי הזה הוא לפי שבלשתם הם בחי' טעמים. אך העין הוא בחי' נקודות דסג שהות לתתא מתודרגת הטעמים. והנה אור שם מה החדש הזה היוצא תוך המצח הוא אחרון מכולם ולכן אין בו לא בחי' הכל כמו הנז' ולא בחי' התפשטות כמו נקודות העינים ואין בו רק בחי' הארה בלבד וזהו שנזכר תמיד בזוהר ובאד"ר וזוהמא פב מצחא אירכא וכו' כי אין בה רק גילוי הארה בלבד. וזה ענין בזוהר במקומות רבים כד סליק ברעותא לתיבורי עלמות דאצי' פי' כי רעותא הרצון העליון של אק סליק ברעותא לתיבורי עולם האצי' ע"י אור מה החדש היוצא מתוכו אשר ע"י נתקן כל עולם האצי' כמוש בעה', ונמצא כי פי' רעותא הם תוצאת הרצון הנז' כי רבוש רצון רעוא (ונלעדן הנה נודע תוס' האד"י זלה"ה בס' הדרושים דף יב ע"ב שבשילא מוולנר רהא דאק יש בו בחי' עריך דאצי' והנה כמו שהיסוד דעריך הוא תבונה כתוספת דאדא כתוספה דשבה שהוא נה' עד רצון כך אף בכאן שהיסוד של אורן עריך הוא היה תבונה כתוספת דאק ואורו היסוד נה' מה החדש ונור אף לומר כי ע"י הזווג של העב והסג נעשה זה הרצון כנודע באדרא דאצי' כי הא"תוריים דיסוד דאבא הוא דכה והפנים דיסוד דאמא הוא קמא והשנים ביחד נ' רצון וזש כד סליק ברעותא כל ברצון שהם הב' יסודות דעב וסג דאק נזווגו ביחד כדי להוציא שם מה שהוא בחי' מוסף על' רצון שכן מוסף תורה שם מה החדש שנתחדש בעת בריאת העולם ע"י זווג הראשון שנעשה מתחדש בעולם קודם כל הזווגים שנעשה אחר בכל העולמות וקבה לפי שבחי' העב הוא כראש אק שהם בחי' המוחין ומקומם הוא תובפנים כנגד מרום המצח ושם נזדווגו המוחין שהם בחי' העב עם בחי' הסג שהם אחפ, אהטעמים של סג שהם למטה תוך המוחין בסוף הראש ולכן תשך רוב האור שיש שם כנגד המצח ע"י הזווג כנז' יצא אור חדש מתוכו ולמטה שהוא שם מה החדש והנה כאשר יצא שם מה החדש הזה בירר תוך הנקודות של סג אשר בהם היתה השבירה מה שיוכל לברר מהם ושיתברו וחיבב עמו ואז נעשה המה בחי' דכורא והסג נעשה בחי' נוק' אליו. ולהיות שהסג נעשה נוק' אל המה לכן קנה לו ערך שם אחר והוא שם בן שהוא הויה דקיפין כזה יוד הה וו הה, ואמנם נק' ערך בשם סג אלא בשם בן. (ונלעדן הטעם שנעשה משם סג בן מלפני שירדו תוך המצח יא בחי' שהם ז' מלכים וד' אחוריים דאות וישסות ולכן אם הוציא יא משם סג ישאר בן ולכן ירדה מתודרגת ונעשה בן) והענין הוא כי שם סג הוא כולל מדרגה אחת אלא שהם נקודות של סג בלבד אינם נק' סג כמו הכלל כי אינם אלא מדרגה א' שבשם סג ולכן כאשר זה המדרגה שהם הנקודות נתחבר עם שם מה ונעשה אליו בחי' נוק' לבן נק' ערך בשם בן כנל, ואמנם אעפכ בהכרח הוא שיש בהם בחי' התחברות עם הטעמים של מה. ובחי' התחברות עם הנקודות של מה. וכן כשאר האורות עם היותם כולם יחד בחי' נקודות לבד של סג, ע"י חיבור עם מה עמו נתקנו ערך אלו הנקודות ונעשו נורקין אליהם ולכן נקראו בשם מלבוש תול' מלבוש להורות כי נעשו בחי' נוקבין של שם מה דלפנין ונמצא כי כאשר עלו אורות של הנקודות דסג למעלה תוך ואז יצא אור מה החדש ונתחבר עם הי' אורות האלו וביר מהם מה שיכול לברר וכזה נעשה התיקון של כל האצי' ולכך כדי לעשות תיקון זה הוצרך שיבור כנל, וכבר ביארנו תוך הטעמים של מה נעשה עריך ואין בחי' הדכורא ואמנם תוכחי' הטעמים של שם בן היה כאשר אמרנו שאותי' שבכולן הם נקודות שבה נחלקים ם הם בטעמים לד' בחי' נמצאת של שם בן הזה והטעמי' אלו שיש בשם בן נעשית הנוק' דעריך, וכן תוך הנקודות של מה נעשה בד הדכורא דאריך והנקודות של בן נעשה בחי' נוק' דאריך (ונלעדן שבעצ' והלא הנוק' דאריך נעשה מתחי' כרך דבן שהם טעמים ואיך אמר בכאן והנקודות דבן נעשה נוק' דאריך וצע) וכן עד"ה כשאר תיקוני האצי' כאשר נבאר כמה כל פרט ופרט במקומו. והנה המציאות תוקום הרפואות

התפשטות כל אלו הפרצופים הדכורים והנוקבין הנעשים מהרחבה שם מ״ה וב״ן כנ״ל היה מקומו במקום שהיה הקלה
הנקודות כשיצאו דרך נקבי העינים והוא מן טבור דא״ק עד סוף רגליו. ואור המצח הנז׳ שם מ״ה אע״פ שיצא מן המצח
הנה הוא מתפשט משם ולמטה ומתחיל מלמעלה מן הטבור עד סיום רגליו כנ״ל. אבל מה שנשתנה עתה מהתפשטות
בעת יציאת נקודות העינים הוא זה כי אז היתה נקודת הכתר במקומה בלבד ואחריה נקודת החכמה לבדה כמ״ש (בנודע) שעם
מ״ה כשיצא מן המצח ירד דרך עולם הנקודים שהוא דיקנא דא״ק כמו שיסוד דעתיק שנק׳ רצון העליון הוא יורד ומתפשט
במלכות שלמטה דדיקנא דא״א שהוא נגזר מזל כך ירד זה הרצון העליון מתמצית דא״ק על דיקנא דא״ק שהוא נק׳ המזל שלמטה
של כל המזלות שהוא נגזר מזל בשביל ששם מ״ה זה יוצא משם ע״ד שבארנו דא״ק שנק׳ מזל ובירידתו עם דרך עולם הנקודים
נתעכב בבינה דנקודים ומשם ירדו כמו׳ דעתיקא ומשם יצאו בסוד הלידה האמורה עם הכלים שלהם כדי לתקן עולם הנקודות וזה
דרך כלל והמבין יבין מעצמו) וכן עתה כל הי״ס אבל עתה נתוסף תיקון גדול והוא כי נקודת הכתר נתעלה ונתפשטה ממקומו
עד למטה עד הדעת של סיום רגלי א״ק כמש״ כנגד בתחילתו וזה ההתפשטות הוא כל שיעור הנז׳ בשם עולם האצי׳ ונקודה זו
קמא נק׳ דעתיק וכן עתה עתיק לבוש הנעשה ממעלתים של מ״ה כנ״ל גם הוא מתפשט כשיעור הנ״ל כלומר מקום שנתפשט
נקודת הנק׳ שהיא מכתר דכן. וכן עשו כל השאר אריך ונוק׳ וכו׳ והלבישו זה לזה עד בחי׳ זו״ן באופן שכל רגלי פרצופי האצי׳ בין
של עתיק בין של אריך בין של זו״ן כולם שוים בסיומם והם מסתיימים יחד מטה למטה מסיום רגלי א״ק ושם הוא סיום עולם
האצי׳ ועי״ז נעשו נשמה זה לזה וזה מלבוש לזה. וגם כי עי״ז יוכלו הנבראים לקבל אור האורות העליונים אשר הם עתה מלובשים
ומתלבשים זה בתוך זה. וגם כי הכלים שלהם קבלו ע״י שנתפשטו עד למטה ובזה יש להם כח לקבל האורות שלהם להיותם כלים
גדולים. והנה זה האור של מ״ה החדש היוצא מן המצח כנז׳ הם המלך הנז׳ בפ׳ וישלח הנק׳ הדר אשר לא נזכר בו מיתה כי
לא מנה במות האחרים ואדרבא הוא המקיים והמתקן הז׳ מלכין קדמאין שמתו הקודמים אליו כנ״ל כי כבר הודענוך כי אלו
המלכים כולם הם המלכים הנז׳ בפ׳ וישלח ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום וכו׳ ולפי שבאשר יצא ● התחיל הבנין לברר
בחי׳ אלו המלכים ולשבורם בחי׳ נוקבין אליו שהם נק׳ שרפה שם ב״ן דהיינו כנ״ל לכן נאמר בו וימלוך תחתיו הדר ושם אשתו
מהיטבאל וכו׳. כמ״ש בזוהר דעד השתא לא אדכר דכורא ונוק׳ כלל כי השתא ובגו מתקיים כולא דהשתא הוי דכר ונוק׳ בדקת
תחי כנ״ל באדרא רבא וזוטא. (הגהה ועיין באדרא רבא על בת מטרד בת מי זהב דהוא דינין מתבסמן לבולא הי׳ כי אימא היא
שם ב״ן ומשם היתה בת זו שנעשה אח״כ שם ב״ן. באופן כי לא נשאר לאימא רק הנעשים של מ״ן ומשם ולמטה שהם בנקודת
נקראת בראת שקראת שם ב״ן הנז׳ וגם לבד אלו מתוצאים בד׳ אורות השם כי הה׳ לבדה כמולה לפי שהה׳ ראשונה שהיא שם ב״ן מתוך
נעשה יבאה ה׳ שניה שהוא שם ב״ן באופן כי שניהם אינם רק אור אחד ונתחלקה לב׳ ולבד ב׳ עיקר השם הם ג׳ אורות
ראשונות יהו ע״ב (ועיין זה ג״כ בשער שע״ב אין פב׳ בלע״ד חיים כי זה הם והחולקה וכולהו אוקריאו בשתין אחרנין בר
מההוא וכו׳ כי מטטרון נקרא ב״ן כנ״ל אחרי הדיקון) והענין כי הם בחי׳ שם מ״ה וב״ן כנ״ל והשכינה נקראת אדם לפי שאדם
כולל זכר ונקבה. ולכן הדעת כי שם מ״ה הוא בגי׳ אדם. ואח״כ והלא כשם מ״ה לא נעשו רק בחי׳ הדכורין שבאצי׳ והנוקבין
נעשו משם ב״ן (מאמרי עלי׳ה מציון מכלל יופי וכו׳ אמרו כי מציון הושתת העולם והוא טבור העולם ואם הוא יסוד איך
יקרא טבור העולם אך ככר קודשיך בסוד ואלה המלכים שהם ז׳ מלכי התחתונות מתוש רק שהיו בלא תיקון ואח״כ יצא הדר
שהוא יסוד מלך הח׳ וביה אתבסמו כולהו ואחרו לגברא אח״כ זו״ן נקודת שביסוד הושתת העולם) והענין הוא כמ״ש לעיל
כי שם מ״ה כבאתר היה מבורר משם ב״ן והיה מתחברו אליו וברכו עמו ונמצא כי לא היה אור ב״ן (כנודע שיב׳ שבטים הוא
בנוק׳ יב׳ פרצופין דעולם האצי׳ והנה ראובן הוא מתוך לבן הראשון ד״ז כמש שנתבררו ע״י שם מ״ה החדש וזהו אור ב״ן וזהו שכתוב
כנ״ל שאמרה לאה ראו מה בין בני לבן חמי ד״ל שלאה היא בינה דא״א אחר התיקון שבעולם כל הז׳ בנים ממטה לבינה ונתעברו
ברבקה ואח״כ הולידה אותם מתוקנים והנה שם ב״ן דעולם התיקון היא בסוד נקבות מתחילה ששם ע״ב היה מזריע תחלה והולידה הבת
כי בתחלה הוא שם ב״ן אבל אח״כ ששם ב״ן היה מזריע תחלה והולידה זכר שהוא שם מ״ה החדש ואז נתחבר שם מ״ה עם שם
ב״ן בסוד מהיטבאל ונרמז שם דב״ן ונוש ראו מה שהוא שם מ״ה שנתחבר בין בני ד״ל כרוך הבן של עתה שנק׳ ע״ש בסוד אשה
מזרעת תחלה יולדת זכר. לבן חמי שהם מבחוץ דא״ק שהוא ע״ב דא״ק בסוד איש מזריע תחלה יולדת נקבה בן שהם היו בלא
תיקון התבר. ונודע שאני פקחתי לעיין נעשה התיקון כנ״ל בסוד ויאמר אלהים יהי אור ונשה והקרא שמו ראובן אור ב״ן כי אמרו כי ראה
ה׳ בעני׳ ד״ל שבפרת עיני דא״ק הנק׳ ה׳ בעני׳ ד״ל בסוד לקחת עינך והלה שמתוריש והתיקון היה שנתחבר עמו שם מ״ה שהוא כולל הזכר.
ונשה כי עתה יאהבני אישי וזהו ראות בין בני לבין חמי עם האורות נ״ב נקודים ראוה של שם ב״ן דנקודים שנשבר והתיקון היה אור ב״ן בסוד
ויאמר אלהים יהי אור. וזהו נ״ב ראובן ד״ל שעיקר התיקון היה בעת שראה עיני א״ק בנקודות הנק׳ ב״ן בסוד פקחתי לעיין ע״כ) ומפני אלה
אליו והיה יונק ממנו בהיותו הבן עם הבת שהבל נק׳ עם הבן והוא יורש הכל ואינו נותן אל הבת אלא מה שיעכב בעיני מלכונו, וא״כ
נמצא כי הבת מתלה וכלולה בבן ולכן שם ב״ן שהיא הבת נוק׳ מתלה בשם מ״ה שהוא הבן הזכר והיא כלולה עמו כי שם מ״ה הוא התחברו
עמו ונברא ע״י שם מ״ה ולכן כאשר מבורר אורו הוא לברך בתחלה מה שברר לעצמו כנודע בסוד רבן עמרן דירית ברא הרווחו שהם
החוה של מ״ה ושל ב״ן ולברך יהיב ברא לברתא כאשר מזדווג עמה שמרת דנבו׳ ונתיל נתנה לה מעצמו מחיים ולכן הוא לבדו נק׳ אדם
כנ״ל הרווחו והרי נתה כי שרי בחי׳ יש לנוק׳ א׳ בהיותה כלולה בתחלה עם הזכר והב׳ כשנתפרדה ממנו והוא נותן לה שמרת דנבו׳
וזהו סוד הכרוב וגם אשתו מהיטבאל בת מטרד כי הנה בשם הזה יש בו כללות מ״ה וב״ן שהם ד׳ אותיות ראשונות שבו. כי הנה
הוא שם מ״ה דאפן הנ״ל וה״ס הוא בחי׳ הנוק׳ בהיותה כלולה עמו כי אז נוק׳ נקראת מילוי שם מ״ה שהוא בגי׳ יב״ק כמו שנק׳ אדם
ענין אדם וחוה כי אדם הוא שם מ״ה וכאשר היתה הנוק׳ עמו היתה נק׳ חוה שהיא בגי׳ יב״ק שהוא בחי׳ מילוי שם מ״ה כי כל בחי׳ מילוי
הוא בגי׳ אלהים שהוא בחי׳ הנקבה שהיא דינין. וכזה הכין לנוה הנקבה היא תמיד דינין והוא לפי ששרשה הוא בחי׳ המלכין דמיתו כנ״ל
שע״פ נבררין מלבים מלך מלכות, ואמנם כאשר נפרדה ממנו ונעשית בחי׳ לעצמה, ואז שניהם בסוד טבל ואשתו לכורת לחודי
ונוק׳ לחודא אז נק׳ מהיטבאל כי שם זה נחלק לב׳ מ״ה ויטבא״ל כי מ״ה הוא דכורא ויטבאל הוא בגי׳ ב״ן שהיא הנקבה בהיותה לעצמה
הויה דהיקון הנרבסם עמו זה עם זה דכורא ונוק׳. ולכן נק׳ בשם יטב להורות שיצא מהם הרע ונברר מהם הטוב ונשאר ואתבסמו דא
בדא וכו׳. ואמנם צריך לדעת עוד הנ״ל כי הרי אלו הנקודות הנ״ל הם בחי׳ מ״ן ואיך יהיו נרפאים ונעלים בשם מ״ה החדש ויהיה שם מ״ה
הזכר

19

הזכר ונקודה מ"ן נקבה כנודע כי בכל מקום שם מ"ן נקבה מאד משם מ"ה (בלשון מ"ש שנמשך מכח חו"ב) האב שהוא שם ע"ב עצמו
שהוא כמו אשה מזרעת תחלה יולדת זכר כי הטפה העליונה נעדרת ולכן יולדת זכר כמו השמרדה מה שנכנס אחרון יוצא ראשון ולכן
בא השם מ"ה מכח הע"ב. אבל כמו שאמרו הנקודים הם איש מזריע תחלה ולכן יצא כן בתחלה שלמה כל הפנים כמו שם מ"ן שהוא
הדינים ולכן היה מיתה לבנים דהיינו שיצאו אחר הבנים נקיים ומקורים מכל המקום ... והתשובה היא כי עסר
מ"ה החדש הזה יצא מבחי' זווג ע"ב ומ"ן בנקבה ולכן כיון שהוא נמשך מכח ע"ב עצמו לכן הוא גדול מן המ"ן. ועוד טעם אחר
כי בשם מ"ה לא היה בו מיתה ושבירה כמו בשם ב"ן. ועוד טעם והוא כי אלו בחי' נקודות בלבד על ב"ן אבל המ"ה החדש הוא כולל
מכלם כלל ובזה שיש בו בחי' טעמים ולכן הוא שהוא מעולה על נקודות של ב"ן אבל לא על הטעמים של ב"ן. ועוד טעם ד' כי
שם ב"ן יש בו נקודות גדול ערך והוא כי עדיין לא הושלם להתברר כנודע. ולכן ערך שם מ"ה גדול ומעולה ממנו אבל לצריך לבאר שיעור
כל בחי' ב"ן ויתקנו כל המלכים ויתבררו לגמרי כמו בלע המות ... שם ב"ן לבחינת ... ושם ב"ן ...
בעולם ואז יתבטל שם מ"ה וזה ענין הפסוק דמ"ה הוא ענין חוזר הטובה להן וזהו כונ' בדברי רז"ל והכן זה הייבו ואז לא יהיו רק ב' מורות
שהם של ע"ב ושל מ"ן בלבד ודי בזה (בלשון מ"ש כי זה צריך לבא עדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם. כמו אשר מ"ל הא מ"ן ... היה
נשאר בעולם בזה צריך לבא שהוא שם מ"ן ... (בלשון שזה ... והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים
כאור שבעת הימים ביום חבוש ה' את שבר עמו ומחץ מכתו ירפא. ... והיה אור הלבנה שהוא אור של השם ב"ן דעולם הנקודים יהיה
את מתוקן מכל שבירת הכלים שנפלו בעת בריאת העולם ויהיה מאיר כאור החמה שהוא אור של שם מ"ה החדש שלא היה בו שום ביטול
ופגם אלא אדרבה הוא תקון עולם הנקודים ויהיה נ"כ מאיר את השם מ"ן כאור האחון ... אחר ויקרא
שמו שם מ"ן כמו קודם שבירת הכלים. וכך יהיה מאיר השם מ"ן שהם הנקודים של מ"ן שנגלה מהטעמים ... כמו הטעמים ... שנגלה
באחון ... אור החמה ואז שם מ"ה יתבטל האחרון כנגד שם מ"ן ... שם מ"ה ... יהיה ... עולם
הנקודים ... מאיר ... של עולם הברורים ... מ"ה החדש ... האחרון ... ולא יקרא עוד ... עולם
הנקודים בחי' שם ב"ן שזה השם של ב"ן יתבטל מן העולם ... לא יקרא עוד לשם מ"ה ... השם ... יתבטל מהעולם ... שם ב"ן דעולם
הנקודים ... להם שם אחר ויקרא שם מ"ן ... שם מ"ה בעולם הברורים ... שם ע"ב ... ואור
החמה יהיה ... שהיה ... הויה כמו והיה ... יהיה דהיינו ... כמו ... יהיו ... מ"ה
ובן של ערך כמו ע"ב ומ"ן ... ואז ... יהיה ה' אחד ושמו אחד ... שם ע"ב ומ"ן
של המתוקן ... ושמו אחד הם מ"ה ובן שהם נקודים וברורים כולם יהיה אחד ולא יהיה הפרש בין ע"ב ומ"ן למ"ה וב"ן ...
שלא יהיו רק ב' מורות בעולם שהם ע"ב ומ"ן ... של מ"ה וב"ן של ערך יתבטלו ויהיה נקרא בשם חדש ע"ב ומ"ן. והנה
... דאור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים ... כי כל עולם הנקודים והכלים הם ... ער סיום ...
... כי ... ועד סיום ... כמו ... והרי נשארים עוד ז' ספי' ... למעלה
שהם ... ז' ספי'. ... ואור החמה יהיה שבעתים ... אור הלבנה של ... כאור ז' הימים ... כאור
שם ע"ב ... כל ז' הימים הנ"ל דהיינו ... שם ב"ן יהיה מאיר כאור האחון שהוא שם מ"ן ... הטעמים ...
שיהיה לשם מ"ן ... שם מ"ה מאיר כאור ... הימים ... מלבושים ... ראשונה ...
והוא נקרא שם ע"ב ... הלבושות ... עם ... שהוא כאור החמה שהוא ... הדינין ולא אור
האחון ... באור שבעת הימים ולא אור ... בהתפשטות האחרון ...
שמו ... אור גדול ... והוא כמו ... של ערך שבעת ... עולם ...
בתחלה ... וכן אין ... וכן צריך ... מ"ה וכן
... ע"ב ומ"ן ... ערך ... מ"ה ... מ"ה לפנים ... והנה ...
ולעתיד יהיה זה ... ביום חבוש ה' את שבר עמו ... ביום ההוא ... כל הכלים ...
משם ב"ן ויקרא שם מ"ן והנה ב"ן ומ"ן ... עמו ... שם ב"ן ...
מ"ן ואז ... הכל. ... שבר עמו ... ומחץ מכתו ירפא ... חבוש ה' את שבר עמו הוא ... שבירת הכלים. אבל ומחץ
מכתו ירפא שהוא ... ירפא ... מאיר ... של הכלים הם נ"כ ... ואז
... הכל ... ואור הלבנה כאור החמה וכו' ... ויהיה אור הלבנה ...
... כלים ... של ... כלים ... והנה ...
... אור הלבנה. ... והיה אור הלבנה כאור החמה ... ועוד ... ע"ב ...
... ע"ב ... אור ... מ"ה ...
... שם הויה שהוא שם מ"ה החדש
... ע"ב ... שם ...
... והיה אור הלבנה ...
... שם הויה ... אור החמה ... אור החמה ...
לבנה ... אור הלבנה ...
... יהיה מאיר כאור החמה ... אור הלבנה על כאור החמה ... שבעתים ... גדול
כמו אור החמה של ערך. אבל ואור החמה יהיה שבעתים ... אור הלבנה יהיה גדול מאד כאור
ז' ימים ... ז' ימים ... של ... אור הלבנה. והנה ... שבעתיים
שהם ז' ... גדול ... של ערך
... ואור החמה יהיה שבעתיים ... כאור שבעת הימים ... של כל א' ... והיה ה'
למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד עכ"ה.

ונודע ... נתחיל לבאר איך נתקן כל עולם ... שם מ"ה ושם ב"ן שהם המלכים ... והם בחי' הנקודות של ב"ן ... אחר
... מ"ה ... שם ב"ן ... מ"ה ... ב"ן ...
... כי ... שם מ"ה ... ב"ן ... הנקודות של מ"ן ...
כי כמו ... שם ב"ן ... הנקודות ... שם מ"ה ... שם מ"ה ... ומ"ה ... דבר
... הטעמים ... הטעמים ... והנקודות הם
... שהם ...
... כן ... של שם מ"ה ... אחר ... כונה ...
שנים

קול הרח"ו ז"ל ... ע"ב ... מ"ה
... כמו ... מ"ה.

... שם מ"ן ...
בחי' ... כלים ...
... ב"ן ... מ"ן
... שם מ"ה ... אבל ...
... בחי' ...
קול הרח"ו ... בכל ...
... העליון היא עליונה ...
... כי ...
כי ... של ב"ן ...
... בחי'
... גדול ...
... שם ...
ע"ב ולכן ... הטעמים ...
... הנקודות דב"ן"

שניהם נכללין בכתר דא״א כמש״ל בע״ה. והנה הצריך לנקוט מוחם מ״ה כת׳ הכתר שלו שהם המעשים. ומוחם כן לנקוט ק״ק
הראשונות של כתר שלו שהם נ״ב כת׳ מעשיהם כי כבר ידענו כי בא מוחין בכללה מו׳. ועוד לנקוט הנ״ב של תבונה דכן
[illegible] לנקוט (ונלע״ד מה שלוקח הנוק׳ דצריך הם ספי׳ בתוספת מ״ה שהוא התולי דמ״ה) ור׳ ראשונות של בינה דכן ור׳
כתרים של הז״ת דכן. ואח״כ לנקוט מוחם מ״ה כת׳ תבונה שהם הנקודות ומוחם כן לנקוט הה׳ תחתונות של כתר דכן שהם
מן הה״ג ולמטה. ואח״כ הוא תבונה דא״א ולנקוט מוחם מ״ה כת׳ חג׳ בינה העליונה שהם רוח״ן ומוחם כן לנקוט ז״ת של
התבונה דכן כי נ״ב לנקוט עתיק כנ״ל. ואימא היא בינה שבא״א ולוקחת מוחם מ״ה חג׳ בינה התחתונה שהם רוח״ן (ונלע״ד
שזהו הסוד שתבונה דא״א שהיא כנגדן שלו נעשה נ״ב כתר של אוא כיון במקום הנה תבונה הנה בינה תואתר שמעשיהם
של רקוים נעשה נ״ב תורתלה תבונה דמ״ה פנימי עב״ה) ומוחם כן לנקוט ו׳ התחתונות של בינה דכן שהוא מן הגבורה
שבה ולמטה כי עתיק לנקוט ד׳ ראשונות. ומן לנקוטים ז׳ התחתונות דמ״ה שהם אורות ומוחם כן לנקוטים ז״ת שבו מן הג׳
כתרים של אלו הז״ת דכן. גופם הם לנקוט עתיק לעצמו. ואל תטעה כדברינו אלה לומר שהם כת׳ אחר. ומה שלוקחים
הוא דבר א׳ אבל כוונתינו היא כי עתיק דא״א כל עצמותו נעשה מוב׳ כת׳ אלו שהם מ״ה וכן וכת׳ הנ״ה שבו הוא הנק׳
עתיק דכורא ובת׳ הכן שבו הוא הנק׳ נוק׳ דעתיק ונכור על השכת. כלל העולה כי עולם דא״א יש בו י״ם נכתר הוא עתיק
ואריך. ונתבונה הוא אבא. ובינה היא אימא. והז״ת תוב נקי׳ הם ז״א. ומל׳ הוא נוק׳ דז״א וכל כת׳ אלו נעשו כל עצמותם
מוב׳ כת׳ מ״ה וכן וכל כת׳ הדכורא הם מ״ה והנוק׳ הם מוכן כנ״ל. ועוד יש כל א׳ בתמונתו בע״ה. (ונלע״ד מה שלוקחת אבא
דמ״ה ומתבונה דכן הוא ז׳ ספי׳ ואימא דמ״ה לוקחת מבינה דכן ו׳ ספי׳ הרי בין שניהם לוקחים י״ג מדות ומעט זה אות הס׳
תכונים דרוח י״ג היקוני דיקנא כנז׳ באדרא האזינו כי אין להם רק י״ג ספי׳ בין שניהם. וזה הה׳ עם ז׳ יכרה לי הכוונה הוא
שמה הה׳ הוא תודכה בעתיק שלקח מתבונה דכן ו׳ ספי׳ ושארו ז׳ ספי׳ וכן מבינה לקח ד׳ ספי׳ ונשארו ו׳ ספי׳ הרי י״ג ספי׳
בין אוא וזה עם י״ג כל מה שנשארו בתבונה ובינה כמספר י״ג ספי׳ כלבד הוא מתני שמן הז׳ תלוננו שלהם יורדין
זהקוין שהיא הנק׳ דקלה כמוד והקוי מחוס לך כדי שאוכל לזוון עתיק והכן עולם דא״א וזה יספרו מלי׳ האשה תמפרר
עם בעלה שהוא לו זוונ עכ״ה. ועוד אומר נהן והנה נ״ב מה שנשארו כו״ת אחר שלקחת הנוק׳ דעתיק הז׳ כתרים שלהם
הוא כתוספר מן הורות שעיקר השבירה היה כשם מן כו״ת כלבד שנשם הם האורות שהם הכלים לכן ראוי שם מן כו״ת
דוורת עב״ה) (ונלע״ד חיים כמוה שלוקחים אות כל א׳ מוב׳ השאור מ״ה וכן דיקנא כשוני כין שאימא אין ראוי לקחת רק
מוכן שמוחנו נעשו הנוקבין ואבא נ״ב מוחי״ה לבדו. ובאולי נר׳ כי יש ישמור והמוס לכהם אלא שנכללו כהם. וכן הדכרכון
שלקחום לצורך יעקב ולאה והראיה לזה כי עתיק ואריך לא לקחו הם אלא ממ״ה לבד ומנקיבין מוכן. וצ״ע)

ונבאר עתה דרך פרט ונתחיל לבאר ענין עתיק יומין והתלה נבאר מי הוא זה הנק׳ עתיק יומין הנה באדרא
האדרא זוטא כב׳ האזינו דף רפח ע״א וז״ל הא׳ עתיקא קדישא סתימא ועתי וכו׳ הלא רישין אתכלילן דא
לגו מן דא ודא לעילא מן דא וכו׳. והביאור הוא. דע כי זה העתיקא קדישא הנז׳ כאן אינו מדבר על הזכר שנעשה מכת׳
מ״ה אלא על נוק׳ דעתיק ואריך העשוים מכת׳ ספי׳ הכתר של שם כן של הנקודות של התולבים שתחון ונכור הקדמה זו
כי היא כריבה לך מאד בכל האדרא ובכל הדרושים של עתיק ואריך כי הנה מן הכתר של שם כן נעשו נוק׳ דעתיק ואריך
כנ״ל והנה הכתר הזה בכללות כולו נק׳ עתיקא קדישא ונתחלק לב׳ תלוקות שהם י״ם כי הנה נתלק לעתיק ואריך ואח״כ האריך
נתלק נ״כ הוא לב׳ ראשין וגם הכתר שבו של אריך עצמו והתכמה של אריך עצמו שהיא מוחא סתימאה שבו כאחד
כאמור כי עתיקא קדישא הנז׳ כאן הוא כולל הלב׳ ראשין רישא עילאה הוא הנק׳ עתיק יומין והוא החלק של הראש העליון
אשר בעתיקא קדישא. וב׳ רישין האחרין אשר בעתיקא קדישא הם הנק׳ אריך אנפין הנחלק לכתר ולתכמה שבו עצמו כי
עתיקא קדישא הוא שם כולל לעתיק יומין ולאריך בבת׳ שם כן שבו כנ״ל. והכן זה מאד ולכן נק׳ עתיקא קדישא כי הוא כת׳
כתר הנז׳ שבכלל היום אשר מתוננו נעשו עתיק ואריך מתאחד כשם מ״ה חבר כי עתיק לבדו נעשה מן הכתר דמ״ה
אבל אריך לא נעשה אלא מן תכמה דמ״ה כנז׳. (ונלע״ד ע״ד שכתב הרב זלה״ה בדרוש מ״ה וכן שאמר כל העולם הוא
עתיק דדכורא כתר מ״ה ועולם העילור הוא נוק׳ דעתיק העשוי מכתר דכן דהיינו ה׳ עליונות כן ע״ד נכל למור כאן
שעתיקא דכל עתיקין נק׳ כתר דמ״ה ועתיקא דעתיקין נק׳ כתר דכן ועתיק יומין נק׳ נוקבא דאריך שמוחם מתלבש תוך עתיק
וכן לכולם נ״ד נוקבא הנק׳ יומין הקדמון והוא עתיק יומין ומוחא דמ״ה עם כל תרגום דאריך נק׳ עתיקא קדישא עכ״ד)
והנה מה שלוקחת מוחם מ״ה ועשה מתוכו כת׳ עתיק דדכורא כבר נת׳ ענינו שהוא הכתר שהם המעשים דמ״ה אבל
נוקבא דעתיק יומין אשר הוא הראש העליון שבג׳ רישין שהם נבראים יחד דכך כללות ע״ד כנז׳ יש בה מתקנות נכללות מה
הם הבת׳ שלקחת מוחם כן כדי להעשות מתוכו נוק׳ לעתיק וגם באדרא זוטא הלא רישין אתכלילן וכו׳ וביאור ענינם ואתי׳
כי הראש התחלון שבהם הוא מוחא סתימאה דא״א היא כתבלה התכמה שבו וגם רישא חדא תכתרא סתימאה דאדכמ״ית
ולא מתפרשת וכו׳ ולמעלה מתוכו היא היא רישא עילאה עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין והוא כת׳ הכתר עצמו של
א״א אשר נ״ה הוא נב׳ ע״ד לבורן כת׳ כתר. ולמעלה מתוכו היא רישא לכל רישא רישא דלאו רישא דלא ידע ולא אתיידע מה
דהוי בהאי רישא וכו׳ והנה זה הראש הג׳ מתוכו למעלה שהיא העליונה שבכולם היא כת׳ נוק׳ דעתיק ולכן אמרדלא אתיידע
מאי דהוי בהאי רישא לפי שבעתיק דכו׳ ככר ביארנו דאתיידע מה שיש בה דהיינו הכתר מוחם מ״ה אבל מה שלוקחת מכת׳
כן להאי רישא דלעילא בזה יש מתקנות כמו עיי״ש. וגם ולא אתיידע מאי דהוי בהאי רישא ובאדרא צריך לדייק למה
לא אמר ולא אתיידע מאי הוי האי רישא א״ב משמע שכבר אנו יודעים מציאות הרישא בעצמה מה ענינה שהיא
העתיק יומין כנ״ל אבל מה שיש בתוכה הוא שאין אנו יודעים מה הוא ובאורו הוא על כת׳ שם כן אשר שם כנ״ל כי הוא
מעבר מן הכרורים שיש בשם כן ומתחברין עמו ונעשה נוק׳ אלו וזהו שאין אנו יודעים כמה טרר מתוכו ותיכה אלו
(ונלע״ד שגם הב׳ שהיס הכין את רככה והוא ידע את חקותה דל שהיס שהוא נוק׳ דעתיק שנעשה מוחם כן היא הכין
דרכה באיזה מקום שעלו הספי׳ בנקבה אבל היא איזה יודעה בהוי. וגם רז״ל על מורע״ך ולא ידע איש את קבורתו
כן

ג״ל הדמות נר׳ דז״ל שהתבונה לקח לעצמו מ״ה דמ״ה לצורך עצמו. מ״ה דכן לצורך יעקב. ובינה לקחה לעצמה כן דמ״ה והבינה שלה כת׳ כן דכן. והנה של עוד שלקחת אבא מתבונה דכן הם מ״ה דכן לצורך יעקב כי נשלם התבונה מכת׳ הזכר אבל היורד מכת׳ כן. וכן מה שלקחה אימא מבינה דכן הז׳ התחתונות שלה הם כן דכן לצורך הנקבה. ומה שלקחה מג׳ בינה דמ״ה לעצמה היא כת׳ כן דמ״ה וכל. ומ׳ לזה תבונה כת מ״ה דהיינו תבונה ויעקב כלם מ״ה ובינה כן זה דהיינו בינה ורחל כלם מכן ועיין כת׳ דף [illegible]

כן באותן זה לא ידע הנוק' את מקומה אבל והוא שהוא דבורת לעריך הוא ויודע את מקומה תמיד שהוא כירד
לו שמתו אחר הנקבה לכן הוא יודע באותה מקום כנקבה הנית כל מאי' ונפש' ותנה שנק' לנוק' דעריך אלהים וקא'
אותר אין אלהים עלמי' ר"ל כשהיא עתורי עם השם מה שלא את אין בה שום כח' אלהים כי נתוקדה אבל כשהיא
נבדה אני היא כולהי שנק' שם אלהים תמתחר שנבראת תושם כן שהוא רין כתוב בראשית ברא אלהים וזהו שהיא
לנוק' דעריך אלהים הכין לרבה והבן עכה: והנה הכל צריך שנדרש שנבאר המקור הנז' נבאר תחלה
מה עניין לו הנקבות שיש בעולם האצי' כן בעריך כן באלת וכו' והעניין הוא כי הודעתיך לעיל שיש
[illegible]

תנה וכן כיוצא ושמאל אשר זה על רבונות דעריבה יותר את רבה ועוד נעשה קו לקו ז"ל שהרחבה היו ז' מפי' ש
המחוונות [illegible]

[illegible]

ונחזור [illegible]

[illegible]

עוד [illegible]

[illegible]

עוד [illegible]

[illegible]

ואחר

ואחר שביארנו המחקר בדרך כללות צריך שנבאר בדרך פרט והתחלה צריך שתדע כי המחקר ה

הנופלות בשטח של האורות הוא אם יש אור או אורות ואם יש אור האחור [illegible] אור הפנים. והמחקר

[illegible]

[illegible]

האחור ולכן נשאר למטה (כנודע) ומאחר שאור האחור הוא יורד ועולה בכלל אחר מאור הפנים ולכן עלה אור האחור
למעלה בעשיה ואור הפנים נשאר למטה במלכות א״כ מוכרח הוא שיתעביד מאיר אור האחור דמלכות זה שעלה למעלה
בעשיה באור הפנים שנשאר למטה כדי לרבו אורה ולגדל הכלים שנחסר מהם א״כ גם האורות שמשלחין למטה
במתמצעות שלהם הם שוים בערך זה לעשיה וכזה א״כ שיוכן מהם האורי זלה״ה כי מציאות של מלכות הוא חשוב כמו
עשיית הנקודות בערך אלא ולכן זאת אין כח להמשיך המוחין שלא מן מציאות דמלכות כמו שאין לו כח להמשיך המוחין
מן מציאות דעשיה אלא עד זמן המעשית. כך הוא מציאות דמלכות והטעם הוא כלל מפני שהם מתחברים יחד
אלא בערך ש׳ מתמצעות האור שמאירים למטה באור פנים דמלכות והכן זה היטב (עכ״ה) והרי נ׳ הספקות שיש
בראשית דעשיה. והנה נבאר בתי׳ הג׳ כתרים של הז״ת שהם המלבושים שמהם ואחרונה לשון שאמר שעלו
בעשיה ואמנם בתי׳ ונקודת דעשיה כפי מה שהיו הספקות בענין ראשית דעשיה ימשך מאמנו מה שנשאר
למטה בנקודת כי כפי מה שעלה מוכתי׳ א״כ דכן בראשית דעשיה עלה וידע מה שלמטה נשאר בנקודת דליה מוכתי׳
א״כ דכן אמנם מוכתי׳ הג׳ כתרים הג׳ אחרונות דכן צריך לבאר ערה כל הספקות הנופלות בהם והנה כפי בתי׳ –
הראשונה ומפה הא׳ שפירשנו אמת הנה אז נשארו האורות של אחור דחו״ב דכן למטה בנקודת דעשיה שהם ז״ת ואור
הפנים נשאר במלכות וזה מתקיימין בהמרכבות כי האור האחור דחכמה דכן הוא בחסד דעשיה ומשם מאיר לז״ת המתמצעות
שהם חו״ג שבו ואור האחור דבינה דכן הוא בנצח דעשיה ומשם מאיר לז׳ המתמצעות שהם נ״ה שבו. ואמנם
דע כי אעפ״י שהכלים שלהם עלו למעלה בראשית דעשיה בכלל הנה אלו האורות שלהם הם מתפשטין ומשלחין הארה
לכליהם שלמטה למעלה להאיר להם (כנודע) שיש לבחינה ומאחר שהאורות של אלו משלחין הארה לכליהם
שלמטה למעלה להאיר בהם לכך היה ראוי להיות שאור האחור דבינה דכן יעלה בכבוד או בהוד דעשיה כדי להאיר בכן
שלה שלמטה למעלה לכל שלה שעלה בבינה דעשיה ומה עולה הארה בנצח דעשיה ודנו עכ״ה והנה הג׳ כתרים
של הז״ת דכן הם מתחלקים בז״ת דעשיה הא׳ בחסד שבו והב׳ בגבו׳ שבו וכן כלם עד הז׳ שיהיה במלכות שבו. ולא נתחלקו
על סדר אחר חו״ב דכן להיות נ״ב שבהם עם חכמה דכן בחסד דעשיה וד׳ אחרונות שלהם עם בינה דכן בנצח
דעשיה. והטעם הוא כי לפי שהאורות חו״ב דכן הם מאירים למעלה בכלים שלהם שעלו בראשית דעשיה כנז׳ ואם אלו
הז׳ כתרים יהיו מחולקים נ״ב עד חו״ב דכן בכלל ועולה נ״ב אור שלהם למעלה ויהיו חסרי אורה למטה במקומם ולכן –
נתחברו עד הנז׳. ודע כי ז׳ כתרים אלו כח מאיר בחבורת הקוין מחמנו נמשך קוים כיצד החסד מאיר לנצח והגבו׳ מאיר
להוד וכן עד״ז השאר. וכפי הספק הב׳ שפירשנו כנז׳ הנה אז עלו האורות של אחור דחו״ב דכן למעלה בראשית דעשיה
ונשאר הם מאירים מלמעלה למטה דרך קוים בנקודת דעשיה. והנה ז׳ כתרים של הז״ת הם מתחלקים בז״ת דעשיה עד
הנז׳ והם מאירים זה בזה דרך קוים כנז׳ נ״ב והנה למעלה בכלל אמנם שהאורות דחו״ב היו למטה ומשם היו מאירים
למעלה בכלים שלהם לכן היה בהם כח להאיר בז׳ הכתרים והיה בהם כח שיאירו הם זה בזה דרך קוים כנז׳. אמנם להיות
שכוונתם להאיר למעלה לכן לא היה בהם כח לקבץ את הז׳ כתרים במקומם שלהם בחסד ובנצח לבד כנז׳ וכאן בספק
כנז׳ אשר האורות למעלה לכן אין בהם כח לקבץ את הז׳ כתרים בחסד ובנצח לבד כנז׳ ואמנם לפי שהאורות הנז׳
אעפ״י שעומדים למעלה עכ״ז משלחין הארה למטה לכן הם מאירים בז׳ הכתרים ונותנים בהם כח שיאירו זה בזה
דרך קוים כנז׳. והבתי׳ הב׳ כפי הספק הא׳ שפירשנו כבר הנה אז האורות של חו״ב דכן נשארו למטה בנקודת דעשיה
בתי׳ פנים ובתי׳ אחור ומתחלקים עד הנז׳ חכמה בחסד דעשיה ובינה בנצח דעשיה. ועתה אינם צריכים להאיר מלמטה
למעלה בכלים שלהם אשר עלו בראשית דעשיה לפי שכבר יש למעלה ב׳ אורות המציאות ומספיק להם וכיון שכן
הוא יש להם הארה גדולה וכח גדול להאיר בז׳ הכתרים והכלים עמהם נ״ב בחסד דעשיה וד׳ אחרונות בנצח דעשיה והם
מאירים עד הנז׳ נעשים אשר שם והוא כי הג׳ שבחסד מאירים בג׳ המתמצעות והד׳ שבנצח מאירים בד׳ האחרונות
וכפי הספק הב׳ שפירשנו בכלל שאלה האורות שלהם של חו״ב דכן הפנים עלו בראשית דעשיה והאורות שלהם דאחור
נשארו למטה בנקודת דעשיה אור חכמה בחסד ואור בינה בנצח עד הנז׳ ואז אור הפנים שעלו בראשית דעשיה.
הנה הוא מתפשט דרך קוים עד למטה באמת זה כיצד חכמה מתפשטת דרך קו ימין ומאירה דרך הקו בבתי׳
הפנים שבמקום מאיר ואינה הארה בעלמא במקומה בלבד ועד״ז מתפשטת הבינה דרך קו שמאל והכתר
של מל׳ והנה מתפשטת דרך קו האמצעי והנה נמצאו ג׳ ספקות בז׳ הכתרים הא׳ אם נאמר שהם עומדים כת וא׳
במקומו בז״ת דעשיה או אם עומדים הנ״ב שבהם בחסד דעשיה וד׳ אחרונות בנצח דעשיה עד מה שעומדים בו
האחורים של האחוריים דחו״ב דכן או אם נאמר שכיון שמתפשט אור הפנים שלהם מלמעלה למטה כנז׳ א״כ אינם
צריכים להתחבר עם האחוריים ולכן כל א׳ עומד במקומו בכלל. גם יש ספק שכיון שאור הפנים העליונים מתפשטים
עד למטה דרך קוים א״כ גם הם מאירים דרך קוים או אם נאמר שהם מאירים זו לזו שלא כדרך קוים אלא זה לפני
שעומדים למטה מתחתון. והדברים הם בספק. וכפי הספק הג׳ שפירשנו נ״ב כדרך אשר אז אורות של האחור דחו״ב
עלו למעלה בראשית דעשיה אך אורות הפנים הם למטה באמת בכלל. ואמנם אורות האחור אעפ״י שעלו למעלה עכ״ז
במקומם הם מאירים למטה בז״ת שלא כדרך קוים עד הנז׳ אלא חכמה מאירה במקומה בג׳ המתמצעות וכינה
מאירה במקומה בד׳ אחרונות והנה שלא ערה יש ב׳ הספקות הא׳ הוא שהאורות אינן למטה. ועוד שאעפ״י שהם
למעלה אינם מאירים דרך קוים ועכ״ז אין הארה וכח גדול לג׳ הכתרים ולכן אינם מתקבצים עד הנז׳ בחסד ובנצח
דעשיה. ועוד שאינם מאירים דרך קוים זה עם זה כנז׳ ונזכור בתי׳ הארה דרך קוים מה ענינו ונב׳ פירושו לעיל
בבתי׳ הב׳ בספק הב׳. והנה ע״כ כל הספקות שמצאנו מתוכל (כנודע) שיש עוד ספקות בחו״ב דאבא דכן ובחו״ב
וחסד דבינה דכן לאינה מקום עלו והיישבו בנקודת דעשיה ואלו הספקות לא זכינו. ואח״כ למטה שחו״ב דאבא עלו –
בחסד דעשיה והאחרון בחו״ב דעשיה הלא כדרך ז״ת וד׳ ראשונות דאימא עלו בנצח דעשיה והאיר בנה״י דעשיה
ד׳ בכתר ד׳ והשם יודע אמיתות הדבר (עכ״ה) ועוד יש ספקות אחרות לאין קץ ולא זכיתי אליהם. גם כפי אלו הספקות
אשר בעשיה יחלו נ״ב כפי אלו כשאר סדר התי׳ והמשל בזה אם אות לורתים הפנים של חו״ב דכן או לאו בכלל
העולם מכ״מ הוא שלמיכה כל אלו הספקות בג׳ העשיה ומין ראשית דלא מה״דע כי אין נודע מה בתי׳ יש בו

והנה

עם בנות כתר בהיכן מזה ולמטה שהיה בהם כח לקבץ הכתרים בחסד ונצח וכו׳.

והנה ישעיה הנביא ע"ה נסתפק בו הספקות הללו ותלאם רמז באומרו והקבים בהתלבשות בפסוק ורמזו בזוהר פ'
פקודי בת תר בחינות דכן ובאמת הוא כי היה הדבר הזה בספק אצלו אם יש בעשיה תר בת או רק בחינות כנודע כי
ההתלבשות הם בעשיה יותר ונזכר זה. והנה יש בו ספק אם לעשות בת א' או ב' בחינות והענין כי כבר ביארנו שגם
הוא מורכב מב' בחי' שהם תנה"י וכן שני בת עם הכלל והיה אפשר לומר שאין בריאה בעשיה רק דרך דכן נכבד
דתנה"י וקרי בת א' או אם נאמר שגם עולם תוך דכן והם מתחברים עם תוך דתנה"י. והם ב' בחינות נבעו אריך
ואות יו"ד שנין שני יורד. ע"כ הספקות. (ולענין שצריך לדעת אם בת א' שהוא תנה"י דכרך וכן דכרך או אם
יהיה בהתלבשות כל ג' בחינות דהיינו בת א' דב' נכרים ובת ב' דב' תבונות ובת ג' דב' כינוי והבן עכ"ה) ס"ה
(ולענין הנה את לברר לעבור שלא אין הה' התרומות של כרך דכן והוא עצמו נעשה מבחי' תבונה דתנה"י שהוא לבוראת
ואז"ל נתבאר שבעולם הם לעולם מתחברים ובזה הוא היסוד שאז"ל צדיקים ושבים ונעשים בראשיהם שהם תנ"י
כרך הדבר דכן עכ"ה) ונבאר הענין את אשר נראה אחר דברינו עשיה הנה נז"ל שנעשה מבחי' תבונה
דתנה"י שהם בחי' עבודות דתנה"י ותן ה' ספי' אחרונות דכרך דכן והוא כולל דכר ונוק' שהם תנ"ה וכן
ביסודו ומשבולו כנ"ל והנה הוא מלובש לעשיה באופן זה כי הנה הנ"ה דעשיה אי אפשר שיתלבשו וגם את נאמר לקבל
אורות ולכן שנשארים מגולים והם שמורים לבחי' מקיף א' הדת והיה"ד דעשיה הם לבדם מתלבשים רק הדת באופן זה כי
כתר דאריך מלובשים לחוך דעשיה והיה"ד דאריך מלובשים לנה"י דעשיה באופן זה כי הנה ג' פרקים יש בנצח דעשיה
ושני פרקין הראשונים דנצח מתלבשים רק חסד ונצח דאריך וכן שני פרקין הראשונים דהוד דעשיה מתלבשים
רק גבו' והוד דאריך ונשאר פרק האחרון דנצח ופרק האחרון דהוד דעשיה מגולין בלי התלבשות ואלו נשארים
שנשארים לתתא בבריאה [illegible] בכל לאחוז עם לעולם הבריאה ואז הם כדמיון ב' דדים של בהמה
שעומדים לתתא אבל הראשים אשר כל אלו הבחי' של את ואות וזון כשהם עומדים בסוד שנאצלו היו לתתא
בבריאה והתחילו לעלות ויונקו התחלה מבחי' דדי בהמה ואח"כ הגדילו וירדו ויונקו מדדי אדם כמ"ש לקמן בע"ה
בהתחלה דרוש הזיון ז"א ונוק' רק לבד והנה היסוד של עשיה הוא מתלבש רק הדעת של את עד החזה של אריך
ושם הוא מסתיים (ולענין שדע כי זה הוא פשוט שבעולם אבא כנגד היסוד רק ערך עשיה כנגד אריך
ואח"כ לתתא היסוד דאבא מגיע עד היסוד דז"א והיסוד דעשיה אינו מגיע כי אם עד החזה דאריך וזה והקושיא מן
הדעת נז"ל מורה לונתקנו [illegible]. (ונתבאר תשובה לקו' הנז"ל כמ"ש שם כ"ב ז"ל ואתם מעם אחרד בזה
לא תורי [illegible] יורד בביאור באופן זה כי הנה כי בכל עולם חוץ הזה פרקין כנז' בזוהר ח' ויתי אחד
היסוד אין בו רק דרך פרקין שהם היסוד והעטרה שבו ונמצא כי ב' פרקין הראשונים דנה דעשיה מתלבשו
בתוך דאריך נגד כאחר בקו יותר והוד כנגד בקו שמאל והיסוד כרך דאריך וב' פרקין אחרונים דנה דעשיה כנה
דאריך ונשאר יסוד דעשיה ביסוד דאריך. ודע כי מכאן נראה שמסתיים יסוד דעשיה ביסוד דאריך ולכן כבר זה
נראה שמסתיים בחזה דאריך. ונלע"ד תיים כי עשיה כולל דכר ונוק' וזה שכתבתי מדבר כרכו' אשר יסודו ארוך זכר
ודע כי היסוד דנוק' הקצר והוא מגיע כשיון יסודו דאבא כזאת כמ"ש בע"ה. ומלבוש דעשיה בתלבושת דאריך כי צרך
להעיבור מחמת הרבה שלם של הנוק' לכן לקחה מדה א' שלימה ונמצא שנשארו ב' פרקין הראשונים דנה דעשיה
לתתא מכל זה בעשיה דאריך ונשארו מגולים ונודע כי רגלי אריך מסתיימים בסוף עולם האצי' ונמצא
שנשארו ב' פרקין הראשונים דנה לעשיה בעולם הבריאה מגולים בלי לבוש ואלו נחברו יחד ונתלבשו בתלבושת
דאריך ונעשו שם ב' דדים כב' צדדיה ואלו הם דדי בהמה שהם לתתא ברגלים ומשם היו יונקים התלבים
עירו' כבר' קודם שנכנסו במקומם באריך וכאו"א וכזו"ן וגם אחרי שקיו עולים כל האצילות והיו יורדים
דהלה עם ויונקים משם ואח"כ עלו למקומם בכל כ"ת. ואתעבר כקיום עם התלבשים יונקים מוקם קודם רקונם
לא היה רק להחיות אבר שבמקום מזון המסוכרת להם וגם נתגלו מתלבש עשיה' משלהם כי היו יונקים מהדדים
ומהשלים דעשיה וגם המלך הנה' הדד בן ברד שהם ב' הדדים כנ"ל שב ח"ב ח"ת. ואח"כ נעשה שתון הדר שהוא
בחי' היסוד כמו הדרת פני זקן כי הספרים אין לו הדרת פנים עכ"ה) ודע כי ביסוד דעשיה יש בו תוך ה"ח וה"ג
ואמנם שעשיה הוא זכר ונקבה כנ"ל שהם תנ"ה וכן ואח"כ היה מן הראוי שיהיו בו ה"ח וה"ג תוך הזכר וה"ח
וה"ג תוך הנוק' עד שיש באו"א וכן בזו"ן כמו שיד' במקומו אבל לפי שגם הזכר והנקבה הם מלבושי'
נפרדים ומחוברים לכן יש תוך כ"ת מהם אבל כאן שהזכר והנוק' דעשיה הם כמלבוש א' מחוברים כנ"ל לכן
לא היו בו רק ה"ח וה"ג כלבד (ולענין לפי מה שנתבארו מסרי' הדרתו הוא מטעם נכון לנז"ל וז"ל כיון שהזכר
דעשיה אין בו רק תנ"ה לבד ונוק' שלו אין בו רק בן לבד על כי אינם יכולים להפרד כי אין ריום ודרין לכן
אלא ע"י תנ"ה התחלק אך אותו ונוק' דז"א שיש בהם תנ"ה וכן לכל א' לעצמו יכולים להפרד תן
הזכרים וכן הזכרים נפרדים מהם. וגם לסיבה זו עצמה נק' אותו ונוק' דז"א נקראים מתוך כמלבושים
נפרדים. כי אינו נק' מלבוש אלא כשיש תנ"ה וכן אתום בעשיה ואריך כי אין בהם רק כן לבד לא נזכר
בהם מלבוש נוק' עכ"ד ונזה יובן טעם נוסף שבשלחות באו"א וזו"ן שיש לכל א' לבדו ה"ח וה"ג הטעם הוא
מפני שבכל מלבוש מהם יש תנ"ה וכן לכן לכל א' לבדו יש תוך מהם בעשיה ואריך שאינו שבו דכו'
ונוק' של עשיה וכן דכן של אריך לא יש לכל א' כי אם תנ"ה וכן ולכן לא התחלק בעשיה ובן באריך כ"ת ה"ת
לזכר לבדו שיש לו תנ"ה וה"ג לנוק' לבד מאחר שאין לה כ"א כן לבדו עכ"ה) ואלו תוך יוצאים ומתגלים
תחת כי היסוד דעשיה השלם ומלובש רק אריך ומתפשטין התחדים בקו יותר דאריך מתכסים והנכו'
בקו שמאל כמ"ש בע"ה כענין או"א וזו"ן.

ונבאר

תועלת דהתחלות שהזכירו הגאונים הם
הספי' דעקודים עד התחלות בעקר הענין
והספי' הנעשה עד התחלות בערך את
ולכן אמרו שהם למעלה מהדבר המכוונה
כרך עליון את כנודע.

בס' מוס שגן חס"ד וז"ל מנין דבר כי היוכך
ע' הוא שלוקת העשיה לשני ה' ראשונים
דכרך דכן לכבר שלו וב' פרקים דתוך דכן
לתוך שלה. ותוך דתבונה דכן ותוך ותפר
דבינה דכן עם הג' פרקים דז"א דכן לזר שלה.
והרי נשלמה נוק' דעשיה. אך הדבורה כלהים
שכן נעשו מספי' הנה"י דתנ"ה לבדה שהיא
כלולה נ"ב מ"ש. והרי כי כרך דעשיה מן דבורה
וכן דדבורה נעשו מב' פרקים דתנ"ה וכן שהם
בחי' המעשים כנ"ל.

הנה דאחד לברוב כי נר דמלי דנ"י הם
הנשארות מגולות ובם הם' דתשובת והות
[illegible].

ונבאר היטב אות הנרצה אחר הקדמה את ונם הם עתיקי הלה תמוד דר' בהחוק בברו' ואחב על כאח' וינק
תורה אחרים כתוב לבי' כשעין זאת ונוק' עוש ונבאר שרש איך אות תולבישים את אמא בלל שבל בחי'
האח' תולבישים את אמא בכל שבל בחי' האח' תולבישים זה את זה. הנה נבי לשול שאות לקחת כונה דתוך שהם
בחי' הקדמון דתוך ושר לקח אבא נה' דתפארה דתן ואימא לקחה ו' התחתונות דבינה לכן כי נה' דתפארה לכן וד"ר דבינה
לכן כבר ביארנו שלהם שרוך אלה שנתרחק לנו כתוב בחי' לקח מוחים אם אוחר דתש אז דאחור וכו' כלל
כשען שרוך ונלת נשאר המקק נם בחות כלל ואב נתוצת כי תוכתי' מתפארה לכן לא לקח אבא אלה תוספת
התסד שבה ולתוכה ואימא לא לקחה מן הבינה אלא תוספי' נבו' שבה ולתוכה וכזה הבין תוש כנוכר דאבא
אחיד בחסד ואימא אחידה ורישא כגבו' ונקן זה היטב. והנה נתל כי נם אמא כלול תוכר ונקבה בתוך פרצוף הוכר
בקן יתין והנקבה בצד שמאל ולסיבה זו כאשר באו אות להלביש את הזא"ת אבא הלביש את קו ימינו דאריך ואימא
את קו שמאלו כתוב. והענין הוא כאומן זה כי ב' כתרים של אות הלבישו את הזקן של את זה מן ימין וזה מן
שמאל ונשאר התרבוץ של אבא ושל אימא הלבישו את אמא מן הזקן ולמטה עד הטבור של אריך אבא מימין
ואימא משמאלו זה כזרוע החסד וזה כזרוע הגבו'. ונם זהו חי' שני כתוכל שנה' כנוכר דאבא אחיד בחסד ואימא
אחידה בגבו'. וצריך שנתרוע בחי' אלו כי קלת נכל שאות נחלקו לד' פרצופים והם אות שלהן וישו"ם עם תבונה
וצריך לתרום איך פרצופ תולבישי' לאות מן הזקן עד הטבור כנו' ולכן צריך התלה לברך פיסה תי' נרם לאות שלבישו
לאות. והענין הוא בחי' יסוד של שריך התולבש כתוך משיור את כלל ותוש בתוקותו כשעין זאת שלמבה
היור כרובו ב' יסודות דאות נרם שיצאו תתונו לתוך בחי' התורה של יעקב ולאה ורחל התולבישים
את זעיר כן היה העניין באריך כי אורות החוה היוצאים מן היסוד דשריך התולבש ריך אריך הם התתשימים
ותולבשים ומתאחיזים את התורה דאות ועי הכלים שלהם ותרבם עם ותולבישים התתוקים הקות והשנים שסתרלותין
ברישא דיוק שהוא יסוד דנוק' אשר בה נגזר הולד והוא רחב ויכול לקבל ברובו החוה תושאב כיסוד הזכר שהוא
צר ותארך. הקן צנור ולהיותו צר לכן אין בו תוקוס לקבל ברובו החוה שלו לתוכו התלה נכנסים ותרתעשים
ווירדין שלתוטלה הנבו' ברובו לתי שהעטרה של הנבו' היא התות הרבוני הרתחון תוכל הד' תוחין כנודע ולבן
התות הרחתון יורד בתלה. ועמ' שם בדי' שישאר אתב החסדים של הנבו' והוא טעם נכון ותרתעשו ונכנם
ביסוד ובאשר עלו ביאם אחב התסדים הם דוחים את הנבו' ותוצ'יאים אותו לתוך תן היסוד דכך בין ולחוץ
והנבו' תתחיל חשקם והחוקם להדבק בתסדים הנכבים בדרך הנוק' הנאמר בה ולא אישך הפוקבים ולכן לאת
יהדו לתושה בנוק' דאריך להתפשט בתוך עד הזעיר תתונם כאשר הם יוצאים תתפי היסוד לחוץ הם תוזרים
ושולבי' מסיבות היסוד דשריך תוכתוך ותוקיפות ותוסבבות אותן בסוד אור תוזר בנקבי' תוברב לשולם ושוב
תשתאים תורתבכים החוה יחד ותן כשהם דך תוסך היסוד לא תוכתונים ולא תוכתון וכבר נתל כי תוקום קיום
קימוד דשריך היה בתוקום החזה של אריך ותוצא שקתות הנתל הם תותורים לכלם כנגד אריך תותוקום התחזה
שלו ולתוטלה ונושן שבכאן תוריך הפסק שנתרחק להרתו ולהה כשען אות שבל אחד לוקח תוה ולכן נאתב
נחלק לב' פרצופים ספק אם אבא וישס"ם קם זה תוה ונק בן דאבא. ובינה ותבונה הם תוה לכן דאימא. וכזה ניתח
שתתרוין אבא עם אימא שהם תוה ותוה ותתרווים ישסו"ת שהם בן ובן. ונם בזה ניתח כי אבא עתמו נחלק לב'
אבא וישס"ם ואימא עצמה נחלקה לב' בינה ותבו'. או אחר אם נאתר כי תוה ובן דאבא הם אות ותוה ובן דאימא
הם ישסו"ת שהם קבן כתפארה ותבה בכינה ובזה ניתח כי בגולם חכרים דיתה לכל והנבור רבן לבד כי לא תוצינו
זוות דתוה עם תוה כי הזוון הוא לרבן התולבשים שתורו שהם בן עם תוה שכל. אבל לנוק לרבן הפסק היה כי קות
קלני כיסוד דשריך כנוד שהיו יוצאים הנבו' לבד ונסיבבו תוב' בצדי היסוד תוימין ושתאל את אות תוכתון דהוא
התולבישים את ב' הזרועות של א' היה כן תוה ולכן כלולים בתרבוף שלו ואחב שיצאו החסדים נכ' תתפי היסוד
דשריך והלכו כל הנבו' לצד שמאל וכל החסדים לצד ימין זה הרחלכות נרם נכ' שאבא נרח הבן שלו לאימא ותוה
ולכן יכדו לתושה לישסו"ת בתוצאו נכ' שב' תוה ותוה דאות הם כצד ימין וב' בן ובן דאות נשארו כצד שמאל שהם
נבורות אבל קודם שתורו הנבו' ושולבו מסיבות היסוד דשריך את היו החסדים נשארו לבדם ביסוד דשריך לתוטלה
תן החזה דאת והנבו' היו תוגולם לתוטה תן החזה ואז נכ' תוכתון אות בל א' ואז היו כו שם תוה לבד ונזדווגו עם
תוה עם תוה וישסו"ת היו כבל א' וא' בן בלבד ונזדווגו בן עם בן ותוטה שאין נק' זווג ב' זכרים ביחד או ב' נקבות
ככל בתוך של הרתו ולכן הכה על לתוטלה הנבו' תוימין ותשתאל ואז נם אות היו בא וא' כלול תותוה ובן. אבל
עכב הזוון אינו שלם כי צריך שיהיה זכר ונקבה יקיה זה תותוך זה. ועתה היו אות שוים כל א' תותוה ובן לכן יצאו אחב
החסדים ודחו את הנבו' כולם כצד שתאל ואז נעשה זווג שלם תוה עם בן אות ותוה ובן ישסו"ת וזהו הקון אות-
בשלימות והבן היטב עכה'. ואחר לתוה בזאת כשיוצאים בתחלה הנבו' תוריך יסוד דבינה ויורדות בתוך של היסוד
דיוק ובכאן היו שולות בנה'. נתל כי זעיר נברר תון בנוק' כפרצופים חלוקים והזעיר נברר ע"י החסדים והנוקבא
נבררה ע"י הנבו' ולכן הם תשברתור הנבו' לירד אל היסוד של זעיר אשר את תוכון בנוק' קרנבר של רישא דנוק' ויוצאים
ונוקבים דרך התוקור אל הנוק' לבנותה ולהתקין אבל את הזכר והנוק' אשר בו קנה הם תתחוברים בתרצוף א' זה בכן
ימין וזה בכן שמאל ולכן הנבו' עתה תורתחברות עם החסדים לא תשבתנם ולא תשבתון בנו' ונם לשניה כי החסלים באים
תון

(לקוטי) הרבות בע"ש כי כח' תוש דנוק' עת צריך
ישב הרחת ולבקר שיסוד דשריך זה הוא דנוק'
דירה ונשתח יסוד זה נק' דזכר תועתי
דהיינו עד לבי' שריך הזכר ויש לנה תתום
נדול כי יסודות הנכנות התתונות תוחשת
ותכל צריכים להיות רחבים הרבה לפי שתולבי'
ב' פרצופים חלוקים תותון דזכר ונקבה
נתבררים תושאב כיסוד נוק' דשריך שאינו
יוכל רק פרצוף אחד שהוא פרצוף א' הכולל
תותון דרכשר דיתא נכ'"

מן מה דעתיק והנקו' מן כן דעתיק. וגם שם הם מתומים [illegible] מה וכן כאשר אמיץ כנ"ל. והנה גם החסדים
יוצאים אחר מתי' היסוד והמן ומתגלים דרך את להגדיל על הנה"י כנ"ל והם מגלגלים את הנקו' שהם מקיפות
ומסבבות את היסוד דעתיק ביותר חציים שהם ב' נקודות נה"י וחציים בשמאלו שהם ב' נקודות אחרונות נה"י
ואת הנקו' המגלין אותן ומלבישין אותן למטה ואת החסדים הולכים למעלה מוכחין ביותר היסוד לפי שגם הוא בתוך
מה שביסוד אשר החסדים הם מתגלים כנודע ואת הם דוחים את הנקו' העטרות ביותר ואת הולכות הנקו' אל השמאל
והנה אין מקום להכל מלמעלה מן החזה כל הה' גבורות ואת אלו הב' נקו' ואחר שהיו ביותר הם יורד מעולה
והולכות ועטרות בהן שמאל למעלה מן החזה וב' נקו' ואחר האחרות שהיו בשמאל ירדו למטה מן החזה כנגד
שמאל עטרות ונמצא ערך הזה כלם מתחברות בהן שמאל מלמעלה למטה וב' ואחר למעלה מן היסוד כנגד הפרקים
וב' ואחר אחרות למטה במקום הנ"ל וכן ע"ד הם מתחברות הקת בהן היותר ב' ואחר למעלה כנגד הפרקים וב' ואחר
אחרות למטה כנגד הנ"ל ונמצא ערך היות באן ד' כתי' ולכן נקרא להוציא מכנורס ד' פרצופים והם חסדים העליונים
הוציאו פרצוף אחד ביותר למעלה והנקו' העליונות הוציאו פרצוף אחד בשמאל למעלה ולכן למטה החסדים שביותר
הוציאו פרצוף [illegible] וגם והנקו' התחתונות הוציאו בשמאל פרצוף הרביעי. ונמצא כי היות ב' כתי' נ"לי ופרקים בחסדים
וגם התחתונות ב' פרצופים ביותר והיות ב' כתי' נ"לי ופרקים בנקו' וגם התחתונות כנגד ב' פרצופים בשמאל. והנה והנה
מה שנזכר שמעתי מפורש בתחלה. ואחר אחר כך מצאתי כי מה שנ"ל שהחסדים יוצאים לחוץ מהיסוד דעתיק
שאין הענין כך אלא נקודות כי ב' חסדים ואחר נשארו מכוסים בתוך היסוד דעתיק וב' חסדים ואחר אחרים ירדו כנ"לי
למטה מן גו היסוד [illegible] בנקו' [illegible] לחוץ [illegible] צריך לדעת שאחר כתוב —
יתחלקו הד' פרצופים [illegible] אבל הענין הוא כי הענין הזה [illegible] בתוך הראשונות [illegible]
[illegible] להגדיל את אריך [illegible] בעת הרחבונה [illegible] אחרים [illegible] כי כבר
[illegible] אריך [illegible] החסדים והנקו' הראשונות הנה כאשר [illegible] אריך [illegible] החסדים [illegible]
[illegible] הנ"ל שעלו למעלה [illegible] הם יורדים [illegible] למטה [illegible]
[illegible] הם [illegible] הארה מן החסדים [illegible] כנודע כי [illegible]
[illegible] כנודע [illegible] אשר הם —
למעלה [illegible] הארה מן [illegible] היסוד. (נלע"ד [illegible]) [illegible] שהוא [illegible]
עם [illegible] בתחלה [illegible] (והגבורות והחסדים אשר הם למטה
[illegible] הארה מן [illegible] ד' פרצופים [illegible] והכל בין [illegible]
אל [illegible] היסוד דעתיק [illegible] שהוא —
עד [illegible] היסוד [illegible] ואחר
[illegible] שהוא יורד למטה [illegible]
[illegible] ביותר [illegible] בשמאל (נלע"ד [illegible]) [illegible] אם [illegible] חסדים
ואחר [illegible] היסוד דעתיק [illegible] החסדים ביסוד דעתיק והם יורדים [illegible] למטה
ביסוד דאריך [illegible] הה' חסדים ואחר [illegible] ביסוד [illegible] שהוא [illegible]
[illegible] החסדים ואחר [illegible] כמ"ש [illegible]
[illegible] ואלו הד' פרצופים הנ"ל הם [illegible] על [illegible]
[illegible] (נלע"ד [illegible]) [illegible] ב' [illegible] (והדבר [illegible]
[illegible] העקביים [illegible]
[illegible] העקביים [illegible] בתוך [illegible] הנקו' [illegible]
[illegible] הנקו' [illegible] היסוד [illegible] —
החסדים [illegible] הנקו' [illegible] העליונות עם התחתונות [illegible]
[illegible] פרצופים [illegible] העקביים הנ"ל אשר [illegible] עם הבינה [illegible]
[illegible] הבינה [illegible] כאשר [illegible]
הנקו' [illegible] העקביים [illegible]
[illegible] הבינה [illegible]. והנה [illegible] הבינה [illegible] כעלה
[illegible] הנקו' אשר הם [illegible] מן החסדים כנ"ל אבל אבל
שהות מן החסדים [illegible] כנוקבא [illegible] זה [illegible]
הנקו' [illegible] החסדים [illegible] בתחלה [illegible] הה' [illegible]
[illegible] מן החסדים הנה'
[illegible] הנה' [illegible] בינה [illegible] כנוקבא [illegible] כי [illegible] רז"ל
[illegible] הבינה הנה' [illegible] ולכן [illegible]
שהוא [illegible] החסדים הנה' [illegible] שהם הנקו' [illegible] היסוד
[illegible] כנוקבא [illegible] הבינה [illegible]
כמוד [illegible] כנוקבא [illegible] הבינה [illegible]
[illegible] כנוקבא [illegible]
שהם [illegible] חסדים [illegible]. [illegible] היא [illegible] הנקו' [illegible]

דאריך

[illegible marginal notes]

הארך ותוכם נבנה. והנה עתה יש מקום שאלה והיא כי אם הטעם של מעלת הכונה על מכתב הוא לגלוי הגבורות
אם כן היה מן הראוי שיהיו יושבות עם קיומם התחתונים גדולים במעלה על אותה לפי שהתחתונים הם כנגד הגבורות
הם במקום הקדמונים, אבל הענין כך הוא כי הנה אם כאשר יצאו הגבו׳ בתחלה היו מתפשטות ויורדות כבר למטה
במקום הגלוי אז ודאי שהיו מאירים למטה במקום המעלה והיו יורדות גדולות התחתונות מן העליונות. אמנם אחר
הגבו׳ התחתונות כולם עלו למעלה והאירו למעלה במקום הכונה העליונה והאירו עם שאר האורות ונעשו עם האור
העליון ואז היו העליונות יורדות מעולות וגדולות מן התחתונות שלמטה. וגם טעם אחר כי המתחלות של הגבו׳ והחסדים
העליונים כל במקום עתה לגלות אבל מתחלתם התחתונה שמוקם נעשו ישמור אין כל האורות עתה להם לכרם
כי גם הם צריכים להתפשט ולרדת הארץ לשאר ההתפשטות הגוף מתגלה ולמטה והרוחני והיסוד דא״א וגם הם עליונים
להאיר לו זמן התלבשות אחר אלא מן הנזכר ולמטה ונמצא שלא נשאר מהאורות לו עבור רק האורה מועטת
ובזה נמצא שאות גדולים ומעולים מהם.
ונבאר הלא מלאכים שהן אות לו זה עם שבכר כיארנו לעיל קצת שינויים אחרים כי הנה בזאת החסדים—
מתפשטים בכל נוקבא והגבורות שנעשות כולם לנוק׳ מושכב כאן והטעם הוא כי שם שהזכר והנקב׳
הם פרצופים נפרדים לכן הזכר לוקח החסדים והנוק׳ לוקחת הגבו׳ אמנם בא״א שכתי׳ זכר ונקבה שבהם הוא
פרצוף א׳ אלא שזה מוחלד כבד ימין וזה בשמאל לכן גם מתפשטים בכל החסדים בכן ימין אשר הזכר והגבו׳
בשמאל אשר שם הנקבה. עוד יש חילוק א׳ והוא כי בא״א יוצאים ד׳ פרצופים מכתי׳ יסוד א׳ שכבר נו שהוא
היסוד הנעלם בכל וגם בזא״ת מב׳ יסודות שכבר נו שהם יסוד אבא ויסוד אימא כנודע אינם יוצאים רק ד׳ פרצופים
בלבד שהם יעקב ודור המדבר ולאה ורחל כמבואר במקומו רק ב׳ עב והענין הוא כי גם כאן בא״א יש ב׳ בחי׳
שהם זכר ונקבה כנודע אלא שהם מחוברים יחד כנז׳ ולמעלה מתחברים גם שיהיו א׳ מוכאן לו זעיר כי כבאן
אחי׳ הנוק׳ שהם בינה ותבונה יצאו דרך פרס בארוך אבל לא כאחור מושכב בזאת שלאה ורחל הם באחורי׳
זא׳ כנודע. עוד יש חילוק א׳ והוא כי בזאת יצאו ב׳ הנקבות שהם לאה ורחל א׳ כנגד המקום המעולה למטה
מן היסוד וא׳ כנגד המקום המכוסה כמו שהם כאן בינה ותבו׳ אבל יעקב ודור המדבר אינם יוצאים אלא —
למטה במקום גלוי והטעם הוא לפי כי שם בזאת יש למעלה במקום המכוסה ב׳ מוסכים שהם ב׳ מתחלות
על יסוד דאבא ויסוד דאימא המלבישים ליסוד דאבא כנודע והנה יעקב ודור המדבר ששניהם יוצאים מיסוד
דאבא אשר מתגלה דרך יסוד דאימא אין להם כח לצאת למעלה עם למעלה אבל למטה במקום הגלוי שאין
ומסך א׳ דיסוד דאבא בלבד יכולים לצאת שם מושכב בלאה שהיא מיסוד דאימא
ואחר למעלה ולמטה אין להם מסך א׳ לכן יצאו אחד׳ במקום עליון אבל כאן בא״א אין בו רק יסוד א׳ בלבד ועבור
ורחל א׳ למטה במקום הגלוי. וצריך שתדע ענין א׳ והוא כולל בכל בחי׳ הפרצופים והענין כי בא״א במקום הקדמונים
נמצא יש מה פרסא ומסך מבדיל בין חצי עליונה לחצי התחתונה כנז׳ במקום הראשון ומבואר בזה אלא אין יש
כנודע. ולפיכך שכבר יש לשאול שאלה מועטה מאחר שמכל של אבא הוא בכל ימין של אימא בכי׳
באחיזתם בכל חצי׳ למטה אף אין במחבר על אות. שזה הוא ונק׳ ריש דלא אתפרשן לשלמין ולא
על אות אבל אחר ולא חבד אלא אף אפשר שיהיו ביחד ולכן נר׳ לפי שאין בעת קודם הקומה
והקדמות והישיבה והגדולה והכן עתה) והנה זו הפרסא אינה מועט כי כאשר מתגלה מדרך פנים היא מגלה
מתחלה ובחינת יחוד ובמקום המעולה על האחור היא עומדת מגבנת מקום המעבר כנז׳ במקום—
בעבור כי זו היא הנק׳ והרגה הכבר הרחמי דאמי כנו מעונה דבר נס וכנז׳ כנזכר בת׳ בראשית על פ׳ יהי רקיע
בתוך המים וכו׳ והנה אות הם עולים כב׳ צדדים להאיר מיוחד ויעלו ונעלמים פניהם אינם לו אחור וחבד והנה
ביחוד הראשונות אנו רואים שמקום מכוש ב׳ בחי׳ הבטן והכרם של שניהם שהוא יוצא וכולם מתפשטות הגוף נשפר
במקום קיום הכרם שלהם של אות עם כנגד מקום זה המאיר מתחיל בחי׳ הקדום בכל להתפשט עד האחורות
ונפשר הולך ומתפשט ונמשך זה הקדום לאחורי א״א שם הוא כנגד מקום קודם של אות שהם יורד אחורנים
מן הכרם שלהם ויורדים ונמשכים למטה עד כנגד מקום המעבר של א״א ושם מתפתחים אורך התפשטות
ירכין דאימא ולבת וגם הקדם עד שם מתפשט באחור והולך ונשפע ויורד עד שנמצא ממתר התפשטותו—
במאמר בתוך מבנה מקום המעבר ודבר זה נעשה בתוך אחורה ואין להאריך בו.
ונבאר ענין זאת ונלד׳ אשר הקדום בא אחר היכן אות והנה נר׳ לעיל כיון נעשו מוחי׳ זה דתוך ומוחי׳
זה דבן וגלוי הכתרים שבזה לבן כי למו עלה בנקבת דעשיה בכל ואמנם מקומו הוא למטה מן
הקדם ואותה הפרסא הזה שמתפשט במחלש נעלם דא״א כי אמנה המלכה עד שם הנוע קיום ושבור ומן הפרסא
ולמטה מתחלין זמן הנמשים מתלבשת לו א״א למטה שהוא מתעבור האריך ולרבה עד קיום רגלין של א״א כמו—
שזכר עתה בזה. ולפיכך שם והיא אור הלבנה כאור החמה ירבה כמו ששם של מהר שנק׳ אור החמה ישלו
בהרים שלא בשלימות כך לעתיד לבא יהיה אור הלבנה שהוא זה דבן שהם נוק׳ לזה דתוך ועלה למעלה כזה דעשיה
ומתחיר וירא מושם הר׳ כתרים שלא שלמות אורם עתה לתקן נפשו ואחי יהיה אור הלבנה בשלימות כמו אור החמה
של עתה שיש לו הר׳ כתרים בשלימות שלו. אבל עתה מאחר שבעשי׳ יק׳ הז׳ כתרים שלה מהל דעשיה ימין. כולם
שיהיו מאירים כמה וכמה מהרבה יותר ויותר מתתה שמאירים את הז׳ כתרים דתוך של עתה וזה מבואר כנודע
מכתוב.

24

מרכבה נעשים. וגם אור המתקה יהיה עכשיו דהיינו שכל סדר וסדר מוחין הנז' בצורה שלא יהיה המאיר זה יורד ממנו שמאיר עתה. והנה זהו הם מוח [illegible] מוחין אבל מוח יקח מאירים באור נ' קוצים כל כנגן ז' ומוחין דעתיק וזהו באור בכל הראשון ולא כנ' יומין מוחות דעתיק כי לעולם הבן יהיה יורד נקל מעשה מה כנגד רק כי עד ואור הלבנה יהיה יורד נהל המאיר המתקה כמור אשר חיל נעשה בעולה וכמור עולם בכל צדיקים יודעים ומגולים כמאירים.

ונבאר

עתה מה שיעדנו לעיל בדרוש הזיון אלא לבאר איך כל בחי' האצי' כאשר עתה יגבו המתחלה תמוד דדי בהמתה ואחר יגבו תמוד דדי אדם וכו'. ונתחיל בחי' הזיון אלא ונאמר כי הנה נז' לעיל בדף כב ע"ב כי הזיון כל האצי' היה ע"י עיבור ב' אדם ולא ידעתי הזיון היה תמוד עיבור זה והתעסק יכן תודעה ועיין בדף כב ע"ב ועם הכן היינו על המרכבה. והנה באשר אלא היה כמור העיבור נולד ויצא לחוץ ויורד לתמונה בעולם הבריאה כל תמורה עיקה אחר עולם הבריאה כי אלא עדיין לא נברא עולם הבריאה ויורד לתמונה מן אורם אחר מרין ההתחתונים של נצח והוד דעשי' אשר באמרנו לתעלה שהם עומדים לתמונה בעולם הבריאה ועם היה יונק אלא מאורם הבין מרין שהם בכתוב דקנים בדתיון ב' דדי בהמתה שדדיהם מתוך לרגלים. והתעסכל יכן איך נעשו מוחות בחי' דדים לתמונה ולכן לאחריך ואחר שלך מעם הנדיל יורד ועלה באצי' והלבישו ים שלא לגד לעתיק כמעט לתעלה וקרי' נעלה הזיון דאחריך. ואחר נ"כ שרבנו אחר ונם היבוש ע"י עיבור ואחר זמן העיבור נולד ויצא לחוץ ויורד גם הם לתמונה בבריאה בחי' דבר אורם הבין מרין ברחמין דעתיק ויגבו מעם. ואחר הגדיל יורד ועלה והלבישו לאורם כבין מרין רבקין דעתיק יורד ועלה והלבישו באצי' במקומות והלבישו אחר אלא מן הזיון עד תמוס העיבור כנ"ל. והקיפה סקיון כמם ב' עלות ואחר הגדיל הוא כי כאן יש להם לעלות ב' מדרגות שהם בחי' עתיק ובחי' אריך שהם אורם רבין מרין ברחמין דעתיק והלבישם אחר אריך לכנ"ל. ולבן הועבך להם ב' עלות אבל אריך שאין עלו אלא מדרגה א' די לו בהם א' עלות כנ"ל הזה דעתיק כעליה אחת כי מלת מדרגה א' הם. אחר הוא הזיון זין והמתחלה היה כעיבור כמוני הכינה ואחר כך זמן לידה ויורד לתמונה בבחי' הבחר אורם ב' מרין רבקין דנה דעתיק ויגבו מעם זמן היניקה ואחר הגדיל ועלה והלבישו אורם ב' מרין דעתיק. ואחר הגדיל עוד ועלה לתמומם שהוא מן העיבור דאריך לתמונה. והלבישוהו שם ואחר הגדיל יורד ועלה לתמונם נה"י דתבונה של בחי' דהעמור ויגבו מעם מן הג' מתמעיות שלה שהוא תמוס המזה עליה כלבד תמוס כדרך שמתבקר הלם את התבונה בין ובבורה ויונק תמוס ב' תרוועיה ובחי' זו ע"ב אלא לגו המיד בחי' היניקה כמאמר אלא לגו בהתה המרחות אין יש לו' מתנים לגון והם עיבור ויניקה ומוחין דגדלות. ודע כי היניקה הזאת היא היניקה האחרונה הנז' בדברינו המיד ואחרנה כל אחר הבחי' שהוא לגו אחד שגודלו כולם גדולה עתיק ונה' בחי' דעיקה אבל עיקרה היינו אלא נו הנ"ל ואחר כך זמן הגדלות האחרון של זון והוא זמן כניסת המוחין דגדלות כראשון שאין הנו' בתבונה נכנסים תמוס בראשון להיות לו מוחין ואין זה כמו זמן היניקה אשר עלה עד ורבוריה שהם הנה' דתבו' לגוה מן הדדין שבתחה כי אלא היונק רק עליה מובחן כנ"ל אבל עתה נכנסים תמוס רק המתעיות זעיר בבחי' מוחין מומש והרי נבו' כל בחי' הזיון שיש לזעיר ונוק'.

ונבאר

עתה המתחלה בחיה מובן מלביש זעיר אח אלא מן העיבור והמתה. המצאת וזה תמוס ז"ל אריכל עתיק הקבה להגדיל לכל צדיק וצדיק זה שלמות וכו' והענין הוא כי אלא הוא בחי' הכתר של מלכות עולם האצי' כנודע והנה אריך יש כן הדבר מדרות מעין כתר כנעבר כמ' דהנה צדיק העליון הוא זא ולעולם מתחיל הכתר שהוא מלבים לאריך מעתיק ולתמונה והנה המתחיל כתר הם ו' יסוד ולא הם היה שולמות שלמה הצדיק הזה שהוא זא הנר' ה' הצדיק ועיין כב' דהקמה דף כמ' ע"ב במאמר הזה מה שביארתי שם. הנה הכתר דזעיר הוא מן העיבור שקיים הנוף הנז' ב"כ שהוא על רישי' דכן ונ"ה מרין דנצח דאריך מתלבשים בהן ויהיו דזעיר שהם הח"נ שבו ונ"ה מרין הוד דאריך מתלבשים בהן ממש של זא שהם בנה ויסוד דאריך מתלבש בהן מתמצעי של זא. ונמר דזא ונבאר מן המתחה דזא ולתמונה כדתיון הנה שיוצא מן אלא מתמוס ונתמצא שעשר מלביש אח אריך עד מיום דאלו מגל צדדיו ועם נ"ב תמצריותם מן זא ודנק נוק' נעם הוא מיום עולם האצי' תמוס דנק' עתיק הדבין מרין דהתחתונים שלהם שהוא תיך התחון דנצח והוד דהוד דעתיק לא נכנסים יורד לתמונה ונשארים כזכור עולם הבריאה אשר הוא לתמונה מעולם האצי' ונשארים שם בבחי' ב' דדי בהמתה כנ"ל במקרך. המצאת ואח' לומר כי לא היה כך אלא קודם הזיון האצי' כנג' כמו ואחר הזיון לא הוצרך לזה ותמזר העתיק לתמוף רגליו לתעלה בהשוואה א' עם רגלי אלא וכנ"ל.

ונבאר

עתה בחי' זמן העיבור של זון איך היה וכמ' נז' לעיל כי נעשו מוב' בחי' שהם ענף דתורה ונגה דכן נולבי ז'. הכתרים ונבאר סדר העיבור ונאמר כי הנה אחר שנתקנו אלא נעשה עתה בחי' הג' תולדים שתרן ושו"ן כן כל הזיון ואתמנם קם ז' בחי' ז' סתי' התרנגו' דבו כנודע גם אלא היה עדיין אלא בלבד הראשונים שתעיבורו ולמעלה עד מיום דאלו והיה תמולה בלי לבוש וכרי' להבין תולדים הנ"ל אשר תחם נעשו ז"ן כנ"ל היה צריך שיהיו במקום עיבור בתוך אלא וזה סדר העיבור הנה התחלה תמף אלא אלא דגלין למעלה דל כי נה' שלו שעדיין הן תמולה כנ"ל נעשו לתמעלה עד הג' אתמצעיות תוך דאריך שבתו התמלבשים דעך אלא כנ"ל. והרם זה גם עתיק התחיל לתמוף ב' מרין אתמצעיים שלו בתוך ב' מרין הראשונים דנה שלו והיו תמולבשים בתוך דבין מרין אתמצעיים אבל היסוד דעתיק אינו צריך לעלות כי הוא תמסתיים לתמעלה בתחזה דאלא. ואחר הלבישו התמך והנבו' ותמי' העליון דבר דאלא לאורם ב' מרין אתמצעיים דנה ואח' היסוד דעתיק. ואחר הלבישו נה דאלא לחוץ שלו שבתון ותמי' התחתון של הגבורה שבו ומלא הלבים אח תמי' העליון והיסוד דאלא הלביש אחר תמי' הגבורה של הדבר ועלה העטרה של היסוד שבו והלבישה אחר היסוד שבתו שבו ואחר עלו תוך דזא זה והלבישו לגה והשוות היסוד דאריך ואחר עלו נה' דזא והלבישו לתוך דזא שבתון ואחר עלה הנה' שהוא התלבושת במור עטרה והלבישה אח היסוד דזא והרי נתמצא שעלה בחי' זון למעלה ונתמצא זון בבחי' ז' כלים בך שהם זו שבו כלולה הלבר כולה ונראית זה כמ' כשלת דף ג' ע"א בהקדמה הלבר דוחין דכלון כולם הוו שרשין ונר' ונודע כי זעיר הוא בחי' רוח והתחל' זה אבן וזהו אבנין שרשין ונו' ודי בזה. ונרבה

קול הרמ"ז הנה נר' כמ' מזה שכ הנה כי כל בחי' העיבורים והרחמים אינם אלא לבורר הכלים דבן ונו' ועוד שם כמ' צריך בק בכ כי יש כז' נקודות תחתי' שהם נאלת ונו' שהם נבררו ונעשו הנוק' הלא ונו' אשר ש"ב הבין כי קדרים הם תמוד בן לעתיק אשר ברעשת בבחי' לגבר תיור לגתתונים כמור שגלותן בכל תושלג ולכן הם כמור דדי בהמה שהיא נ' בן דהיינו תמור בן הלקים בנודע אשר תקבר יעקב בתנו' נ"כ וגם לתמונה במוף המתי' דהאצי' בתור נ"ב שבה שמאחרים מתרגשות בבחי' ולביון שבתחלת הבריון היה האצי' כלו כמור עתיק הגדול כלי קבלת אור אחר לא היו ונלים בתרגומיים הנקראים תמבחי' בן לעולם בכך בכאמרם מן השבור לבלבים אח מקומם באצי' אך בתחלה הצררו ברגלו בברי' לגיר מן בבן דין הנ"ל לבנות מן דאור בתדרגת בהמתה כדי שיוכלו לגבל ואח"כ כין עולים כל אחד כפי מדרגתו הנז' בתן אבל עד המתה של בת תדרגתו לא הוצרך לגל זה ואין שם בירור כלל ואלו לעורר בת בבחי' אלא כי בוא כשיעור והוא אור חוזר שלא היה בו ענין כלל וז"ל ושין כמ' תוע כא הנ"ע ס שם תמוור כמ' אבל בבבריים דין לצורך התיקון מלבד ונם עין באצי' דף קיא.

קול הרמ"ז תמעני' שרמשו יונקים התמוה' כבל ענין תלבושין דדי בהמתה כנז' באצי' בדרוש הקלי' כא ל וכו' תמחב. וגם תמוד לו הדדים כנ"ל דף עב ע"ב בעניין עבר אינו דומה ליניקה שקורם האצי' לגל התרגומי' כי שם היו הפרין שבתו דנה דעתיק במור האריך נתמורה אבל באמ' נעשה הרגם שלהם כלבד כינול כדי לגבר תיור לתמוה דאי אח' כלה קבי כרשי"ל דזה נשאר לעולם אף לאחר הזיון.

קול הרמ"ז לא הוצרך באן תמה נעשה מגו' פרין דבין התמבכים בבריאה תוך ונעשה תמה נא גם שם נשארו כי לא נ' נמור שנעשו שם דלב נר זו וכפוף לתמולה בין התמצעיות קשורים לתמעלה בתוך דאריך וכוס ונשארים בבריאה ולא' לומר כי עתיד גם נר בלצ' ונתבורר בתקים שבו' נוחרים נתמצעיים והוא עבחם בינים כי בלא נוחרי' בתוך ולא ודבר לא נו' כלן שלא זו כי קין לו דיבר תמורתי קבריאת לעיבור זון דתתלבשין בו ובלבד שם קעליונים ואמצעיים לבד לא נכנסים לו ידיה עליה זו כי לא לבחי' בבתון שלו לתמונם ביני לתמעיים לגל לו לצורך זון ולכך לכן - נתמרה בך לב' לומר ושם קשין גם שלו נכנו תמבר.

קול הרמ"ז לתמוך שהתמוסביים בתוך זון בחי' נכנו בדרשי"ל ועניין זה נתבאר להלן לורך המוסקים ביסוד דנ"ל קצמים קין כי כל שיעור קורבשין תוך רמזה שלא נתברר עין כמור ונה כי כל עיקר נורו נעלה לתמעלה מבן.

ונראה דבאמת אף שלבושין גם הם בבחי' אור והוא כי אחר כל הנ"ל דלבושין אור ושם אור אך לפי קצת הנ"ל כי כבר נת' כי
אורך על קו' הרבועים הם כשיעור אורך הנ"ל שהם אורך דא"א ונמצא כי אור נשארו כמו שהיו כראשונה רחוק
לפי שהם קצרי הקומה בכל אבל עדיין ואריך שהם ארוכים קוצרו לעולם בצורת הרחבה ולכלל אורה בצורה העליון
כנ"ל והנה גם זאת וגו' היה יכול להסתיר כמו שהוא ולא להלביש קצרי הרחבה עליון כנ"ל כי הרי אורך ו' קצוות אינו כך
[illegible]

שער רחל ולאה

ונבאר בתחלה ענין הרחל ולאה הנ' מה ענינם ואח"כ נחזור אל הדרוש הנ"ל ובכל מקום שאנו מזכירים בחבורין
זה ענין רחל ולאה הם אלו שנבאר עתה בזה הנה נתבאר כי הו' נקודות הראשונות הם ו' עולמות
שהם בחי' זו"ן [illegible]
[illegible]

להלביש תיקוני האורה אשר נבנו בעשתות לא יכלו ויקום בבחי' זה והוא נ"ב פעם מ"ה בהיתקל כענין הנעלם
היבשות ההם שאמרו רז"ל שהיה איש שבנשך עד וכרכיה לבא ונ"ב נר"כשו עצמותיו בלי עוד להלביש שמה
ולא הם בבחי' הידוע. והנה עד הנה גם כל המלכים נשאר בהם קצת רשימו כדי להחיות את הכלים ההם כענין
רמ"ח שהוא נתן תיקון האצי'. ודע כלל זה כי כל מה שיש בשרש הכל הוא בדוגמא מה שהיה באו הז' מלכים
ואין כל חדש תחת השמש ומיתת המלכים והקונם הוא ענין רמ"ח המתים להם וכך יהיה לנפש השפלה שצריך לבא
והנה הרשימו הנשאר בהם הנק' הבל דגרמי הם בחי' נקודות של אורות העליונים שנשארו בכלים המתים ההם
ושיריים האורות נסתלקו למעלה ובחי' נקודות ההם נשארו בכלים להחיותם כענין הריקון של האצי' והנה
תמצא הנקודות ההם הן ז' רמת נקודות וזהו הארץ היתה תהו ובהו שהם בחי' המלכים הנראים מן המל' הנק'
ארץ אדום אשר מתו ונתחרבו ונשענו תהו ובהו ונשארו קצת נקודות הנק' רוח אלהים מרחפת עליהם והיותם
מרחפת הוא מה רמת כי ברמת נקודות הוו רק המתים מהם הנק' ונשאר הוא שהאורות העליונים נסתלקו
למעלה ובחי' הקדושה שבהם הם הנקודות שנשארו בתוך הכלים כנז' כי הם בחי' דינים נעורים כמוש"כ רק מה
ע"ב ולכן נבאר בקצרה סדר האורות והתרנגים והמלכים עד למעלה מזה. ומהרתו נלקח לנו הכלים רק בהם נק' בחי'
הא' נק' הבל דגרמי וזה נכנס בתוך הכלים שנשברו ונפלו ונשאר הקו' והחשך היה מכסה עליהם ועל החשך
היה בבחי' נפש שהיא המאורות על הקבר והיא הנק' מים ועל הנפש היה הרוח שהם הריקון שבחי' שאול ואם רוח
אלהים מרחפת על פני המים וכשירדו רמת נקודות אז ויאמר אלהים יהי אור הוא הבל שירד להחיותם וזהו סוד
אורות מלך לפי שיש מלך שהוא ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן אורותיהם עולה מלך וזהו הבל של מל' שצריך שיכנס היסוד
בנוקבא שצריך שרשה כוהם שכתוב אבל הבל הזה הם הכ' אורות שנשארו למעלה והם הכ' אותיות שבשם מ"ה והם
החסרים המלכים הכלים האלו הרמ"ח היא שרשה יה יה מוב נון כמו יוד מרבע שלם כלול מ"י כמנו שפי' בבחי'
יהיה הא' שהוא יה למעלה כאלו יה למטה כענין גם בכלל הריקון שיהיה ה' א' שהוא גם ושמו שהוא המל' נ"ב
מרבע א' שלם שאם יהיה נון השנים במרבע א' ירבעו זה בתוך זה וזהו סוד הריקון אבל הריקון הוא שיהיה כל
א' כלול מרבע שלם כלול מי' ויתרונו ביתר שוה בשוה וכל זה שורש השבירה היא לפי שהמל' קטנה לפני לבוש
אבל צריך לבא אני הטובה ברצון אך ציון ברחלה ואח"כ תבנה חומות ירושלים שאז אין מחו מהקו' כי כלנו
המאור לשבת עכ"ל.

הנה נודע כי כל האורות של האצי' כלם הם בחי' הויות ונודע כי ד' בחי' הויות הם אל הויה במילוי יודי"ן שהוא בגי'
ע"ב כזה יוד הי ויו הי או הויה דס"ג כזה יוד הי ואו הי או הויה דמ"ה כזה יוד הא ואו הא או הויה דב"ן כזה יוד
הה וו הה ונבאר עתה בחי' הויה דע"ב ומתונה יתבארו שאר ההויות הנה משמעות הוא כי שרש האורות ושרשי ורדי' הוא
ד' אותיות ההויה בפשוטם בלי מילוי והם הם בחי' עצמות האור ואמנם זהו בהיות האותיות אותם לעצמם
אמנם יש גם בחי' אחרת והוא בהיותם בבחי' מספר וחשבון כאומר זה כמו אם נאמר כי ד' אותיות ההויה הם בני
כן ואין מספר כי צורת האותיות עצמם הוא יורה שורש ועיקר האור יורד אל בחי' חשבונם ומספרם והנה בזה הוא
בבחי' החשבון לבד נ"ב יש בהם בחי' אחוריים של האורות וגם בהם יש ב' בחי' הנז' שהם צורת האותיות כמו שהם
או בחי' מספרם. נ"ב יש בחי' אחרת והיא ד' אותיות השם בהיותם במילוי כי אז הם בחי' של דינים כי המילוי הוא
בני אלהים ועוד כי שרש ההויה הם הד' אותיות עצמם אבל המילויים הוא כיתור ההויה ועצמות אותיותיה לחוץ ונב'
בבחי' המילוי ויש בהם בחי' האותיות עצמם ובחי' מספרם וכיוצא בזה בחי' רבוע אחורי הן במילוי המילוי. ובמילוי
מילוי המילוי וכו' עד אין קץ ונבאר בקצרה סדר מדרגותם זו למעלה מזו הנה השורש והשרש לכל הם ד' אותיות
ההויה בעצמותם ובצורתם. מדרגה הב' הם האחוריים בבחי' עצמם וצורתם כזה י' יה יהו יהוה והם י' אותיות
מדרגה ג' היא מספר ומספר הד' אותיות הנז' שהם שהוא בחי' היוד מספרם כו'. מדרגה ד' היא חשבון ומספר
עשר' אותיות הנז' אחוריים שהוא בחי' היוד מספרם ע"ב. מדרגה ה' היא המילוי של השם ונראה שהם הם ע"ב
אותיות יוד הי ויו הי בצורתם עצמם. מדרגה ו' היא האחוריים של המילוי הנז' בבחי' האותיות לצורתם לא בחשבונם
והם כ"ו יוד יוד הי יוד הי ויו יוד הי ויו הי. מדרגה ז' היא חשבון ומספר י' אותיות המילוי הנז' שהוא היוד מספרם
ע"ב. מדרגה ח' היא מספר וחשבון כ"ו אותיות האחוריים של המילוי שהם בגי' רי"ד. מדרגה ט' היא בחי' אותיות
מילוי המילוי הנז' ונראה כזה יוד ויו דלת הי יוד ויו יוד ויו הי יוד. מדרגה עשירית היא האחוריים של מילוי המילוי
הנז' והם רבוע אותיות כזה. יוד. יוד ויו יוד ויו דלת. יוד ויו דלת הי יוד. יוד ויו דלת הי יוד ויו. יוד ויו דלת
הי יוד ויו יוד. יוד ויו דלת הי יוד ויו יוד ויו. יוד ויו דלת הי יוד ויו יוד ויו [illegible] הי. יוד ויו דלת הי יוד ויו יוד ויו הי יוד
מדרגה י"א היא חשבון ומספר בת אותיות מילוי המילוי דלעיל. מדרגה י"ב היא מספר וחשבון רבוע אותיות האחוריים
דמילוי המילוי. ועל דרך זה עד אין סוף אלהים מדרגות לאין קץ להם והם עדי הנז' וכן כיוצא בזה הוא בהויה ס"ג ובהויה
מ"ה ובהויה ב"ן וכן בכל השמות והכינויים והפנימיים לאין קץ כמשלו. והנה כל מדרגה הקודמת למדרגה היא מעולה
ממעלה וחורה ודע תחת אור שתחתיה ואח"כ כשירדו הנקודות ודאי הוא שהיורד האורות הם אשר נשארו
בכלים כנז"ל ודע כי לא כל הבחי' שוות כי הנה שם ע"ב גדול בתועלה על כלם והתחתון בתחתונה הוא שם ס"ג והתחתון
בתחתונה הוא שם מ"ה והתחתון בתחתונה הוא שם ב"ן. ומשוער הוא כי מכל הויה תתלב הר' ירדו מהם בחי' נקודות
להחיות את הכלים ונקודות הויה דע"ב ירדו בכלים של ע"ב ונקודות דס"ג בכלים דס"ג וכו' כי אין כח בנקודות של
הויה זו להחיות את הכלים דהויה אחרת ולכן לא ירדו כל הנקודות משם כי הרוצה תועלה להחיות הכלים אמנם
תועלת הויה והויה ירדו נקודות תועלה להחיות הכלים אלא שמה שירד מהויית ע"ב היו הנקודות הרועות תועלה
אחשם ע"ב וכן הנקודות הרועות שבשם ס"ג אשר ירדו להחיות הכלים דס"ג וכיוצא בזה בכל האחרים וכו'
צריך שתדע כי תמספר הנקודות שירדו מכל הויה תמלא הכ' אינם שוים לפי ששם ע"ב העליון שבכלם לא היה
כן כ"כ שבירה גדולה כמו בס"ג וכן כיוצא בזה בשאר. ובודאי כי משם ס"ג ירדו יותר נקודות מכל השאר ומתונה
יתבאר ס"ג ומשם מ"ה ומשם ב"ן וכיוצא בזה ע"ב המועטות משם מ"ה ומשם ע"ב המועטות מכולם נמצא שנבאר מספר כל א' וא' צריך
להקדים הקדמה אחת והיא זו.

העינים

דרוש כי כאשר יצאו הי' נקודות מן נקבי העינים של א"ק כנודע הנה בצאתם הניחו רושם שלהם
בתוך הא"צ' והנה מן הנקו' הכתר שבהם נעשו מוחין ... א"ב בסוד [illegible] הא"צ' כמ' ...
א"א ... [illegible] ... אות ... עד היסוד שהם ... [illegible] ...
העשירי ... [illegible] ... כאשר היה א"ב ... [illegible] ... כנ"ל באורך
לא ... [illegible] ... היה כאחד ... והוא כי הנה נודע כי א"א ... עד
פנים ... [illegible] ... כי הרי הם ... אבל לא
כך היה רק שלא ... [illegible] ... אשר הוא ...
עד יסוד ... [illegible] ... ולא כך היה אלא שאינו ... רק ... והנה כנ"ל ...
... [illegible] ... הראשון ... [illegible] ... וקבלו הטולה ...
הוא כי גם ... אשר ... [illegible] ... כבינה ירדו ... ולא ... אלא ...
חסד וגבורה דא"א (נלע"ד ... [illegible] ... אלא הם
... [illegible] ... כי חסד ... וגבורה ... [illegible] ... כי גם ...
הוא ... [illegible] ... ועם ... ויהי ... עם ...
(... כי ... [illegible] ... שהם כמ' גם ... [illegible] ... ובינה ...
... הוא ... [illegible] ... הוי' ... [illegible] ... כולם הם ... דא"א ...
כו' ... (ונלע"ד ... כי כל ... [illegible] ... כולם הם ... שהוא ... הי' ...
של העינים והוא ... [illegible] ... כי כל ההויה ... [illegible] ... נלע"ד

ונראה שבאור הסוד ... הנה מן ההויה ... [illegible] ... שלא ... למעלה ...
כשנשברו הכלים ... [illegible] ... ושאר ... מן ... והיא ...
שהיא ... [illegible] ... שהם ... [illegible] ... ורק ... הכלים בסוד
הנקודות ... [illegible] ... הוא שכל ... [illegible] ... כדבר ...
ולכן ... [illegible] ... רק ... [illegible] ... שהם ...
וכל שאר הנקודות ... [illegible] ... (נלע"ד שהם' הוא ... יהי' ... (...)
דהיינו ... [illegible] ... והוא ... [illegible] ...
... [illegible] ... עם ... [illegible] ...
... [illegible] ... והנה ... [illegible] ... את העולם ... כדי להעלות ...
... [illegible] ... ולא ... [illegible] ... כדי להעלות הנקודות
... [illegible] ... והעולם לא נברא אלא כדי להעלות ... כנודע והנה ...
... [illegible] ... ונתחבר ... [illegible] ...
כנודע וזה ... [illegible] ...
כנודע וזה ... [illegible] ... אחר ... [illegible] ...
כנודע ... [illegible] ... דוד ... [illegible] ... גם ...
... [illegible] ... הבירור ... [illegible] ... וזה ...
... [illegible] ... כי ... [illegible] ...
... [illegible] ... כי ...
... [illegible] ... לך ... ולא ...
... [illegible] ... הקהל ...
... [illegible] ... דור ... [illegible] ...
... [illegible] ... תורה כי ...
... [illegible] ...
שהם ... [illegible] ... כנודע ... קדוש ...
... [illegible] ... ועד ...
לא ... [illegible] ... אבל ... [illegible] ...
... [illegible] ... לא יאכל ... [illegible] ... כל שלא יחסר הבירורים
... [illegible] ... והנה עם
... [illegible] ... דהיינו ... [illegible] ...
... [illegible] ... הכל ... [illegible] ...
כאן ... [illegible] ... וזה ...
וקם ... [illegible] ... שבעי' ...
... [illegible] ... אבל וקם שלא ... [illegible] ... כל ... והקדו'
בסוד

ק"ל ... [illegible] ...
... [illegible] ...

כמו שאמר כאן לעיל, והנה מה שנשארו כאן היו ו' מדרגות דשם ד' מדרגות דבן כ' מלבושי דמה
א' מלבוש דבן ומ' לית אתר פנוי מיני' ד"ל לית אתר פנוי מיני' שהוא עולם האצי' [illegible]
[illegible]

[illegible]

והקשרו עמהם הי' אותיות של מ"ה לפי שבתי' ב"ן נשבר קודם מ"ה כנודע כי הקלה מלבד העולמים
ונשברו ואח"כ התחתונים ולכן כשנר שירדו הי' של מ"ה ב"ן ונמצאו הי' אותיות של ב"ן שירדו עם כבר'
הקלה והקשרו עמהם ולא ירדו עוד לעולם תקם ונרכבו עמהם למיבה היות תוספרם שוה. אבל
כאשר אין ב' הבתי' שוין בתוספרם כל א' יורד בתקומו הראוי לו לירד ולכן כל הבתי' השוות לא כהלן
תורם לתוכם בתשבון ולכן בתי' הי' אותיות מ"ה אשר נקשרו בתוכם נעלו הי' אותיות דב"ן אותם
כתוכם כמ"ש אבל תורונה הי' של שם מ"ה אשר אינה רווה למספר התורונה הי' דב"ן נתשבה כמ"ש
כי זו תוספרה ב"ן וזו תוספרה מ"ה וכן התורונה הי' משם מ"ה שתוספרה בו נכנסה בכלל התשבון
לפי שתשם ב"ן ותשם ע"ב לא נעלה תורונה הי' ולכן אנו תותשבים אותה נ"כ בתשבון העת עלמה
וכן בשם ב"ן שתורונה הה' שבה לא ירדה בתוך תשם ע"ב לכן נתוברת בתשבון העת כנזכרת של ב"ן
וכן התורונה השביעית שהיא תשונה בתשבונה תן הו' של ע"ב ושל מ"ה נם היא נתשבת. ונשאר עתה
לבאר הכב הה' של ב"ן שהיא התל' כי הנה היא תורונה הה' שהיא בתי' אחורים והרי אמרנו לעיל כי כאשר
יורדים הפנים אין האחורים נכנסים בתשבון כלל וכאן היה הדבר להפך כי האחורים נכנסו בתשבון ולא
הפנים. והתשובה היא כי כל השמות הראשונים אשר תשבנו בתי' הפנים לכן לא תשבנו בתי' האחורים
אבל כאן בתל' שאין הפנים נתשבים בתוספר אז נתשבים האחורים בתוכם לפי שנמצא תשם ב"ן שהיא
התל' בתי' שנית שהוא הוא כרבוע שני' ע"ב ונודע שכבר של התל' נמחו בו קקי' יורד תל' הוא כי היא
ירדה יורד בתורונה התחתונה תולא ולכן עיקר הנחלה הל' כבר שלה דהיינו כשבר שישלם הבירור תן הכל'
שלה אז יבא הנחלה ונוה יוכן תותתר א' בל' תינתם דף רתון ב' כרתו והל כר תתשבר שבר תשלותו דביק
תותוקה תולתתה לה בעשלה ודבר בעלתות שיר תיגול בכול תשלות תרובע דאיהו תלך תתון דליה.
י' יה יהו יהוה ע"ב בהיות עיקונה ובכן צדיקים ירתו וישמתתו וכו' את נר' תבתן בתי' שוה הל' כה בשר
שיתתה זכר עתלה אז יעלה שם הוי' כרבוע שעלה ע"ב כתשן הר' של תולתתה לה בעשלה שוה הסד
ישלה לתעלה ונעשה לתתה בתעלה ונם הנה' שיש בהם שם יה בכל א' יעלה נ"כ כשר תולתתה עתלה
כתוש כי יד על כס יה ואם יעלו התחתונים תוכש שיעלו העליונים שהם תוב ואז כלו התוך לנצת ע"ב
שריו נשאר לברר כי תדרבת תשירה דדיעת תדרבת ולתוה אין בתי' הפנים נתונים בתל' ואז לתתן האחורים
נכנסים בתשבון בריתון האחרים ולכן צריך שנברר כל התורונה תולתעלה לתוטה ונאתר כי הסיבה שאין
אנו תותשבין התורונה הו' שהיא בתי' פנים והיא תוספר ד' אותיות התשוות הפנים הוא כמ"ש לתעלה
שם כי כשיש ב' תונינים ותוספרים שוים אינם נתונים רק הפנים הא' ותורונה היותר כבר נכנסת בתשבון
העת נעולות דשם מ"ה ואלו הבו נשארו עתהם ונקשרו שם לתעלה כנ"ל. ונם תורונה הו' שהיא תוספר
ג' אותיות התל' שהם בני' ב"ן לא נתוברת עם שהיא בתי' פנים ונם שהיא חוזה לשאר התולויים כי לפיכך
נו נתוברת לעולם התורונה הו' כע"ב וב"ן וכיו"ב אבל הטעם הוא כמ"ש שאין הקויה דשם ב"ן ותוה עניינם. והנה
רע כי שם של ב"ן דתל' הקין אשר כתל' היא בתי' ב' הויות יחד תותשהיא הויה כתולה ונו' תורר התוכתלה
כנודע כי ב' אותיות וד' של תולי' קוד הם בני' נ"ב י' בתשבון אות התשוות וכל שאר האותיות הם אותיות
הקויה בתולות תותש והנה עתן ב' ההויות אלו עניינם הם כי הקויה הראשונה היא בתי' הנל והקויה הב' היא -
בתי' הנוק' עצמה וכאשר תורתברים נעיר בנוק' אשר אז תותר נעיר בנוק' הנה אז הזעיר כולו האחרת
הקויה שלו אליה ואז נעשים ב' קויות בנוק' ואז נעשה בה שם ב"ן שהוא בתי' הב' הויות ונזכר הקלתה
זו. ובהקלתה זו הורדה השאלה הנו' כי להיות שעיקר האותיות אלו של שם ב"ן שרשם הם תן הזעיר כנזכר
לכן אין ראוי לתשבו כמ"ש בבתי' התל' ולכן אין התורונה הו' שהיא תוספר ב"ן נכנס בכלל תשבון הע"ב
שבנקבן שלה. וכן תורונה הו' שהיא תוספר ב"ן איננו נכנסת בתשבון לפי שנשארה רבוקה עם תורונה
הו' שבזעיר שכבר נכנסה בתשבון וכן התורונה התתשיית שהיא בתי' פנים וקם בני' אותיות התל' -
כנודע עם היותה תשוות תן התתרים שהיו עשרה עשרה בכל תולי' עכ"ז לא נכנסה בתשבון והטעם
הוא עם הנ"ל שבין שנודע שם זה דתל' ב"ן הוא תן הזעיר לכן לא נתונה בנוק'
ונראה נשאר לנו לבאר עוד א' והוא כי הנה נ"ל לעיל כי תן התבור והתל' ירדו הרת"ח נצוצין -
שהם רת"ח ע"ב ועתה צריך לבאר כי בהכרח הוא שגם תן הנה' ירדו נצוצות ואח"כ תוה עניינם ואם
ירדו לתוה לא נכנסו ולא נתלו גם הם בתוספר הנצוצין ונבאר הקלה תוה הם בתי' הנצוצין שירדו תוכם הנה
נודע כי נצח והוד הם תרי פלגי גופא כנו' ולכן אין הוד נתורה בכל א' תוכם רק הויה א' לכן שרשם נתונא כי
תשי הויה הוא האחור של הנצח ותשי הויה הוא האחור של ההוד ותשום הוא כי בשהגיה נתחבר לשרשם אשר
עולה

עולה מתחבר בשם רק המתמצע העליון שהם ב' אורות ה"ה וכמ"ש כי יד על כס י"ה. כי שני אורות ה"ה אינם
שם כמ"ש ונמצא כי הנקודה נה"י וכן ההוד נה"י וגם היסוד נה"י לפי שהיסוד אינו כתי' כמ"ש רק האחרון
כנודע מן אורות העליונים כנודע. ועוד טעם אחר כמ"ה שנתל' כי ב' יסודות א' דאבא וא' דאימא
מתלבשים תוך ז"א וכל אחד מהם יש בו ת"ת והוד. והנה יסוד דאימא הם מתלבשין בזאת כמו כתר
ונה שלו והוד של יסוד דאימא וכן ת"ת והוד יסוד דאבא אשר לא נתגלו אלא ינקו הנה כל אלו הם יורדו'
אל היסוד דז"א וכבר ידעת כי סיום היסוד דאבא הוא מסתיים ביסוד עצמו דז"א ונמצא כי בזו
תמרים ונקודות יש ביסוד דז"א אשר מתחברים יחד. עוד טעם אחר והוא כענין הזה שעשר
המתלבשים בז"א מצד יסוד דאימא והוא כי הלא נה"י אצלנו כי ג' כתי' יש אל התמרים הם' הוא
למטה בתוך הדעת של ז"א כי שם הוא שורש ה"ח. ואח"כ מן האחרים המתלבשים ההם' האמת
בז"א עד הוד שבו כנ"ל. ואח"כ מן האחרים אל התמרים המתלבשים מתרבכים האחרים ביסוד
דז"א הת' אחרים אשר למיבה זו נה"י היסוד כל כנודע והרי הם תמרים כמ"ש י"ה ונמצא כי נה"י
אינם הויה נקודות רק ג' שמות של י"ה כנ"ל והנה כל כתי' התורה שנז' לעיל בשם הויה כלם גם
ישנם בשם י"ה והוא כמה שירד משם מה כך ירד מן ג' שמות י"ה הנ"ל כי לא נשארו כתי' רק ב'
נקודות ... לבד שהם ב' אורות י"ה וגם האחוריים שלהם כתי' אורות לבד שהם י' י"ה אחוריים
מן התורה הן' ... וגם היא בכלל כולם ירדו בבריאה עד מה שירד מן הז"א שהוא שם מה
ואחרים הנעלם לאלה אין כתי' כל הנקודות האלו נזכרות כמ"ש עד שהוזכרו שאר הנקודות. הטעם הוא
לפי שכל הנקודות שירדו מן נה"י מתחברים עם הנקודות של הז"א. וכבר נתבאר כי כל מה שמתחבר
עם מה שלמעלה ממנו אינו עולה בשם לחשבון כמ"ש. והנה כתי' נקודות האחוריים שלהם אין-
צורך להם טעם למה לא נמנו כי כבר אמרנו שכתובים שמתעטים ההם אינם נמנים האחוריים אבל
כתי' הפנים צריך לבאר איך הם מתחברים עם הכתי' שלמעלה מהם אשר למיבה זו לא נמנו כלל הנה
נה"י הם בנ' מה ולכן נקודותיו מתחברים עם נקודות מה כנ"ל ולהיותם שאין מתחברים שוין כי חשבון
של זה הוא מן הגלוי ונתבאר על זה הוא מן החשבון אין כזו חשבון כמ"ש בה אבל אין הכוונה שצריך
רק להתחבר שיהיו יחד אלא שלא יהיו חשבונם שוה. וכן מגלוי ג' שמות י"ה הנ"ל
הוא ... לפי שנה"י אלו הם נה"י של ז"א שבתחלה מגלוי אלפין והנה זה דגלוי אלפין הוא בג' כו ולכן
הוא מתחבר עם שם מה בתורה הן' שלו שמתחברה שלו נה"י כל אחד שאינם שוין בחשבונם.
והענין הוא כי כבר אמרנו שג' אורות דגלוי שם מה של הז"א שלו עם י' אורות דאלף ונתחברו
... והנה מתחברים אנו כי כיון שעלו אלו ה' אורות למעלה שלא יעלו נה"י שמהם המספר
שלהם שהם בנ' מה והוא התורה הן' לפי שהמספר נגד אחר האורות שהם שרשם. ואם יעלו גם
הם בעצמם שהם של הז"א יהיה כפליים ... כלה' נקודות ולא יוכל להכריע אחד בשרש
בזמן שאר הכלים ולכן עולים נקודות של נה"י למעלה כלה' שיהיה שרשן עם המספר מה' ... התורה הן'
של הז"א ואז לא יעלה המספר הזה למעלה בשם מה ולכן כיון שאין כאן ... הנקודות אלו רק
למיבה זו לכן אין חשש וכו' כדבר שיהיו חשבונם שוין ... לכן למיבה הנז' ... הזהר ולכן
שאינן ... ואח"כ למעלה גם בשם ע"ב ... אין אנו חוששים שהמספר שלו יעלה ולכך אל שרשם
שהם י' אורות דגלוי ע"ב והמניינים ... זה היה דמי שעלו נה"י י' אורות דגלוי מה למעלה שהמספר
כדי למעלה ... נה"י שעלו אל הז"א מניינים כנז'. והתשובה היא כי שם ע"ב לא ירדו י' אורות
דגלוי כלל בבר' כי נשארו כלם' והמספר שלהם לבד ירד אל הבר' ולכן אין חשש שיעלו כי אינם
עולים מן עולם אל עולם אחר כי אינם יכולים ובפרט כי נשארו כלם' והמספר שלהם לבד ירד הבר'
ולכן אין חשש שיעלו ... כלל כולם ירדו מן האצי' אל הבר' לפי שלא היה בהם כח לעמוד שם
ונשברו ונפלו אח"כ איך ... יעלו אל האצי' אחר שנשברו ונפלו. אבל המספר של מה היה יכול
לעלות אל שרשו שהם י' אורות דגלוי מה אשר עלו ונתקשרו עם י' אורות הנז' לפי שכולם כבריאה
שמורים והם יכולים לעלות ... וצריך לבאר כי מתחברו ... נקודות נה"י עם המה אינו אלא כדי
שלא יעלה מספרו עם שרשו אשר עלה עם י' אורות הנז' ואח"כ היה צריך שיתעלו כתי' י' אורות כאן
הנה"י ... כדי שיהיו ... ה' אורות של מה אשר עלו. אבל הטעם הוא כי הרי כבר
שהוא של ז"א יש כתנים י' אורות ואלו הם כתרים ... ה' אורות של מלוי ... שעלו ... כל
ואינם ... שהם ג' שמות י"ה ואח"כ יש כתנים ... אורות. אין בזה ... רק אם יהיו אורותיהם
... אבל אם הם ... אין בזה חשש ונמצא כי כל הנקודות של הנה"י ...
שלו ונתחברו עם נקודות שם מה שבבריאה ולכן אין עולים בחשבון רק הנקודות של ד' שמות ...
שהם ... כלל אלא שהן כתי' ע"ב האחרונים הם כתי' פנים ... הוא כתי' האחוריים וכן כולם הם
... אשר אנו מזכירין בכל מקום בחבורנו זה. ועתה הבן וראה איך נשארו הכלים של נה"י
כלם

כלבי נצוצות שמהן ולכן יניקת הקלי' היא מהם. (נלע"ד) גם הס' כוס ההוא יהיה ד' אחד ושמונה אחד דל
כוס ההוא שיהיו"ס הס' כלנו המות לנצח כנודע במ' הגלגולים פרק ל"ו. אני יעלה למעלה כאלו אפי'
הכלים של נה"י ומלך שמעתי שהכלים של נה"י נשארו ריקנים כלבי נצוצות ומהן כחס הקלי' כיורד
משאר כלים אחרים. ומש יורקנו לשריד ויעלה למעלה כאלו במקומות הראשון וזה כוס ההוא יה יה
יקוק אבל אוריות זה אינו עולה בחשבון כמש הרב ז"לה וזה אחד דל שיעלו לאלו' שנה' אחר שכל
עולה האלו' בוא אמרות אחד. וגם נשמע שהיא הכלי של מלי' שנק' גם כן אמתי שהכלי' אחוז בן
יורד משאר הכלים מאחר שהיא אחרונה מכל הז' מלכים דתוהו. ומש זכ לשריד יעלה למעלה הכלי
עלה כאלו נה"י וזש ונשמע א' שיעלה כאלו' שנק' אחרות א' כנ"ל. והנה גם מ"ה של נה"י עלו והחזרו
עם שם מ"ה שבכתר וזש אם ירחמו מ"ה תכה לו דל מעתי שירנכבו [illegible] זמן רב עד הב' מ"ה מ"ה כרוך
הקל' מעשות הבירורים שלהם ומש תכה לו כחויר להעלותם ע"י הירק והחלק ומטעם כי כאן יכאן ולא'
יאמר אין כרוך האלו' לעולה אלא הם מתרבים מטעם מטעם העולם עד שנעלה כל הבירורים מעולות
וזש המ"ה דנה"י נאמר ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי' לגבי' אורו ע"י ירבה מאה הקולות
לברכה שהוא בה מ"ה להעלות אותו. וזש אדם כי יקריב מכם דל' אולי מ"ה דנה"י אם אדם הקריבו
כברך הקדושה הוא קרבן יורד מן הבהמה ומן הצאן כי הוא הקריבו קרבנכם כי כל סוד הבירורים הוא
מעשרים שלכם כמו כל ישראל בני מלכים הם שהם מבררי' מלבין הקליפות וכמו שנגוד אדם כנגד
על אלה דקדושה שהוא מ"ה דנה"י אז כאשר כוס עליו אלה וגו' הקרבן הוא ע"י אדם קדמאה שהוא
שם מ"ה החדש וזש לנו ה' אהיה לנו שהוא שם מ"ה החדש שמוכנים אותו ורוחה אורו כנוד' דקדושתא בה.
והנה. עוד נלע"ד אם החכר נה"י דז אל נה"י שהוא ו' מ"ה עם המספר אל ק"ח יעלה שלו וזש הכרוב
אם יהין המאכלים בשנים כשלו ~~[illegible]~~ הקדושים שהם הז' מלכים דתוהו שהיו מעורבים בהם הקלי' ולכן נקהלו
מהם כמוש שלו אורות השריד הנפולים הכל ונתלבשו ויתבררו הנוד מקדש כמו כן אמתי שאדם הוא
הכשים עד מאד. ע"י התשובה הרבה פעלו ולבן ויתחו אורו ממשוגיהן וימשך אורו מהמקדשים כמו
שהרך שבירת הכלים כמו זבחי אלהים רוח נשברה וגו' והנה לשריד שיעלו כל הבירורים אשר נפלו מעם
כן הנה אדם אקדים אני יהיה. עם כן יורד מאוד מעשם מ"ה כנ"ל כסוד אשר תל עמדו כעלה וזש כי
לשלו יאמר הוא אדם דל שהשבירה בכלים שהם כמספר שלו יאמר מלי' וה' המלך היום שהוא הקדושה'
שישלו למעלה למקומם הראשון הוא אדם שיהיה הוא וקיום לאדם שיהיה ויראת אדם החיים ומה שהוא
כמו קוה כהל' והשלי' וישבר אולו והיא כלכלת יהיה אז בקדושה נכבה של למשיך שהוא כלב שבקדושה
שהוא שם כן כמו הרה שיורקנו. וזש שהרכה הכה למרעה האור של מעוררת בשלו דל שעלו מאל
לקוות השבכי' כלים כמוש שלו נפלוי' כאך מעוררים הרקנו נלהור לשריד בעולם הזה עכ"ה
ודע כי כמ' אלו הרמת נצוצין כנ"ל כולם הם כמ' גבורות ודינים נקוראים שלים התנו בזוהר מתרומות'
רבים כנז' בכ' מגורי דא' רנ"ד ע"ב והנה רישא דמהימנותא וכו' ומחשבה כמנה כוכוונה דהמימנותא
ועליה וז' ומחשבה נצוצין נצלין זרה לשך טיבו וברור סמוך מן ומחשבה וכו' וה' הזריע מה כי' רנה אמן
כוכונות דהימנותא כלבי' שבה נצוצין וכו' ממנראן דגבורה דהירק נבחרות וכו' ובמדרש רבה בב' משא
דף קל"ב כ' מספר כל הזונות ואדרו ומאיר נהוה יקרת דכוכבות שעולין טהור ומלי' לשבה טיבו וכו' ואחשכי-
שים כי שהם שך נצוצין ונקן אמן הנקתים אורם דמה נצוצין הכל הוא שנן א' וכו' ואחר שבה כוכה למונח
והנה היורש מספר שך נצוצין הוא כי הנה אלו הנצוצות הם מוכתי' הז' מלכים שמתו והנה הם מוכתי' ז"ת
כנודע והנה הזעיר נק' אדם לפי שכבו שם הקויה של מלוי אלפין שהוא בני' אדם וכל מלך א' מהם הוא אלה
א' נמצאת כי ז"פ אדם הם כני' שנחו אשר כולם הם נצוצות של גבורות ודינים נקוראים של המלכים שמתו
וכאשר נקבץ כמעט אורות כבר נד' שהיה ע"י נוגד אחת שלבך בך מתחלת והיא כולה הם ואחרונת נד'
נקבע בהם נעיבר מן הכולל הן ונל' ידם נקבצו אלו השבו כנ"ל וכן כולם הם שך נצוצין כי הם אינם
נצוצין רק שהנצוצין הם כמ' גבורות כלבר כאותן בהשכו נצוצות הם היסוד של המלכים נה' נצוצות
נקחריבו הם מהשוב וכן כולם הם שך נצוצין כנ"ל. והכר ידוע כי נם נוק' רחל שהוא הז' שבמלכים יש
בה מלוי כל הז' מלכים כנודע כלבו לה מהלמעלה כלום ל'יר מה' דלת ואיכלולה בה כמ' הנוק' ונמצאת
כי הם שך נצוצין אחרים כנוק' רחל ונודע כי כל הנוק' והדינים הם כהולים ונמצאת כי יש בה שך כולת
אשר למיכרס נק' הזעיר שהוא לשרם כי כמ' הנמצות הללו. וגם יש בה שך כנוק' אשר למיכרס נק' הוא
רחור שם כמ' הנצוצות האלו שבה וכל אלו הנצוצות שלו נעלה מעורבין כמוסגי דאירות ומוכנים
ונקברים שם. ולהכין ענין השבה וענין הכתובה כרצ לבאר המאמרים הנ"ל וגם המאמר הנ"ל בכ' בתרא דף
לגנ ע"ב וז"ל כי יהיה נערה בתולה נער כתיב מצא מעשים בכל זמן דלא קבילה כבר אורברייתא נער וכו'
הנה עם אלו' מורה על הדין כנודע וכן נ' אורייתא הרחבונות הם דין ונשאר אור רחמונה שהיא לק
והיא כמ' הרחמים הערכה עם הדין שבה ואור שך זו היא מורה על שם אהיה שהוא רחמים וזהו המעש
שנק' התל' כשבה דינת רחמים לפי שמתחבר עם אור אלף שהיא רחמים כנז' ולם היא דינת מחלית ובכך
ידעת

נ"א זה בכך שלום שאנו כנס ולבנו כמו שנודע מתגברי'
דל הבירורים של מחת ט קולב כבו [illegible]
[illegible]
[illegible] ברחמים נבל לך לבשרים וזש שאנו קטר
[illegible] נצוצות [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
שם בזוהר ודוש וגו'

ידעת כי שורש כל הדינים הם בחי' הן וכל נק' מוחם נה' דין שהם ז' אותיות אחרונות משם אלד"ם. ואם כן
הלה"ד יהיה בכל ש"ך מתמתק כי הכל הנה ה' דינים מתפשטות עד מספר ש"ך נצוצין הנזכרים כולם כהם אלו
וזהו כל מקור כל בחינת דקרדינותא צריך לש"ך עיבר. (וכן מורה כר"י האר"י זלה"ה עצמו כבוד וז"ל
הנה התולדות היו ח' וכאן מתחלה לז' כמוד ד' אותיות הש"ם ות' פעמים ד' הם לב. ונמצא מולד כלל מי' קר' לב
פעמים י' ומספרי' ש"ך וזה כש"ך מאה תולך שהם כמוד הדינים והחיות. וכשנבררו אלה לא נבררו כל
הנר והוא שבכל נר"ב ונר"ב מתפשטים של הדינים נברר מצד הקושי אתם הנזכור שבכל נר"ב
ונר"ב מתפשטים שעשיר המולך למטה כי היא אחרונה לכל נר"ב ונר"ב ולא יכלו להתברר. וזה והאדם
היה הקו וכאן כי היא האדם שבכל נר"ב ונר"ב ומן הנצוצות שנבררו לא יהיו רק והשאר שהם
לב להשלים ש"ך מתו ולא יכלו להתקן ולא הלב שלא נברר נ' לב האדם כמוד ש"ך נמצאו אלו עם עשר
אלדי העולה מה יהיה הכל כמספר אלדים כי כך נכללו הכל וזה שכינה כמלוך ומשם השלום הדרוש.
כלל השולה שנכללו ש"ך נצוצות עם מספר מה"ה על יד' כלל הרי רק הכל שבה נצוצות של יתור התמה
שקות ועוד הנה שמש תרח מתוק כו' שבה מדע שפת יה מתוך הקצרה היא להשלים הבירורים
משברי כלים ולכן הוא שלש מאות ושעים ותמשה כמנין יתור התמה כדי להשלים השבה נצוצות
משברי כלים עם מנים יקרים כנגד ז' כוללים שהם ... נצוצות ולב מלכיות ומה נצוצות של נק'
הרי ז' כמו' נצוצות של שנשברו כמוד שבירת הכלים. ונודע כי כל שבירת הכלים בתו משם מן כמוד
הכל מן יתחיו נעלו שעם הקו שיצאו כמוד מולד קרי והנה הכל מן כל א' עם עשר אותיותיו הרי הכל
עם ז' שבה להורות שכל השפע נצוצין יצאו משם מן (ע"ב) מי' כי בחינות דקרדינותא הם בחי' שורש
לכל הנק' והדינים מעיקרם והנה היא שמתרה כון מעוני האותיות כי לפיכך זו אחרו כזוהר הדינים מתערין
מינה. וזהו באדרא הזוטא דהאי בחינת דקרדינותא נ"ה ו' מעוני האותיות כנז' עם ת' הזוין רצב ב'
ולכן הבחינות הזאת היא הנורא קצבה ומלה משתרת לכל מדרין כנז' כתמתר קו התרה בכי וברים
הקוין הק' שברירונים. וכתיבותור ככים והנעם הוא לפי שכל התדירה והכצה אינם אלא תמד קונו' לפי
שהתמד מורה התפשטות יורד מן השיעור בכל הדברים אבל קנו' אינו מותר לאור העליון להתפשט
אלא נורע לו קצבה ומדה עד המקום שצריך שעד שם יתפשט האור ולא יורד וזו הבחינות היא להלול
ועביד משיחין בכל מפי' ומפי' כנודע וכבר נר' כי היא נעזה כמעוני האותיות והנה כל אלו התולדים
שמתו יצאו מנו האי בחינות דקרדינותא וכמוש בתי' הזוין כאדרת דף רצ"ב עד נצוצות אתיך זיקין בזיקין
לבלב מאה ועשרין עיבר וכו' כי אלו הנצוצין דנפיק האי בחינות דקרדינותא לש"ך עיבר הם מולכן נעלמין
הקוין דאתחברו ומתו שהיה בהם מספר ש"ך נצוצין כנ"ל. ואמר מי' אורם הה' נבורתן הדינין מתרין
שהם נעלה דאותיות כנ"ל ובנו' באדרא נשאת האור עא ולכן ב' בהם נרכמתו והדינין אורם העולין הדמיין
שהם ש"ך נצוצין הנ"ל כי' נשאת דף קל"ב ואין נעלמו ונתבררו ויצא מהם התפלה והתחברר שבכם נלה למעלה
כמוד הניבור מן מעוני האותיות בכלל כדרוש זה ונמש כל' מקורי רצ"ר ב' דבחינות דקרדינותא זריר נצוצי נצוצי
לש"ך עיבר שהם ז' מולכים הנו' ואמר כריר תמולה מתן מתשבה וכו' והוא עי' אלו הה' נבורתן הדינין אתרין
והנה כהתחבר עמהם אלו הה' נבורתן הדינין מתרין. והכה בהתחבר עמהם אלו הה' נעשים כמספר שבה
הנז' כל' הזהב מתכר' כנ"ל האותיות אלו בחינות דקרדינותא עבי' שבה נצוצין וכו' גם מש כב' כלה ר"ש אחר
מאה ועשרין ותמש שנין למנוד תר וכו'. ואו הם מעוני זקב על הקנו' אשר הם מתפשטים בכל ד'
תנור הכינה אימא עילאה. וזהו באדרא רבא דף קל"ב ב' אור תזקיה מסתכל הוינא וכו' נהיר ומליר לשבה עיבר וכו'
כי כתחלה היו ש"ך כנכד שהם הן הה' דין משם אלדי' שהם ש"ך נצוצין וכאשר נתחברו עמהם ה' מנין עם
הה' דינים שהם בחי' ד' שמות אהיה (אמר נבון נלמוד שזה שבכל התפארת המלאת עשרה ממר ה' מן
כב' ומעשו אורן מאה כמה ודבין לפני השרה הוא מולה כה' ורזה דמולה כי הכ' אהיה נבון היתאיל
נבון לבינה ה' מנין שבה אהיה ה' שהם הכ' אור שבכב כב' דתשובה דבראשית ונשאר לו לשמתן הכ'
היה שהם כן' מאה וזה ומעשו אורן מאה כמה שהם הכ' היה שהם נר' תמרים דאותות כמוד ומכם בבינה
ודבין לפני הנערה שהיא תכמה שנה אמה על ז' שהם הן' מולכין דשוה אבל הה' מנין של הכ' אהיה נבון
להתחבר עם ש"ך דינים שהם נ' נשר כדי למוכם במשר הזוון ואו נר' נשרה מולה כה' שהם ה' מנין דהכ'
אהיה הכל עבה) שהם רחמים ויורד מוהם אל נתמתקו ונכמתו ואז הכ' דין נעשו הכ' אדני שהם
כנז' שבה נצוצין ואז נר' המול' דינא רפיא כנ"ל כי שם אדני הכ' ויש בו רחמים ונשאר אותיותיו דין ולכן
נהמצא כי אז השך נצוצין נעלמו והדין תמנור אור הכף המתחבר עמהם וזהו נהיר ומליר לשבה
עיבר כי אז הם מאירים ואינם מתוקים. וכנה קבין מוש כב' הזרע שנין נער ונערה כי נער בנ' ש"ך נצוצין
עד לא אתבסמו ונערה שהוא בנ' שבה היא נאמר נתבסמו (נלמוד אתני נגד על דאתבסמה דר נערה
וכוה יתלים לו יעדל עבה) ע"י לשם אהיה שהוא בה' מלאה כינה התורה על אור הכף שבשם אדני ונתבסמו
ע"י

[illegible]

שער אורות נקודות וכלים

ומאמר עקדים

[illegible]

כי כתי' התיקון הוא לחברם יחד עד שיהיו ככתי' קוים מאירים זה בזה ומ״מ יהיה להם תיקון, והכן -
תאלך שגם הקוים מה שמ״נ ואיך זה שם התיקון ונבאר זה שהנגעבך אלו, כהלכה מקושר, והנה כאשר
עלו אלו הז' מזלות בו בתחנותיהם לירח כמו שיסבור הירח אות בגל נמשכו והנכת ומני הרק ומני
היסוד ומני המולבות היתה עומדים בדרך אבא ונתמדרם האחרים בדרך אימא, והנה ביום הה'
של הלימה נתחברו יחד אורם המבלים שהיו בדרך אבא והיו לאחדים ובגל נכת כתמד והיסוד
בה״ר ומל' כיסוד ונתקשרו כבתי' קוים זה בזה ונתאחדו יחד. ואח״כ ביום הו' של הלימה נתאחדו
ונתקשרו יחד המבלים אשר בדרך אימא זה בזה יחד ככתי' קוים על הנז', אח״כ ביום הז' נתקשרו
יחד האורות שהיו בדרך אבא עם אורם שהיו בדרך אימא ואז נת' אבא לאימא המתגבר אשר
היו בו ונתעצם כי בגל הזאת נעון בדרך אימא ביום כמוח ז' ימי הלימה, אמנם כל זה הוא בבתי'
בנים קטנים ודע כי בתי' הדרך אחד קטנים ואחדותם בגל היה ע״י זווג שנזדווגו אבא עם אימא
ואבא נתן טפה דכורא ואימא נתנה טפה דנוק' ומ״מ נתקשרו הקטנים הז' אשר כבר היו כשולם
בהלכה ונתקנו על ידיהם (ונשאר תיים כי נתוסף גם בבתי' עם תוך החדש אשר על ידו נתקן
הכן בגל כנזכר) ואח״כ נמורים לתיקון הקטנים הנז' בט' חדשי העיבור כנז״ל והנה הם ז' כלים
נתעצם שבכל א' וא' מהם שיש יום ולאמתה נעשה כל המכ' א'. ואמנם האורות הם בתי' ז' אורות בז'
חדשים ונתעצם שבכל חדש נתקן אור א' ואם תשאל הכן כי כל חדשים הראשונים שהוא זמן
היכר העיבור כמשארז״ל וכמו״ש לק' הנה בהם נתקנו ז' אורות תמו״ד ה״ג יסוד לפי שה״ג יסוד
הם קו האמצעי שהוא רחמים ולכן הם הנתקנים תחלה עם החסד שהוא קו ימין, ואמנם נה״ת
מעתי' שהוא קו ימין אינו נתקן תחלה לפי שהוא בתי' הקטנים ועוד לפי שהוא האור בהוד וכמו״ש
בדרוש כעגין בהרי' הוצה לפי בלבת הנאחר על הנצח והוד שאינם מתחברים לגמרי עד זמן היניקה
שאז היורד לא חוזרים להיות אלא נימוקים הזאת ואז נמורים לתקן, ומ״ש ובתי' הנצוצות צריך בהם
באור רחב והוא הנני בדרוש רפ״ח נצוצין שנז' לעיל כמ״ש זה ושם נת' כי הרפ״ח הם מן ד' שמות
שמתג״ב ע״ב נצוצות מכל א' והנה נ״ר שהם ע״ב מן ומ״ה הם בנות לבדו כנז״ל כי הם בתי' חסד ע״ב
ועב' מן ג״ר עם עב' מה, אבל שם בן הוא כנוק' דזאת והכן הקדמה זו היטב. ומ״ש כי תגן
ג' שמות אלו של שמ״ה הם הנצוצות שנכנסים בשו הקטנים בזאת ולהחיותן ואח״כ נבאר שגם כוח בנוק'
והנה מה שנכנס תחלה בכלים להחיותם אינם השמות בעצמם רק המלויים שלהם נכנסים תחלה
שהם מדרגה שלמטה מן השמות עצמם כמבואר לעיל בדרוש הרפ״ח נצוצין והנה מתחבר
המלויים לבדם של אלו השמות אחר אשר הסיר מהם אותיות השרשיות הם אלו מלוי ע״ב
כשתסיר השרשיות שהוא ע' כו ישאר מ״ו ומלוי ס״ג עד הנז״ל הוא ל״ז ומלוי מ״ה עד הנז״ל הוא י״ט
נמצא שצריך שתדע כי תחלה נכנס המלוי האחרון שבכולם שהוא י״ט מלוי דמ״ה אם לסיבה שהוא
קטן שבכולם במדרגה, ואם לסיבה אחרת והוא כי הנה ענין היור בזמיר ג' שמות אלו עם מה
הוא כי תחלה נכנס בתי' אור הנפש שהוא מלוי מ״ה ואח״כ נכנס אור גדול ממנו והוא מלוי ס״ג ולבסוף
מן אימא. ואח״כ נכנס מן אבא אור גדול מכולם והוא מלוי ע״ב ואח״כ מתחברת הוא שבתחלה
יקת מלוי י״ט שהוא אור שמעורר ואח״כ של ל״ז ואח״כ של מ״ו כי כך הוא מעלה המדרגה
נשרה נבאר סדרן. הנה נתבאר בתי' במעשה דר' והמשנים כי אי אפשר לעמוד כשרתי
בל' תולת יורד מן יתום ואח״כ מתחברת הוא שבט' ימי הלימה נכנס אזה בתי' אור ורוחניות
בזולל הזאת, והנה אז בז' ימים אלו נכנסים בו בתי' הי״ט נצוצין של מלוי מ״ה הנז״ל אשר הם בתי'
חי להחיות על היות בהם ככר אור ועם הכולל הרי ו״כ כי בתוך מלוי האחרון הזה של מ״ה
הקטן שבג' שמות בגל אין לו אור בלעדי' והנה הם נתחלקים בז' ימים כי כלם הראשון של
הלימה נכנסים בו ג' נצוצות לפי שאז נתקשרו יחד זה בזה כל אורות המתגבר בדרך אבא
בגל אשר מספר יומין ואז נתוסף להם ג' נצוצות של אור כי כתי' ג' הוא בו א' הוא כנגד קו ימין
של יגל נתקשרו ונתחברו יחד. וביום הב' נתקשרו ונתחברו יחד זה בזה כל אורות המתגבר
של שמאל בדרך אימא ואז נתוספו להם ג' נצוצות אחרות של אור לנפש ולחברם יחד וכו'
ג' נצוצות כנגד קו שמאל שהוא צורך ג' נה״ב, וביום הג' אשר כולם מתחברים יחד מתגבר של אבא
עם מתגבר של אימא ונתעצם כי תבא קו האמצעי לא נתחברו עד היום הזה ונעשו זה נכנסים
ג' נצוצות אחרים כנגד קו האמצעי והרי נשלמו בג' ימי הלימה נכנס כולם דרך אימא ולהקשר
כולם כנגד ג' קוים ולפנים בהם יש נצוצין של אור שהם מלוי של מ״ה שהוא אור זעיר שבתחלה
בגל והנה המאזור של ג' ונון לו הם בתי' ג' ספין שיש במלוי מ״ה, והנה כבר נז״ל כי הנצוצות
נתחברים לבנם ולברך כמוכן בט' חדשי העיבור ובאשר נתונה כל חדש מהם מן ל' יום יהיו כולם

כמ' מוס' שם מן כמו אשר מובא לנו כר' שמות
יצא דרגת כגל ומיקרם של מלואים דגל יס קני
כלם ויעבד ואשם שהם קרוע ובלג בחסד וגבו'
נשר משו בגל בשו״ת הם פתר ויש בהם כחוש נצוצין
מלוי ג' שמות וגו' ע״ה כי לם נזיר ושמשים שהם
יניק בהמים בגורע נשארו ג' במולכים שהם קריון
כי מלוי בני' מימים וזה מלוי ע״ב קרו חזר וקרו קרוי
לזה והם זה נשלמים כרוש שקוע מחולק כל' וגו'
כלא כמו קב כי קרוי כולל כולם ולא קרוי לבנית
ג״ג נלנא נשכחו של ק״ב חרוני ואח״כ מחלק לכולם
כי כרוע קרוש קטלון שבכולם ולבן של קב״כ נמשם
[illegible]

רגע יתרים והוא נולד כרגע יתרים וכמעט בחצי עלה׳ ויהיה ה״ל הדין כי המשך ימי העיבור הם ט׳
הדין שהם רגע והטעם הוא כי כל ימי הלבנה נרקבים ית׳ נצוצות והשאר הרגע יתרים נרקבים רגע
נצוצין נעדין א׳ בכל יום שבין כולם הם רבות נצוצין כנ״ל. ונודע כי הרגע יתרים הם זולת ימי הלבנה
כי לבן מתעבר בחצי אין האשה יולדת [illegible] אין לרגע אין לרגע [illegible] שהרגע יתרים הם ימי הדין
המעוברת שהם ט׳ חדשים וג׳ יתרים היתרים הם ג׳ ימי לבנה שיש בהם ספק אם נקלטו ביום הא׳ אין
אם הוכרבו ב׳ יתרים אין ג׳ ונתלב ערבה בחי׳ רגע ימי הדין כרגע נצוצין הנשארים מן רבות נצוצין,
והנה נודע כי אתגרו [illegible] ז״ל שבוע מ׳ נצטייר צורת הולד והטעם הוא כי אחר ג׳ ימי הלבנה שבהם
נכנסו יום נצוצין של תולי מה שהוא בחי׳ אור הנעיר שבחינו אח״כ נכנס תולי דמן של אמו והם
לא נצוצין ואם הבאין על ג׳ ימי הלבנה לא יהיו מ׳ יתרים שאין נצטייר תולי לא של מן דאימות אשר
היא נודע [illegible] כנודע מה׳ וייצר ה׳ אלהים את האדם [illegible] זו נקודה [illegible] היא באימות
כנודע והרי כי בחי׳ יום נצטייר צורת הולד שהוא כנגד לג׳ ניצוצות אחרים של תולי מן והרי כי
בחי׳ יום שנצטייר צורת הולד יש בו בחי׳ תולי מ״ה ומן גם אם התינוק בחי׳ הנצוצות עצמן שהם [illegible]
ולא יהיו בו׳ לג׳ נצוצות והם ג׳ מ״ה הויה שבכר נר׳ [illegible] כי שם הוי״ה הוא כזאת, וגם נר׳ [illegible]
ב׳ שמות [illegible] הויה הוא בעולם היצי׳ כי ערבה [illegible] ונצטייר [illegible] כב׳ שמות [illegible]. אח״כ יש זמן ג׳
שאמרז״ל והוא שבין ג׳ חדשים הראשונים שאז הוכר העובר כמש״ב בחז״ל [illegible] ביבמות [illegible]
התלוין ולא הרכס עד שיהיו לה ג׳ חדשים וכו׳ והטעם הוא כי אחר מ׳ יום של יצירת הולד שנכנס
שם תולי מן שהוא המצייר צורת הולד עוד נכנס כן מ״ז נצוצות של תולי עד כמו יתרים אחרים
והנה כין כולם הם פ״ז יתרים אשר בהם נכנסו ג׳ התולויים של עמו וכבר נגלה [illegible] הדבורה שהיא
עד להצטייר ואז נר׳ הוכר העובר [illegible] שאינם ג׳ חדשים אין [illegible] כי [illegible] ג׳ חדשים [illegible]
[illegible] אם התינוק החדשים [illegible] יהיו [illegible] יתרים שהם [illegible] עם הכלות [illegible]
התינוק בחי׳ הנצוצות עצמן יהיו ק״ב נצוצין והם משאחז״ל [illegible] אשה [illegible] והלוז [illegible]
קבים [illegible] ג׳ [illegible] כי כהיות ג׳ תולויים [illegible]
[illegible] היה [illegible] ק״ב [illegible] שהם בחי׳ [illegible]
[illegible] זה הק״ב שהם ג׳ התולויים כנ״ל אז הוא [illegible] ולא חייב בחלה [illegible]
בתום׳ עירוב [illegible] חלה [illegible] כי אין חייב בחלה [illegible] שאמרז״ל אדם הראשון
היה חלתו של עולם [illegible]
שהחלה היא התולי׳ כנודע [illegible] ק״ב [illegible] שהוא [illegible]
שהוא הק״ב דבחי׳ [illegible] ג׳ תולויים [illegible] אשר כל [illegible] התולי׳ שהוא החלה [illegible] שהוא
הרביעי [illegible] והחלה כי האשה שהיא התולי׳ [illegible] שהוא דינים כנ״ל
והיו בק״ב [illegible] שהם דינים [illegible] התולוים [illegible] הטעם שהאשה [illegible] בק״ב
[illegible] שזה הק״ב [illegible] לה [illegible] שלא [illegible] עם [illegible]
כל הדינים [illegible] של הק״ב [illegible] ק״ב טהור [illegible] שהוא
[illegible] עם התולי׳ [illegible] הדינים בהם כנ״ל. [illegible] כי התולי׳ בלבד
גורם לה [illegible] הדינים בעצמן עם התולי׳ [illegible] לה [illegible]
כאשר השם הוא לבדו [illegible] תולי [illegible] התולי׳ [illegible] שהוא לבדו [illegible]
והנה [illegible] הטעם הוא כי הנה ב׳ קבים [illegible] הוא טוב והם ג׳ תולויים [illegible]
[illegible] ק״ב [illegible]
אשה בק״ב והלוז [illegible] עשירה והרישות שהוא [illegible]
שהאשה [illegible] בו [illegible] כי האשה הוא שם ה׳ שהוא שם כן שהיא התולי׳ [illegible] חלה
כנודע [illegible] ג׳ תולויים כנ״ל [illegible] ק״ב טהור ויש ק״ב אחר [illegible] ק״ב [illegible] אשר זה היה [illegible]
[illegible] התולכים כנ״ל וזה [illegible] ק״ב טהור [illegible] שהוא [illegible] אחוריים אשר
[illegible] כי שהם [illegible] ד׳ אחוריים [illegible] של
[illegible] שהם [illegible] כנ״ל [illegible] איך הוא [illegible]
נ״ב [illegible] והוא [illegible] הוא [illegible] ולא [illegible] השביעית כנודע
אח״כ איך הוא [illegible] כנ״ל הק״ב [illegible] ועוד [illegible] ח׳ של כל שם [illegible] שהוא [illegible]
של התולי׳ [illegible] ק״ב [illegible] ג׳ [illegible]
ק״ב טהור והוא [illegible] ק״ב טהור והק״ב של
אחוריים

אחוריים כתובת שלא ירד המדרגה הז' כדרך הקו' אלא נשאר כאלו' יראת ק"ב חרוכן והיה ראוי שיהיה לפני ולפני עכ"ה) אשר באחוריים המתמלאים של כל שם תפס יש בו כ"ז אורות תלוי חוץ מתלוי -
אחוריים של שם בן שאין בו אלא כ"ד אורות נמצא סך כל אורותיהם ק"ב. ראוי [illegible] אורות הבינה
[illegible] הוי"ה היא שוה בין בפנים בין באחוריים כי הויה שהוא הפנים [illegible] ובאחוריים שלו יש כ"ו אורות
הרי שאין שינוי בהוי"ה בין בפנים בין באחור כנ"ל הרחו זלה"ה) וכנגד כ' כתי' אלו שהם כ' קנים מפקודה
[illegible]

[illegible]

ולמינה

ולפיכך זונב' הזעיר קונע על שהם כי הם עולים למעלה ותלויים שהוא קה"ב יוצא לחוץ. וגם דע כי נקבצו
אצלנו כענין עבר כי כל אחורי הקנ' כמו שכבר היה כנז'. שהם חוץ דזעיר כלבד אשר מרגלים כיסוד
עבר למעלה מתבורותם ואין נשאר מקום פנוי והלא כמו מתחלה מות יוצא לכן נגר הזעיר קונע
כמו אלו קרנים שבהגעתו ועלו למעלה כנז' ולא ירד את הקב כנז'. וגם בזה הכן מ"ש בהיכלות דף קנ"א
רק שמשנת דעובדת היה כאחד כר נגע מאמין כנגד קנים ולכ' כי' כמ"ש לעיל כי הזעיר שלא הקב -
הזה מתולני נ' שמות עמ"ש אשר כן כ"נל. וגם קב זה הוא אלהים כנ' ולהיותו מוכתי תלויים הוא דינים
כי תלוי כנ' אלהים כנ"ל ואלו הז' המלכים שמתו בארץ אדום כולם ירדו למטה והוכררו שם והם נוחים
ככתי' רוחניות ונשמה אל הקנ'. והנה יש מקום כנגע דרחבין אשר שם היא עבודת הבינה. ושם קהב.
אך נוחדים אורות המלכים שמלכו בארץ אדום ואורות הנשמות של הבריאים אשר שם כולם הם מוכתי'
כנגד קנים כי הם תמיד זו הקב כנ"ל ולכן הם צריכים להתלבש באורות הקנים ודי בזה. וגם בזה הכן
מ"ש בהקדמה והרקו' ככי' כל רבי' מאחרן ישראל וכל רב מובכל וכל רבה מששאר ארעאן וכו' כי' כי
כמאמר זעיר להשפיע באורות המלכים קשוחדים כנ"ל אינו יוצא רק ככתי' התלויים כנז' לבד. והנה
באחוריים של שם מ"ה דאלפין פשוטים קס ע"ב ומתמלאים הם ק"ל ושניהם כנ' ר"ב וזהו ... כל רב מובכל
וזה הנה ה' רוכב על ע"ב ק"ל וכא מזכרים כי כמאמרו לשעורים הוא יוצא כמו ע"ב ק"ל כנז' שהוא כנ' ר"ב
וגם רבה הוא ע"ב ק"ל עם קבלות אבל כתי' הוא כמו רבי' שהוא כרומכא' שהוא עשרה אורות של
תלוי קנים בעלמות ככתי' פנים ומתייחדים עם ע"ב ק"ל ונעשה רבי' והנה ע"ב וק"ל עם ד' אורות הראשונו'
עצמן של קויה שהם כנ' כ"ו. הרי רוכב ד"ל כ"ו ור"ב כי שם קויה רוכב על ע"ב ק"ל והרכבם נעשה רוכב וכו'

ונחזור לנ"ל ונאמר כי הנה נת' נ' הכתי' של ו' הקצוות שהם הנה' מלכים של ארץ אדום אימתי"
נכנסים ונעשה צריך לבאר עוד כתי' אחרת והיא מה שנתבאר אצלנו בהרבה מקומות
כי גם בזמן העיבור יש כתי' מוחין אל קוות שהם נ' ראשונות אף שהם כתי' שמות אלהים כנזכר אצלנו
בהרבה מקומות וכאשר נצריך הד' כלים של המוחין בזמן י"ב חדשים נמצא כי כל חדשים נעתר כן
כל הרגוי' להיות לו מות אחד והנה כל המות הקוה הוא מוכתי' אלהים והוא כנ' פ"ו מעט הנ"ל שהוא
קבב לשיעור היתנים שיש כל חדשים שאז נעשר מות אחד של אלהים ונמצא שכרעלם י"ב חדשים שיבור
נעשה הד' וכל זה הוא מכתי' כלים שזמנם י"ב חדשים אמנם ככתי' הנצוצות שזמנם כ"ד חדשים הוא
כאותו. א' כי הנה נודע אצלנו כי המוחין הרגין ד' וכללותם נ' כבר שהם חבר של הזעיר כי הדעת כולל
חוץ המשצא כי מות א' מוכתי' הנצוצות נעשה כל חדשים ונ' המוחין נעשרים כנ' החדשים שהם זמן
עיבור הנצוצות. וגם לפיכך זו אחרון ז"ל כי כל חדשים הוכר העובר לפי שכבר יש לו מות א' מרוחין -
אמנם אני מסופק מה שמעתי ממורי ז"ל אם המות הראשון שמתחיל להרה כל חדשים הראשוני'
הוא המות הנז' אמנם להיותו ראשון וגם שהוא קו ימין או אם הוא הדעת שהוא אחרון אשר כן
סוד החוץ ומנהיגים את הגוף. וכתי' הראשון נר' יותר כי הימין נראה התחלה שאין כן כל דינים. והנה
גם יש במוחין שהם קור כתי' האורות כנ"ל כי נ' כתי' הם כלים נצוצות ואורות. ולכן שיש דעיק להבין
עוד הקדמה זו כי היא צריכה ומוכרחת להבין סוד הדרושים של זה וכיוצא

קול דרמות וקנה גמנום לתוך הכלים. ישב כלים כנגד קלשן
שנר' שלו נחלק להון ודבעונין לנו כוללם נעגל לנו רין
כי ענה כעיבורן שם ק"ב מוחין מעבר לנו) ר' מצא
שהוא כנז' בדרוש דרמוני' כנ' אך רק קמ"א ולא תוב
דלנו) דם תוב נעירם ותוב דלנו) המשתמשים לחוץ
כי לן שם דעת פרטי ולכן זה בכתי' ד' כלים כי מקבלים
זה כנגד העיבור נבל כי עתה שבעת הנצוצות ככרית
לו כתי' נ' מוחין ולכן צריך כתי' פרטית כנגד קלשן
שהם כוללים חוץ יחד ויש להם חבור לבחינת ותמרים
לעבו' ישנה בעיבור ולכן תלוים לשנים ... כמ"ש
רק כן שנאמר כפי שיש ד' כלים למוחין

הקדמה בענין דרוש מוחין דקטנות ויניקה וגדלות דזעיר אנפין

דע כי עיקר ז"א הוא בחי' ו"ק כלבד ככתי' כללות כל עולם האצי' בהיותו מצויר ככתי' פרצוף א'
כלבד כולל כל האצי' כנ"ל רק בה עצמ. ואמנם ככתי' פרטות עצמות הוא פרצוף א' שלם כולל
כל הי"ס שבו והב' מוכרחת הוא שתולבד היות לו זה הנ"ל עוד יש כתי' נ' ראשונות שבו ובענין זה הוא לשלם
ד"ל כנ' זמנים שיש לו זעיר שהם הנה' עבור ויניקה ומוחין ד"ל וגדלות כי אמנם שאינם קורים ומוכנים בתי'
מוחין אל זמן הגדלות אין הפיכה לפי שבעיבור ויניקה אין לו מוחין כי מוכרחת הוא שתמיד יהיה כולל
י"ס שבו' אשר מכללן הם קנ' הראשונים שהם הנה' מוחין והבן זה. אבל הסיבה היא כפי מה שנתבאר
ערה כי המוחין שיש לו בעיבור ויניקה אינם חשובים את אורם דגדלות ולכן נקרא זמן הגדלות בשם
זה משכו נ"ב כתי' נ"ר שבו שהם נר' החיד בשם מוחין ...' שבו והנה כמו שנר' שבו' רצונין של
יש כלים ויש נצוצות ויש אורות אשר הם נ' כתי' שבהם והנה הכלים הם האיברים שבאדם. והנצוצות הם
הנפש שבאיברים החיצונים שבאדם הכוללים בשר גידים ועצמות כנודע שהם מות איברים. והאורות
הם נפש אל האיברים הפנימיים שאין בהם גידים ועצמות כמו הלב והריאה והכבד והכליות וכיוצא בהם
ואין כוונתינו נפש כלבד כי נפש כולל הוא לכל חלקי הרוחניות נר"ן וכו'. והנה גם כנ"ר יש כנ' כתי'
אורות כלים נצוצות ואורות והם מתחלק על הנ"ל כי האורות הם הרוחניות והנפש והנשמה אשר
כאבר הפנימי שבהם שהרה המות עצמו שאין כו כתי' בשר גידים ועצמות אלא רוחה לריאה ולב
וכו' כנז' והנצוצות הם נפש אל האיברים החיצוניים שבראש הכוללים בשר גידים ועצמות והכלים הם
האיברים

האיברים שלמטן ונמצא ח"ס כי בכלים כוללים האיברים החיצוניים והפנימיים אלא שנחלקים לב' בחינות
שיש בכלים שהוא הפנימיות והחיצוניות כנ"ל רק צ' נ"ב וזה שלמטן הוא בחי' איברים החיצונים והפנימיים והכן
זה תמיד כנ"ל . ונמצא הבחלוקה ג' בחי' הנ"ל הוא ע"ד הנ"ל בזמן הגדלות ומכש בזמן הגדלות
הקטנות שהוא ימי העיבור והיניקה שנחלקים ג' בחי' הנ"ל במוחין אחר והוא כי מן הכלים נעשים
האיברים החיצונים שהם העצמות הנה הוא חלל דגלגלתא הנעשים מן העצמות מתוך היבשים
ונעשים בצורה נ"כ בכלים חללם הנה הוא חלל דגלגלתא ומן הנצוצות נעשו הוא הרוחין שיש כרך
הוא חלל דגלגלתא המוקפין של המוחין כנודע ואלו הרוחות הם הנה' אמנם המ"ד מוחין דאלהים
לפי שבחירים מן הנצוצות שהם דינים אשר למטה היורם דינים ירדו הנצוצות נ"כ עם הכלים כמוש הכבידה
כנ"ל כדרוש הדעת ניצוצי ומבחי' האורות נעשו ג' המוחין שלמטן שהם כמוחין הכשר הכך מאמר כמו לנתן
לבנה והם מוחין מוחדים מתוק את שהם יותר צחים וזכים יותר מן שאר הכשר של שאר האיברים ולכן
המוחין המוחדיים הנעשים מבחי' האורות הם הויות מתוק אחי' בימי העיבור והיניקה . והקרומות לבדם
הם הנ"ל אמנם המ"ד מוחין דאלהים הקטנות וזכור זה תמיד לפי שהם מבחי' הנצוצות שהם דינים אבל
המוחין הם שמות של הויה . והנה כל זה הוא בעיבור ויניקה כי בזמן הגדלות הוא באופן אחר כנ"ל כי הכלים
הם האיברים . והנצוצות הם נפש לאיברים החיצונים . והאורות הם נפש לאיברים הפנימיים . והם בחי' נשמה
ונשמה ומתנות . משמש המוחין המוחדיים הנ"ל שנעשו בימי הקטנות והם נ"כ בחי' שמות של הויה
אחרים יותר מעולים ורוחניים מן שמות הויה של המוחין המוחדיים שלמטן הנ"ל . ונמצא הכלל העולה
כי המוחין של ימי הקטנות הם מוחין מוחדיים והם הויות והמוחדיים הם שמות אלהים . אבל המוחין
של זמן הגדלות אינם בחי' המוחין המוחדיים כלל רק נשמה ולהתנוצצות המוחין כבר אשר אלו השמות
של המוחין הם מושפעים מן ההתנוצצות של האורות שיש במוחין . דהוא שלמטן ומאשר הם מתמשכין נ"כ
ומתמשלה שהם שהם אל"ף וע"ב כמוש במקומו כמ"ש ונמצא שכל מקום שנזכר בחי' מוחין דגדלות אין
הכוונה במוחין המוחדיים כי אלו כבר נעשו בימי העיבור והיניקה רק הכוונה הוא בנשמה וברוחניות
המוחין המושך לו בימי גדלותו וזכור זה ולא תטעה :

ונחזור לענין הראשון כי הנה נת' לעיל איך יש ג' בחי' בזעיר אנפין בנוק' לבדו והם אורות וכלים וניצוצות
וכולם נכנסו להבין כסוד העיבור כל מקומות שיש בפרצוף הכולל לבינה ותבונה והם יסוד
הבינה ויסוד התבונה ומקום הרחב שבין זו לזו וזה מש"אז"ל בנוק' ג' חדשים הראשונים הולד דר בדור
התחתון וג' אמצעיים בדור אמצעי וג' חדשי' אחרונים בדור העליון . והנה הם ג' המדורות הנ"ל ויובן זה
נ"כ כמוש בגמ' ג' חדשים הראשונים השמשיש קשה לאשה ולולד והאמצעיים קשה לאשה ויפה לולד והאחרונים יפה
לזה ולזה והענין נראה זה כוונה כי הנה כל חדשים הראשונים אינו השמשיש והזווג הוא לתועלת סוד הדבר
ולכן כיון שכבר היתה עם ביאה הראשונה לצורך העיבור נמצא שכל הזווגים שיהיו עם תנחו ואילך הם לבטלה
כי כבר תמסה הביאה הראשונה לאשה ולולד . והאמצעיים אז הזווג הוא במקום הרחב ואז הזווג יפה לולד
שהם לצורך הנצוצות אשר עם אבל לאשה שנחה קשה לפי שאין עם בחי' יסוד הראוי לביאה ולזווג . ואז חדשי'
האחרונים אשר הזווג הוא ביסוד הבינה למעלה אז יפה לולד שהם בחי' האורות אשר שם . וגם יפה לאשה
כי עם בחי' יסוד שהוא מקום ביאה וזווג ואין לה צער . ודע כי מה"ר שאמרנו כי כל חדשים האמצעיים הזווג
הוא במקום הרחב . וכל אחרונים הזווג הוא ביסוד הבינה הענין הוא כי כל בחי' הנ"ל של הולד עולים למעלה
ואח"כ בחי' הכלים . לתועלה מתמדור למדור עד המדור העליון ואח"כ בעת הלידה תחזור כל הולד הכולל מעשרין
ויורד מלמעלה עד למטה ויוצא ואז הוא זמן הלידה :

ונבאר ענין הלידה איך ולמה מיתות שלמה אר זה ואחר נוק' הנה כביאור הדבר בענין ביאור סוד
היניקה . כי שם נתבאר אמנם עתה נבאר מיתות שלמה אר זה כסוד ז' רבות שיש כא' של שמש וירח ועם
העיבור וכלולב ע' חדשי העיבור אז נולד ויצא לחוץ . ואמנם יש בחי' לידה קן בזעיר שלמטן בבחי' המוחין
שבא של זמן הגדלות כנ"ל שהם בחי' רוחניות ונשמות המוחין של זה וב' הבחי' שוות כי כבר נת' אמנם כי התמיד
נבונים ומתלבשים נה"י דמיתות רבך זה שאמרו בין כבחי' זמן העיבור ובין בקטנות שהוא זמן היניקה ובין
בזמן הגדלות הנה' אמנם מוחין דגדלות שהוא רוחניות המוחין כנ"ל . והנני מתחיל לבאר בחי' לידה המוחין
דגדלות דזעיר שהוא בחי' רוחניות ונשמתם כנ"ל ומשמע יה' לך לידה זאת שלמטן מתמוש כי הכל אחד
דע כי הנה הב' אותו והאירה ויאמר בלבבן את העבריות וראיתן על האבנים וכו' ואחז"ל כי האבנים הם
הירכים של האשה שמתעשר הולד מיושבים ומתכתשים כמו האבנים ולכן נק' אבנים . ולהבין זה נבאר
החלה ענין לידה ומה נקרא לידה . **והענין** הוא כי הנה יש אורות רבים לשם כמין מיתות שלמה
עיבור הזה הנ"ל והולד שהוא זה התנה . לעבור ולהולד ולהיות חי
אחר מרובה ולכן כאשר בא זמן הלידה שנגמר זמן העיבור . וכבר נודע ונצטייר העובר אז בחי' האורות
והרוחניות שיש בנה"י של מיתות המסובבים מושם ועולים למעלה כנוף מיתות נשמתה במקום שהעובר עומד
שם

ונלמד מכך שאמר קדוש שעלה שאור דבינה מאור כם ר'
אלהים עד' כוללים דבינה מוב דנז"ל כנז' בדרוש קטנ' ל"ז
דף נחמיה מתוק כי לא רבונו' יותר מן אלהים ומן משמש
שאור בשמור כן תוכחי' אלהים דבונ' שבן ר' אלהים שלום שמר

ולמד מכך כי לכאורה קשה כיון שעיבור דבלא קו"ם
חדשים לא לשון ובאמת כדרוש זה כנגד ע' חדשי העיבור
כי הנה העיבור שאמרו כלן קן בחי' עיבור ב' דחיצוניות
לבר לך הענין יובן עם מה שאמ' לזה בשער העיבורים
עם וולד קב' קו"ש כלל לך וב' של ז"ב קו"ן כגוונים ולא
כלל כתוב ולא מצא ע"ז נ"ב ולכן בדרושים זה קשיין כנ"ל
מתוך עיבור ע' חדשים לבר כנ"ל לשון קוש' זו וכוין
לך ומוסב לך כי קמו יול דרבו .

עם ככתי׳ עיבור ואז מתרחבים שם האורות כי הנה יש שם אור של הה״ג שלמטה דאימא והאורות של [illegible]
העף הדדין שלה כנ״ל. וכל האורות של ז״א אשר עומדים שם בסוד העיבור ואין הבטן שלה יכול לסבול
כל ריבוי האורות ההם ואז האורות של בחי׳ אימא עצמה שהם בעל הכח הם דוחקים את האורות של ז״א
שבתוכה שלה שהוא אורות ומוציאים אותם לחוץ דרך כי יסוד שלה נבקע ונפתח רחמה ויוצא לחוץ ומוצא
כי עליה והסתלקות האורות של נה״י דאימא ממטה למעלה כנ״ל הוא לב׳ תועלות הא׳ לצורך לידת ז״א
לחוץ כי ע״י עלייתם מתרחבים שם האורות ודוחקים את העובר ומוציאים אותו לחוץ. והב׳ הוא לצורך
המוחין של ז״א כמבואר אצלינו שאינם נכנסים בז״א עד אחר הלידה מלובשים בנה״י דאימא ולכן הוצרכו
להדריך מן האורות שלהם כדי שיכנסו במקומם אורות המוחין דז״א כי כ׳ בחי׳ האורות שלה ושל ז״א אי אפ׳
להיות שם ביחד. והנה כאשר עולים ומסתלקים האורות מן הנה״י דאימא הם עולים ועומדים בו בחזי הדדין
של הה״ג דאימא שלמטה אשר שם הוא מעמד ושר בסוד העיבור ודוחקים אותו ומוציאים אותו לחוץ
ואח״כ נתוספת שהם עומדים הדד מקום החזה של אימא אשר שם עומדים ב׳ הדדים של האשה והרי הם
עשויים רושלה נ׳ בעלייתם למעלה כי אז נתוספת החזה וגדלה בחזה ובולטים אותם האורות לחוץ ונעשים
במקום החזה כמין ב׳ הדדים ונבקעים ומהם יוצא החלב להניק את העובר אחרי הלידה וזו היא סבה ומשם
לתוך אין באיש בחי׳ כלומר דדים כמו שיש באשה. והנה זה נרמז בחוש הראות שרבה אחרי הלידה זב
החלב ויוצא דרך הדדים משאת ברחלה. והנה נודע כי החלב היה דם ברחלה שהיה שופך למעלה כהתם
שלה ועולה למעלה משם עד מקום הדדים ונהפך לחלב לבן ע״י עליית אלו האורות הנ״ל שם למעלה
ונהם שיתהפך לחלב ובזה יובן מש״אז״ל על ב׳ אלה כי יתור בחכל אין הדורה תורה יותר מה בחי׳ שמונה
עמהון עליה כי הדורה היא הוא כנודע שהוא נה׳ הורה שבכתר הק״ס של הוא המוחין ואין הדורה יכולה
להרק״ס לה בחי׳ ד״ל להיות לו מוחין המתק״תים אותו אלא ע״י הבינה הנק׳ אמ׳ כנודע אשר היא ממשיכה
עצמה בשביל הדורה כי הנה״י שלה מסתלקים האורות שלהם ונשארים [illegible] כתרים כלים כלבי׳ ממטה וזה
כל נמצא ועושה כן בשביל הדורה שהוא ז״א כדי שיתלבשו בתוכה המוחין שהם הק״ס שלו. ועיין לק״ל
ענין התלבשות הזה מה שכתב. ומה זה כתב׳ הנ״ל ויאמר בילדכן את העבריות וראיתן על האבנים וכו׳ כי הנה
בעת זמן הלידה מסתלקים האורות מן הירכים של האשה שהם נה״י שלה ונשארים קרים ויבשים כאבנים
כמו ירכי האדם כמורו כי האורות שבתוכן שהיא הנשמה היא כמו אש כסוד נר ה׳ נשמת אדם ומחממת
האדם כמורס בו ואחר שמור מרבשה ונשאר ימש דעבד קר ויבש ולכן קרא הכ׳ הזה לנה של האשה בעת
לדה אבנים לטעם הנ״ל כי נשארים קרים ויבשים כמו האבנים גם הוא לטעם אחר כנודע מס׳ הזוהר ותה׳
כי אנה נה׳ אבור ונה״י נה׳ בנים ולכן נה׳ אבנים תול׳ בנים (מהרח״ו סימן שם הכ׳ כב׳ טעם כ׳ כי נה״י שלה הם
החורים לעשות בתי׳ גם עצמו של ז״א שהם בני הבינה כאשר מתלבשים בתוכן ע״כ)

ונבאר עתה ענין התלבשות המוחין דז״א בתוך הכלים של נה״י דאימא שנשארו ריקנים בעת הלידה כנ״ל
כדי שאח״כ יהיו מתלבשים בתוך זה והלה נבאר בחי׳ א׳ כשעמה שאי אפשר שיתשאר חסרה
מכלים נה״י לה לעצמה כי אם נאמר שנשארה בתוך המוחין הזה שיהיו נ׳ אחרונות שהם נה״י דילה מתלבשים תוך
ז״א תמיד אם זה לא שבהיותה כך לא תוכל להזדווג עם אבא והרי נודע כי זווגא דאבא תדירי ולא פסיק לעלמין
ולסבה זו הוא מוכרחת שיהיו לה נה״י אחרים חדשים לצורך עצמה בבחי׳ הכלים כי האורות שלהם כבר ביארנו
שנסתלקו בה בעצמה ולא נתלבשו בז״א ואז תהיה אימא שלימה בכל זמן והיא למעלה מן הז״א כולה ותוכל
להזדווג עם אבא. ואמנם ענין התחדשות הויה נה״י אחרים חדשים לאימא הוא באופן זה כי הנה נתבאר כי בחי׳
הכלים של נה״י דאימא לבד נתלבשו בהם ובתוכן המוחין ונשארו המוחין דז״א ואח״כ נתפשטו הכל באחד
תוך ז״א כמו שיתב׳ לק׳. אבל המוחין ונשארו הנה״י דאימא שהם האורות שבתוכם לא נשארו שם אמנם
נסתלקו למעלה ועמדו בתוך חזי הדדין של הה״ג דאימא כנ״ל ואז המוחין והאורות הספק מהם ומשם
כלים אחרים הנה״י לצורך עצמה ואז נשלמה אימא ב״ם ותשרות מלבד הנה״י שנתלבשו תוך ז״א ומשום הוא
שאין בה כאורות ההם להתציא ולהווה כלים אחרים פרטיים לעצמה אמנם הוא ע״י הגדלה הבאה שהוא ויגדל
וכן בכאן הלבוש דאימא ר״ל בחי׳ כלים שלה שנשאר תחיו ק״ס למעלה ולא נכנס בז״א הוא נגדל ומתארך
עד שהולך ומכסה ומלביש את אורות עצמות והמוחין נה״י דאימא. ואח״כ צריך שיגדל הכלים מהמה שהיה כדי
שיספיק לצד והנה זה סדר כפולם. הנה ז״א אינו לוקח מן הכלים של אימא רק מן החזה שליש התחתון של
הת״ת דאימא ולמטה עד נה״י שבה כמשיב כנ״ה ונמצא כי מה שנכנס בז״א הם ד׳ פרקין ושליש שהוא
שליש התחתון של הת״ת ונה״י ותלי׳ של הבינה. והנה צריך שד׳ פרקין ושליש אחרים עליונים יוכבלו. כי כבר
נתגדל מן החלב ב׳ שלישים אחרונים שיש בבינה דאימא ונתחבר ויהיו ד׳ פרקין ושליש שהם נ׳ פרקין שלמים
דעת חסד וגבו׳ וב׳ שלישים התחתונים של בינה דאימא וב׳ שלישים עליונים של הת״ת שבה הרי ד׳ פרקין ושליש
ואז נגדלו ונבנו כלים ונעשו ח׳ פרקין. וב׳ שלישים שהם ב׳ שלישים התחתונים דבינה דאימא. ודעת וחסד
וגבורה

אמר
[illegible] מש״אז״ל כמ״ש דבר בנו של דוד שאינן משרי
[illegible] בריא ונמשך עיל [illegible] כרכי נפשי
[illegible] כל נמולין [illegible] כל נמולין
[illegible] שבע לב דדים במקום בינה [illegible] בחוץ
[illegible] דברי [illegible] ואין צורך לפרשו

ומבורר והנה׳ ומה׳ שבאמת והרי נמשכה כ״מ שליתור זולת מה שנבאר מתמונה בזאת כנ״ל. ואחר נחזור לא
עבנו בתחלה בזאת תוכחי׳ כ׳ שלישים הקדמונים דרך לאמתת ולתמונה. ואם כתבאתי ד׳ מדרגות וכ׳ שלישים ואם היינו
כל כמה׳ הכונה לאמתת נכללת ונשללת. כי מתחלת הכונה לאמתת עד סיום שליש הראשון דרך לאמתת הם
ד׳ מדרגות כונה דעת חסד ובנו׳. ועוד שליש עליון של דרך והיו נכללים ומתפשטים אבל עדה שאין הכתר של
ועוד עולה למעלה משליש האחרון דרך לאמתת נמצאת שלא נכללה כל הכונה לאמתת אלא כ׳ שלישים
הקדמונים ולמה היה כך. והרעיו׳ היא כי דע הקדמה א׳ והיא כי מתו שנה׳ כי זמן לאות שהם כתי׳ ב׳ הלבונ׳
שנעשו׳ מן כתי׳ חוב של כלור עולם האלי׳ שבהיורו ומשב כולו תלבוש א׳ כנ״ל בהרכבה מבוחמות. והנה זמן
הדיר ולא הסיק לשלמין ומה רכתלת אינון נקרין וכחלת אינון עריין ואין הפרש בהם כי אימות נראה כאבא
אשר זהו הנעלם דמוחא הדיר משאח״ב כלון שאין זמן הדיל לפי שהנוק׳ למעשים נבועה ומפרה מתמונן
לא נבנעו׳ כנזיר עדיין רק מותין דגלם דאמת׳ (נלעד) לפי מה׳ בדרושי׳ הרש׳ ז״ל ואחרים כל זה אינו׳ רק כמש׳
אחר ויהיה כ׳ שלישים וכו׳ ואח״כ הלרת קושיא לדורתא אך זמון אות כיתר ירכה שהם חוב דאבא דכונה כי
תלשה כמה דכונה ונמ׳ ונעוד לדרך מה שאנו חושבים שלא ירח הזאת רק שליש א׳ דרך דכונה המעשה אות
כד׳ שהכונה ישאר בה כח להורות עם אבא אבל בעת שנבנעים כו׳ דאות בדרך דזעיר בכתי׳ מותין אני
אין זמן לאות לבן לא איכפת אם הזעיר יקח הב׳ שלישי דרך דכונה והכונה דאמתת יכללה כולה כי אם אין הזמן
לאות. והנה כן הענין בכל כתי׳ חוב תרעיות שיש בכל דרגין ודרגין שבנים שון כמוליחים וזמן הדיר
ואח״כ נמצאת שהחוב התרעיות שבי״ם דאמתת לבינים שיהיו שוות במוליחים וזמן יהיה הדיר ולכן אם היה
הזאת לוקח מאמתת כ׳ שלישים הקדמונים דרך דאמתת היה צריכה כל הכונה דאמתת לנוקב והכל כלה
וכוק ודאי׳ ישבה הזעיר כח משאח״כ בהכתוק שנשאר כל כח בה ולא הוכללה להעלים חסרון כתי׳ אחרות
שבחדיה משאח״כ בכונה שאני כתה עדיין הראשונות ולכן הוצרך שזאת לא יקח מן הדרך שבאמתת רק
שליש האחרון לבד ומזה לא הצטרך הכונה דאמתת ליכלל רק כ׳ שלישים הראשונים ויבאר שליש העליון
שלא כ״ס בכל כח׳ ובכתי׳ שליש הוא היה שוה עם התחתונה וביאור הענין הוא כי הנה הכונה היא צורת
ה׳ ראשונה שבשם כמודע וצורת הה׳ היא ק״ס הכוללים י״ם שבה כי הן יתמיד כולל אחת שבה וכו׳ ששמי כולל
עשר שבה וכו׳ האמצעי כולל כדה״ם שבה. והנה שליש העליון הם החוב ועוד שלא שהם נ׳ ראשים של
הקוים שבה ושם נ״ך שבה וכין שאין קווים ככל כחם לשלמותם ממתיקה כנה. כי כבר הנ״ך שבה שלימות
ומה שבין של ראשי׳ הקוים נכרים בשלימותם אין צריך לשלמותן והמתרב במקום המעורבת שיוכללן למעם
הנ״ל ועוד מעם אחר הרוב לי הנ״ל והוא כי נ״ך לעולם הם חשובות בה׳ ואם כל הכונה דאמתת היה נכללת
ונשאר כתה נמצאת שאין להשוואה עם הכ׳ הראשונות ולכן הוצרך להניח מתמונה שליש א׳ שלא יוחשב כתה
וכשבך זה יהיה חשובה כמ׳ מן הראשונות. ואחר שבארנו ענין אימות נמצאה כבאר שנין הפרשא׳ שיש
בין זאת ונוק׳ בענין התוחין שלהם כי הנה עד שיעור זעיר הוא מן שליש האחרון של דרך דאמתת עד למעלה
כך נוק׳ דזעיר היא מן שליש אחרון דזאת ולמעלה לא שיש חילוק א׳ בינהם. והוא כי הנה הנוק׳ דזאת
מקומה הוא בתחלה כאשר נאצלה באחורי זאת מן החזה של זאת ולמטה כי עד החזה הוא שליש
העליון של דרך דזעיר ומתקום סיום החזה עד סוף הדרך דזעיר יש כ׳ שלישים התחתונים אחרים.
והנה שיעור הכתר של נוק׳ דזעיר אמנם הוא תקום כ׳ שלישים התחתונים דרך דזעיר וזה ה׳ ושמתי
בכלל שמשתיך ונו׳ והענין. כי הנה נודע כי אלה תרי״ג שמות כולם מן התמר שבו עד הגוף שבו
והנה תמר נ״עב והנה התמר התורה של כתוב הרך של זעיר בהיותו מתחלק לג׳ שלישים יהיה כל
שליש מהם מתמון כמספר כ״ב כי נ״ף כ״ד הם ע״ב כמנין תמר כנ״ל. והנה כתר לזעיר הם נ״ף אור אור
אור כמנין כתר ע״ה אבל נוק׳ הכתר שלה הוא כ״ד אור אור שהם בנ״י כ״ה כמודע כי הנוק׳ נק׳ כ״ה
אחור נק׳ נלע״ד דזה ח׳ כי עתך מקור חיים במורך נראה אור כלה לך כנ״ל כאשר הדיה עמך מקור
חיים דהיינו שיהיה כך הימא דאבא הנוק׳ מקור חיים במוד דאבא יסד ברתא ובמכמתה יסד ארץ. אמ׳
באורך שיש לה עדה אור א׳ נראה אור הכ׳ כמנו כמון שבחת היה ק״ס ומי נ״ס לך זה מקור חיים
הנ״ל שני כ״ד אור אור. והנה הדרך שני׳ מקור חיים שהוא יסוד דאבא שני׳ הורה שבכתר שיש בה
כ״ד ספרים שני׳ מקור חיים להורות שמשם הם ונמצאים ומתאירים בדרך רחל ומשים בה כ״ד דבשיני
כלה. אז נוכל לומר כי עמך מקור חיים כאשר הדיה עמך הכ׳ לשמים אור שני׳ מקור חיים דהיינו
כמון המשית אמי במורך כ׳ אורך נראה אור הנ׳ שיהיה לה נ״ף אור שני׳ כתר כמון הזעיר אמי
יהיה כ׳ תולדים שישתמשו בכתר א׳ וישארו כך התמיד כ״ב ולא יהיה עוד הפרש בינהם כי התמיד
יהיה שלם בינהם ולא כ״ד אור אור שיש בכתר הנוק׳ הם כתי׳ כ׳ המלשים של הדרך דזעיר שלוקחם.
הנקבה לכתר שבה אשר כ״ד תמים הוא כ״ד כנו׳ וזה ולמעלה כ״ה והנ״ל כ״ה וזה כ״ד ספרים דאורייתא
ולכן הנקבה הנק׳ ר״ך ומניה לפי שתמר תמונה כ״ד שבזאת שליש הא׳ הוא ר״ך ומני משמע. וזה כ״ד אותיות
שיש

מעדרוש ... לכ״ד ... ולכן כמוף בדרוש ז״ל
נ״ל שבזמן שלמא היינו לבשא כמלבושא״ ובזמן
שאינו לא דכד ... שאין ... כ׳ שלישים
הקדמונים ... לכל ... כ׳ שלישים הקדמונים
ומה דשליש ... שהם ... כ״ד ... ולכן דכד
דבזמן שאינו לא ... וזהו ... שבזמן
שהם כ׳ ... ולא ... כל ... שהם ...
ולא ... ג׳ ... ושהוא ...

עם כל כך עם ככה תולדות לעולם ועד כנז' בזוהר. וזה תשחרנה תשחרב כה אמור לגרס שיתלת
שחור מן כתר כי בעת שנחרב כהנ"ע שקוה הנקודה. קנג' כ"ז לגבר להיותה הר"ר שלא כ"ת כר כר כנ"ל
שהם כ"ת אור אור כתנין כ"ו ולכן תנאי ואילך אסור לשחור כי שחור גם הוא כנ"ל כ' אור אור וכיון שנמצא בו
אור אור אין שחור בשוה ולעריך לכת שיכנה בהנ"ע כ"כ נאחור ונחתך כדרך שתשעריך כי יחזרו לו כ"ת כר"ל
כר הנ"ל ונב' שתשעריך של שתחירים כשתש וגם לפי שלוקחים תוצף הר"ר דזאת הנז' שתש כנודע להיות
לו כחי' כתר שבה ונמצאת שהם ב' שלשים מן השמש וזה כ"ר כ"ר שתשעריך כי הזעיר עצמו כולו נה' שמש
גם כחי' הר"ר שבו נה' שמש והענין כי כל חסד נה' אור כסוד ה' אור כאיר כיותת קהורה תתעשה כראשית
והנה נעם להיותה כ' שלשים הראשונים בלבד לפי שיעור של הרבו' תתלבש לשליש העליון של הר"ר
דזאת כנודע שהוא עד מקום החזה ומשם ולמטה האחורי של החסדים הם מגולים ולכן אין כדרך דערבת
יכול להתגלות אלא כמוך לסיום שליש העליון של ה"ר כי שם מתחיל החסדים להתגלות ותכת התחלה המגולי
שם אז יוצא עם הכתר שלא מבחי' כ' שלשי החסד המגולה והמאירים ולכן הם כ"ת אור אור כנז'. והן תכא
למעלה כי כ"ת אור אור הוא שחור והנה כ' שלשי שככת אור אור החלק הם השרשים שלהם הנשארים כזאת
ונשאר האחוריים שהם נר נר מאירים כנוד' ואז נעשים כר כ"ת כ"ר ולכן תשחרב כהנ"ע אמור שיתלת שחור
מן אבל כהיותה נלקחים כך תשר הנ"ל עוטרת כעלה כי הנ"ל כר כ"ר הנ"ל ולעריך לכת שיקחם כדרך
באלקים שעשה הנ"ל שהיה הנ"ל ועי"כ נבום עררן כעת שיכנה כהנ"ע (כלעיל שזה אז יתלת שחור כנז"ל
אז דה"ר עשיר אחנה יתולה כ' שלשים שר שחור לתל' שנר תינו) וזה נה' וישראל עושה חיל כי זעיר הנק'
ישראל עושה חיל לנוק' ונותן לה כ' שלשים של הכתר שלה. והנה לך נה' ענין זה כ' אחורות אלו היטב ושל
אבל שרש דרוש זה של מלכותו כדאי צ"ג ענין מאד.. גם שם נה' כי זה ענין ג' אחורות בכתר שלו ולרחל
כ' אחורות ולאה אור א' בלבד בכתרים שלהם. האמנם תוך שאחורנו שהיה לוקחת לכתר שלה כ' שלשים
הראשונים של הר"ר דזעיר אינו אלא מבחי' הכלי ולא עצמות של הר"ר דזעיר אמנם מן האורות הנותנים
כרונו שהוא החסד המתגלות כתוך הר"ר דזעיר כנז"ל אינה לוקחת ממנו רק מאי שליש אור שלו לבד
ונמצא שלוקחת כ' שלשי הר"ר כנזכר נוף ומאי שליש אור שלו בלבד אמנם הוא אינו כך כי הנה גם היא
לוקחת הכתר שלה מן הר"ר דאימא נ"כ אבל אינו לוקחת רק שליש א' בלבד מבחי' הנוף ממש שלה כנ"ל.
(כלעיל איך אחר למעלה שהיא לוקחת כ"ת אור שהם כ"ת כ"ר מבחי' שלשי החסד שבכתר וכו') כאותן שבררן קטן תברך
של נוק' כפי הערך אבל ודאי שמאי שליש הר"ר דבינה הוא גדול מכל' שלשי הר"ר דזעיר שלוקחת נוקבי'
אך כוונתנו הוא כי כפי הערך היה ראוי שכמון שהיא לוקחת ב' שלשים בכתר שלה. גם הוא יקח כתר בו'
שלשים מכתר דבינה והנה אינו כן אלא שאינו לוקח רק שליש א' האחרון לבד. והנה זהו מבחי' הנוף אבל
מבחי' האור שהוא החסד המתגלות כרונו כנ"ל הנה הוא לוקחת כל האור ההוא לבדו כולו וממש כלנה
כי כתי' נה' דאימות הם כלים דינים כלים אור והאור שבתוכם הוא נסתר כתוכן והאחורי של זעיר עצמו
אבל הכתר של זעיר הנוף והאור של הר"ר דבינה שבתוכה ממש הוא כתר של זעיר ממש לו כנז' ושם
והנה יש שינוי והפרש זה בין זעיר לנוק' כי הכתר של זעיר נוקבו קטן והאורו גדול מאד וכתר דנוק'
הוא להפך כי הכתר שלה נוקבו גדול והאורו קטן מאד. (הנה כדרוש הצלם כבר כתוב ז"ל והנה כתולה
החתרים הוא כנשרין של תתר יש בו ג' שלשים בסוד ג' דרקי ורוע והנוף כנודע בסוד
הדינים שכל א' נ' שלשים הנה כוללן נכלל לג' שלשים והנה נכלל תתר של החסד ונעשה ג' שלשי'
והג' נשארים במקומו וב' שלשים שלוס דרך קו ימין שלו במתכה דזאת. ושליש א' עולה בדעת דזאת כימין
שלו במקום החסדים אשר שם. ועוד תתר של נוקב' נעשה שסה שלשים ג' נשארים בו והב' כבינה דרך
קו שמאל שלו ושליש בדעת דזאת כנקודות אשר שם כדעת זה בשמאל שלו וכבת לו הב' שלשים של
החסד והנוק' הוא מכריע שם בין מוב ושניהם חסדים אלא שזה מן חסד החסד וזו מחסד הנוק'. והרי
נרב ונמצאו כ' שלשים במתכה. כ' כבינה. כ' כדעת וכולם שוין. אמנם למעלה כנגדת דזאת הם ג' שלשי'
ככל א' וט' הנה נכלל כי הב' החסדים הפרטיים בחסד ונוק' דזאת הם הנכללים ועולים בחסד דזאת להכלל
ונשאר השליש העליון דחסד דה"ר דזאת המבוסה וגם הוא נגדל ונכלל ונעשה כ' שלשי'. ואמנם הב'
שלשים דה"ר הראשונים המגולים גם הם נדלו אחר שנתגלה שם למעלה מתוך דזאת וגם הם נכללו. והנה
כ' שלשים הראשונים המגולים נעשו ד' שלשים. והב' מוכס השלשים המאירן במקומם וב' שלשי' האחרוני'
שליש א' עשה ממנו כתר דרחל ושליש א' עולה עד שליש העליון דה"ר המבוסה. ונדל גם הוא ונכלל
לב' שלשים כנ"ל והשליש הא' נשאר במקומו והשליש האחר נתגרה עם זה השליש שעלה למעלה
מוכתוה כנ"ל ועלו כ' שלשים אלו בכתר דזאת לוותת החסד שבכת מוכס יש ב' שלשים כנ"ל. וכזה רכ"ן
ענין כ' מולבים המשרשים בכתר א' כי מן השליש האחרון דה"ר שנעשה כ' שלשים נעשו מהם
כ' כתרים דזון כנז' אלא שכתרו גדול מכתר דנוק' כי כתרו כ' שלשי אור וכתרה שליש א'. והנה החסד
שנכנס

מקר יונתן תנשא זל ג' כרים יש לשרשים ב' כוונ שתי' כל
כמן כנקוב בית של ישוב דרך נבלה זימנו כר כתולדר ברופינס
של ר' נעינון דך על נגע כ"ל אגר לנו וכובר ביריפים.
שכונן כר נעיון בשבתולו וכניב ושחוני כר כר שתשעריך
כניפוקן ב' כרים נחרים אמורים מות קר כמור מווחן
נעשין עם ככקיב עולה חבר יכנג ואו גם ב' כרים
ונוספים כך קב' מור דוד' שיוצא מן נקוב נחרוש שכבס
כשנו צירוק. וקב' גם כר נעיון על גוף דבן דכ-נו ל'
נעיון דאוית פסוק וב' נעיון דתולי כתולי וגם שם כן
והנה לימוד רנחון שהוא מתבפת עלה על זעיר בשליש
העליון ולעריך לכם יהיה מעולה ויהיו שיעור רוחא גלוי

שנכנס בנצח ובהוד נה"י של א' שלישים ג' שלישים וג' תחתונות נה"י דאו"א שהיו כנגד הנצח דזעיר כנודע. וכן
חסד והוד נכללו בנ"י ג' שלישים וג' לבינה נה"י דזעיר שהיו כנגד חג"ת דהוד שלו כנודע. והנה כאשר בעלו
כי השליש האחרון דחסד הנ"ל נכלל בב' שלישים ושליש הא' עלה בגרון זעיר ושליש א' בגרון נה"י דאו"א.
ובזה יתבאר ג' נה"י יום א' הוא יודע לך כי הוא בגר דזו"ן שענינם ענין תשלוש א' וזהו וקיה יום א' ואינו לא
מן הזעיר לבדו הנה' יום ולא תמונה לבדה הנה' לילה רק של שניהם יחד וזהו לא יום ולא לילה וזהו
המשתמשים בכתר א' שוק לשניהם בבחי' זה השליש האחרון הנחלק לב' כנז' וזה נעשה מוסף בכתר
כי כתר ומלכות משתמשים א' תצורים. ובזה יתבאר מ"ש ז"ל לתה אין אנו משתמשים את הכתר בתוך היום
ויש לא שלם רק אחד נמצר כל היום כולו ובכל המוחין כנ"ל ולא נשלם עד שוף נשלם כתר נה"י דזעיר
ז"ל ולכן הזעיר אנו מוסיפים נצח מן החכמה עד היסוד עם הדעת ואין אנו משתמשים לא את הכתר
ולא את היסוד כי שניהם משמשי כאן' והבן. עוד יש שינוי והפרש ב' בינתם והוא כי כתר הנה' אינו
נוקבת מן הזאת רק הארה כשלהבת שיוצאת ומאירה כנגד הזאת אבל הזעיר לוקח עצמות ומתפשט
היסוד של אימא ממש שנכנסת בתוכו כמוד כתר כנז'. עוד יש שינוי אחר והפרש ג' בינתם והוא
נמשך משם השינוי הראשון כמו שנבאר והנה הוא בענין המוחות השלישי הנה' דעת כי הנה נתבאר
אצלינו כי בזכר יש שלשה מוחין חכמה ובינה ודעת ובנוק' תכבה לבד שהדעת כלול מב' בחי' שהם
חו"ג אבל דעת הנקבה הוא קל ואין בו רק גבורות בלבד. ודע הקדמה אחרת והיא כי הנה גם המוחין
המתפשטין לזו"ן הם בחי' אורות המתפשטות מהמוחין אשר בתוך זוגו כנודע ואותם ב' כתרים הנה' חו"-
הם נתפשטות מן המוחין שבתוך של אותו המקום של כל א' מהם אבל מתוך הדעת הכולל מתפשט ונכו'
אינה נתפשטת מן הדעת שבתוך דאו"א אלא מן האור המתפשט כוך דנוקבא דאו"א כנודע. והנה כאשר
כאשר אלו המוחין מתפשטין כזאת יהיו עכשיו שמחוץ יהיו למטה כראשו אבל האור יתפשט בתוכו-
בו' קצוותיו אבל לא יהיה כראשו בחי' מוח ג' הנה' דעת כלול משניהם כיון שמתחלת התפשטות אינו רק מן
ההתפשטות גם דאו"א כנ"ל. ואמנם הענין לא כך היה אלא שגם בזעיר ג' מוחין בראשו ממש ואמ'
בחי' הדעת הכולל מהם הוא למעלה בראשו בבחי' מוח ממש מלבד ההתפשטות האור אשר בגופו כנודע
אבל בנוק' דזאת לא כך הוא אלא שבראשה לא יש רק ב' מוחין בלבד שהם חו"ב שלה כנז' באדרא האזינו
דף [illegible] ע"ב וז"ל ובגיני דרזא מוחין לאינון בה. ... רישיה דעתיה קלה והחו"ב שלה בחי' ההתפשטות נכו'
בלבד ולא תמיד. ואף זה ההתפשטות אינו אלא בנוקבא למטה ומקום מוחי הדעת שלה שהם הגבו' בלבד
הם יושבים בתחתונו ב' הכתרים שלה שהוא שליש העליון של הת"ת שבה ושם הוא בחי' דעת שלה אשר זכר
הר"מ שי' כמבואר במקומו אצלינו. באופן כי זה השינוי הג' נחלק וכולל ב' שינויים הא' הוא שהזכר יש לו
דעת מקומו והנקבה אין לה הדעת אלא הגבו' בלבד. והב' הוא שדעת הזעיר הוא בראשו בבחי' מוח ממש
ודעת הנקבה הוא בשליש העליון של הת"ת שלה ושם מתפשטים כדעת והוא הגבו' שלה וזולת ההתפשטות
הגבו' המתפשטות בנוקבא בו' קצותיה כנודע. והנה סבת היות דעת הנקבה למטה בנוקבא ממטה
הוא כיון שלא נתפשט מדעת אמא העליון שבראשם. אבל צריך לדעת סבה למה הדעת של זעיר נתן
למעלה במקום מוח בראשו ממש כיון שלא נתפשט מאמות הדעת דאו"א כנ"ל. והטעם הוא בענין הראשון
כנ"ל והוא כי זאת אשר הכתר שלו יש לו אור גדול מאד ומאיר הזוגן יש בו הארה גדולה ויש בו כח להמשיך
ולהעלות את האור שהם דעת דזעיר. ולהעלות דרך קו האמצעי עד הראש ממש תחת הכתר כנודע.
שניהם הם קו האמצעי ואז יהיה הזעיר דומה לאו"א שיש להם מוח הדעת שלהם בראשם. אבל נוק' דזעיר
שאף הכתר שלה גדול ואורו קטן מאד מאד אין בו כח להעלות ושאר למטה בנוקב' כי שם מקומו הראוי
לו כי משם חוצב מאחות כנ"ל. הערה צריך לבאר טעם למה אין הזעיר לוקח הכתר שלו כתר הבינה
ב' שלישים נתוספים בשיעור מגה שלוקחת נוק' הכתר שלה כתר שבו ובענין זה יש לשלישים
הא' הוא בשביל עצמו והב' הוא בשביל נוק' והג' הוא בשביל אימא שלמה ונבאר אחרים כי הנה טעם עצמו
הוא מובן כי אם הזעיר יעלה ראשו עד שיעור ב' שלישי הת"ת דאימא כעולה שאימא כתר מתלבשת ומתפשט
רישא דזעיר כנודע נמצא שצריך שכתר אימא יורד למטה ויכנסו ב' שלישי הת"ת שלה ריש הזעיר וכן האמצעי
שלה הת"ת למטה לפי שעץ הת"ת שלה נעשה הכתר דזעיר שהוא קו האמצעי ואח"כ כדרך הת"ת של אימא
ב' שלישים למטה רק ושיר צריך שוף היסוד של אימא שבתוך האמצעי שלה ירד יותר למטה ממקומה
הנקוד שהוא בתוך דזעיר שהוא במוף שליש עליון דת"ת דזעיר ושצריך לירד עד סיום ב' שלישים עליונים דת"ת
דזעיר והנה נודע כי עיקר האור דזעיר הוא מן החסדים שבתוך יסוד הבינה המגולים ...
שבכך נמצא מלבוש היסוד דאימא שהיה מכסה עליהם ועתה אם היה יסוד ...
דזעיר לא יהיה גלוי אל החסדים שבזעיר בת"ת בשליש האחרון בלבד ...
שהוא מפני נוקביה הוא כי כהיות יסוד דאימא מסתיים בחזה ...

יכולה הנוק׳ להכנס שם והיא נבנית משם ולמטה כאחורי זעיר כנ״ל לפי שהנוק׳ אינה נבנית מאמצע ה
האורה הנכו׳ אשר ביסוד דאימא. והטעם מפני כי היסוד דאימא צריכים לעבור ב׳ מסכים א׳ הוא מן דופן
מסך היסוד דאימא והב׳ הוא דופן הת״ת דזעיר עצמו ואח״כ יוצא האור אל הנוק׳ וכזה לא תקבל האורה ולכן
אינה יוצאת רק אחר כלות המסך יסוד דאימא שאורות הנכו׳ מגולים ואינם צריכים לעבור להאיר אליה.
רק דרך מסך א׳ כלבד שהוא דופן הת״ת דזעיר ואם היסוד דאימא היה יורד למטה עד שיעור ב׳ שלישים של
הת״ת דזעיר לא היתה המו׳ נוק׳ דזעיר יוצאת ונבנית מא משם ולמטה והיה הכל דרך הקומה מוחד מוחד. והטעם
הנ׳ שהוא כנגד אימא שלמה כבר נת״ל בהתחלת דרוש זה והוא כי אימא שלמה כאשר מתלבשת משליש
אחרון דת״ת שלה והנה״י שבה דרך זה לצורך המוחין שלו צריכה היא להגדיל ולהכ״ל כתלים להגדיל
תפרונה בשיעור מה שנכנס בזעיר והם ב׳ שלישי׳ האחרונים דבינה דאימא. ודעת וחסד וגבו׳ וב׳ שלישים
עליונים דת״ת שבה והכלים נעלים כתלים בשיעור תפרונה. ואם גם שליש האמצעי דת״ת שבה היה מתלבש
בכתר דזאת היתה צריכה להכ״ל ולהגדיל כתלים מתחלת בינה שבה עד סוף שליש עליון דת״ת שבה ואז
כח׳ האימא הגשם כמה שנ׳ ולא היתה שוה אל החכמה שבה וכבר הארכנו היטב לעיל בזה כל הצורך.

ונודע צריך להודיעך כי כל זה שאמרנו לעיל כי זאת אין בח׳ שיעור נוק׳ הכתר שלא רק שליש
א׳ לבד הוא כאשר לא נכנסו בו רק מוחין מצד אימא כלבד אבל כאשר נכנסו בו אח״כ
המוחין דמצד אבא כנודע הנה אז יהיה שיעור הכתר שלו אורך ב׳ שלישי׳ כדמיון כתר נוק׳ והטעם
הוא מובן כאשר נמשול לך משל א׳ והוא אם היה לפניך ב׳ כלים שוים בקומתם ותוכם והנה כאשר
נכנס זה בתוך זה כבכרת הוא שהכלי הפנימי יוגבהו שפתיו למעלה משפתי כלי התיכון וכן הטעם
כאן כי כאשר היה דאבא נכנס ומתלבש בתוך הת״ת דאימא להכנס יתר הת״ת זה יהיה הת״ת של אבא
גבוה למעלה מת״ת של אימא התיכון אלו ואחר׳ והוא הכתר של הכתר דזעיר אז יהיה עד שם ויהיה שיעור
כתר ב׳ שלישי׳ הת״ת דאימא. (כשער הצלם פ״ה ז״ל והמשנה כל זה אינו רק כאשר לא נכנסו בזעיר עדין
רק מוחין דצלם דאימא כי כשיכנסו מוחין דצלם דאבא גם אז יגדל הכתר דזעיר שליש אחר ויהיה הכתר
של ב׳ שלישים והטעם כאשר נרגיש בחוש הראות כי בהיות ב׳ כלים שוים בארכם מתחת ולמעלה זה בתוך
זה כבכרת הפנימי יגדל מלמטה ויהיה למעלה כי אינו נכנס כולו עד שולי התיכון והנה כלים דאבא שוים
בארכן כנודע וכהכנס צלם דאבא תוך צלם דאימא כמעלת כי הת״ת דאבא יהיה עודף שליש א׳ למעלה מן
הת״ת דאימא. והוא גדול שליש א׳ למעלה מן שליש הת״ת דאימא. ונמצא כי שליש א׳ דת״ת דאבא בהיות
תוך צלם דאימא יהיה שוה כנגד שני שלישי׳ האחרו׳ דת״ת דאימא עד כאן לשונו)

שער מוחין דצלם

ונודע נבאר עתה נ׳ בחי׳ שיש בזעיר ושהם נכללים בשם מוחין ושהם בצלם כסוד שנא׳
אדם בצלמנו ושהם נכללים בנ׳ אותיות צלם מתחלק לנ׳ כי אות צ׳ דצלם הם המוחין
הנכנסים בפנימיות דזעיר ואותיות ל״ם הם ב׳ בחי׳ אורות מקיפים שיש על ראשו הראשון ל׳ והשני ם
ואלו יש לך כאורך בזה. והטעם שזה נדבר אין עשו לו תולדתי׳ אותות. ונבאר בתחלה נ׳ בחי׳ האלו
ונאמר כי הנה נכללים באותו אחד והוא כי המוחין דזעיר שהם הנה״י חסד שלו וכולם נכלל כל תוך
שלמטה מהם עד הגלגל והם זעיר הרי זו בחי׳ א׳. השנית היא בחי׳ הכתר חשיר שהוא נגד המוחין
נ׳ בחי׳ שיש כנגדם בהכונה מהם לב׳ בזה כי המוחין האלו הם מן הכונה ויש יורד שלשה מהם שהם מן
אימות שלמה. ונדבר עתה כאן על הכו׳ ונאמר כי כה יש נ׳ בחי׳ הא׳ היא נה״י שלה הראשונים שנכנסו
בזעיר להיות לו בסוד מוחין. הב׳ היא בחי׳ נה״י שלה החדשים שנתחדשו בה מחדש כי שרביה עליהם
בים נתוספו להיות עם חכמה כנ״ל. הג׳ היא בחי׳ אחר קומה שהוא מן מתחיל השליש של הת״ת שלה
עד למעלה עד ראשה. וג׳ בחי׳ אלו מכוונות עם נ׳ בחי׳ האחרות כאותו זה. והטעם הוא כי הנה נת״ל כי
הנה כשעת הלידה עלו האורות של הכלים של נה״י דהכונה למעלה כחלל האחרון של הת״ת שלה והגרונן
אל הכלים מן האורות שלהם עצמן ולא נשאר בהם שום אור כלל ועיקר בסוד אין הלידה מבקיעות
האור עצמו עליה. ואז בהיורם כלים רקים נכנסו לרדת האורות של המוחין דזאת שהם
[illegible] שהם כלים והתלבשו בנ׳ לרדת שיש בה׳ של הכו׳ ואח״כ נתלבשו כולם
[illegible] בתוקותן בזה. ונמצאת כי הכלים והנה״י של אלו המוחין הם בחי׳
האורות והרוחניות והנשמה שבהם הם המוחין של זאת עצמו
אמנם

34